

Saiz inicia a Terrassa un nou repte episcopal

■ El jove prelat pren possessió de l'antiga diòcesi d'Ègara enmig d'una gran expectació

Terrassa torna a tenir bisbe dotze segles després. L'escollit per continuar l'antiga tradició egarenca ha estat Mons. Josep Àngel Saiz Meneses, fins fa poc bisbe auxiliar de Barcelona. El prelat va prendre possessió de la nova diòcesi el 25 de juliol passat, en una basílica del Sant Esperit, ja elevada a catedral, que es va fer petita per acollir la cerimònia. Ningú no es va voler perdre l'històric esdeveniment. Terrassa recuperava la seu episcopal i la feligresia ho va celebrar amb entusiasme tot i la calor asfixiant que va haver de suportar.

Mons. Saiz va iniciar aquesta nova i difícil etapa ministerial amb el desig apremiant d'esdevenir servidor de tots i emprendre amb coratge el repte de la nova evangelització. «El meu programa —va exposar el prelat en la seva primera homília com a bisbe de Terrassa— és el mateix Jesucrist, la Bona Nova del seu Evangeli, el seu sacrifici redemptor per amor a cadascú de nosaltres.» Mons. Saiz va comptar amb el suport d'un bon nombre de prelats d'arreu de Catalunya i de l'Estat espanyol, a més d'un centenar de preveres i diverses personalitats de la vida pública i social catalana. Destacava també la presència d'una dona menuda, vestida de negre, vers la qual el nou bisbe de Terrassa fixava sovint la mirada. Era la seva mare, Concepción Meneses, que amb 84 anys assistia a un esdeveniment que mai no hauria sospitat.

Pàg. 20 i 21

La mare de Mons. Saiz va assistir emocionada a la cerimònia.

en primer pla

Experiència de Déu en alta mar

■ Atenció pastoral als vaixells de creuer

Des de fa un parell d'anys la Delegació diocesana de l'Apostolat del Mar de Barcelona es troba present en alguns vaixells de creuer gràcies al servei d'alguns sacerdots. Tot va començar quan la companyia Pullmantur va detectar entre els passatgers i la tripulació una necessitat que calia cobrir: l'atenció espiritual. La companyia va demanar ajuda a l'Apostolat del Mar, que de seguida es va prestar a col·laborar-hi. D'aquesta manera, tres vaixells de la companyia compten amb la presència d'un sacerdot a bord unes 10 setmanes l'any a cada creuer.

Els «capellans de bord» estan disponibles per al passatge, però sobretot per a la tripulació. A primera vista pot sorprendre veure un sacerdot en un vaixell de creuer, però la realitat és que no li manca feina: celebrar misses, confessar, oferir conversa i companyia... L'experiència és molt positiva i per a molts sacerdots ha suposat descobrir un món que no coneixien.

Per a l'Apostolat del Mar, aquest servei és una manera més de fer palès el compromís de l'Església amb la gent de mar, que sovint se sent abandonada per la societat de terra.

Pàg. 3, 4 i 5

I Setmana de Cinema Espiritual

La Delegació de Mitjans de Comunicació Social de l'arquebisbat de Barcelona, en estreta col·laboració amb un grup d'experts en cinema i teologia, treballa des de fa mesos en l'organització de la que serà la I Setmana de Cinema Espiritual de Barcelona. El certamen tindrà lloc del 8 al 14 de novembre i en la seva primera edició abordarà el tema del perdó. L'objectiu de la Setmana és apropar a l'espectador un tipus de cinema, sovint desconegut, curull de valors espirituals, que intenta filmar l'invisible i que desperta en la persona la seva dimensió transcendent.

Pàg. 29

Sumari

- Pàg. 8 Sant Francesc Xavier «atreurà» més de tres milions de pelegrins
- Pàg. 17 Mn. Robert Baró, nomenat secretari de l'arquebisbe de Barcelona
- Pàg. 18 50 anys de la visita de Joan XXIII a Montserrat
- Pàg. 23 Tesina dedicada al beat Francesc Castelló
- Pàg. 24 Ecosol: un nou projecte de Càritas Girona

Editorial

Ha arribat el mes d'agost

Ja estem en ple mes d'agost, el mes per excel·lència de les vacances, els dies tan esperats per tants ciutadans per descansar, oblidar-se de la vida rutinària o fins i tot per emprendre viatges a destinacions més o menys llunyanes.

Encara que és cert que n'hi ha que tenen les seves vacances al mes de juliol o repartides al llarg de l'any, només al mes d'agost s'observen carrers pràcticament deserts a les grans ciutats i un ambient d'inactivitat en molts ambients i llocs. En contrapartida les zones costaneres i turístiques sobreixen de persones vingudes de tot arreu per gaudir d'aquests dies estiuencs.

Fins i tot els diaris i setmanaris, inclosa la nostra *Catalunya Cristiana*, tenen edicions especials en què redueixen les seves pàgines o bé intensifiquen les seccions més distretes en detriment de les purament informatives, ja que normalment les grans notícies no es produeixen en aquests dies de l'any.

Sembla que també la informació religiosa, com la resta d'informacions, queda molt reduïda en aquests dies, i això passa després d'uns mesos de juny i juliol que han estat molt intensos i plens de grans notícies pel que fa als temes relacionats amb l'Església a Catalunya. Després de la presa de possessió de l'arquebisbe Lluís Martínez Sistach al capdavant de la nova arxidiòcesi metropolitana de Barcelona, i del bisbe Josep Àngel Saiz Meneses de la diòcesi de Terrassa, s'obre un parèntesi de vacances durant el mes d'agost, que atura momentàniament els grans esdeveniments religiosos a les nostres diòcesis, perquè aquests seguiran al llarg de tot el mes de setembre amb l'entrada del nou bisbe de Sant Feliu de Llobregat, Agustí Cortés Soriano, el proper 12 de setembre, i del nou arquebisbe de Tarragona, Jaume Pujol Balcells, el 19 del mateix mes. Tot això sense oblidar un altre gran esdeveniment per a l'Església catalana com és la beatificació del metge, sacerdot i

apòstol de la joventut Mn. Pere Tarrés i Claret, el dia 5 de setembre en una gran celebració que presidirà el Papa a Loreto.

Està clar que tothom té dret a unes vacances, també els bisbes, sacerdots i feligresos en general, per això s'ha optat per no situar cap presa de possessió episcopal en ple mes d'agost. Però el que tots els cristians hem de tenir clar és que les vacances són molt necessàries per al nostre descans i per a la nostra salut corporal, però en cap moment podem fer vacances de vida cristiana. Per això a les poblacions turístiques es fa un esforç important per part de les parròquies implicades per donar atenció i servei religiosos a tots aquells que acudeixen de forma extraordinària a aquests llocs d'estiu, fins i tot amb celebracions litúrgiques en diversos idiomes per atendre també els molts turistes estrangers que arriben aquests dies a la nostra geografia.

Tampoc no es poden fer vacances en l'atenció a les persones necessitades, perquè malgrat que molts establiments i fins i tot institucions tanquen o redueixen els seus horaris, els malalts, ancians, pobres i desemparats continuen tenint les mateixes necessitats en aquest mes d'agost que en la resta de l'any. El nostre esperit cristià generós i solidari no pot descuidar tots aquests col·lectius.

Les vacances són importants i necessàries però no poden ser prou motiu perquè moltes famílies deixin els seus ancians desprotegits o sense les atencions necessàries que els calen. Els infants i els adolescents tampoc no poden quedar sense un control o un mínim d'atenció mentre els pares se'n van de vacances, deixant els petits amb la llibertat de fer tot el que vulguin.

La responsabilitat és necessària en tot moment, també en aquest mes d'agost, i per als que som cristians no podem oblidar els nostres compromisos com a seguidors de Jesucrist i membres de l'Església per molt que estiguem de vacances.

CATALUNYA CRISTIANA

Director: Mn. R. Octavi Sánchez

Sotsdirectora: Gna. Gemma Morató

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Pèraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Merche Ginés, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Conchi García, MADRID; Cristina Sánchez, MALLORCA; Guillem Ferrer, MENORCA; Lluís Serra i Miriam Díez, ROMA; Antoni Mirabet i Cristina Orduña, SEU D'URGELL; Ramon Estany, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Joaquim Blanc, Víctor M. Cardona, TORTOSA; Lluís Molist, VIC

Col·laboradors externs: Gmà. Adrià, Pilarín Bayés, Joan Carrera, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteras, Joan Manuel Gutiérrez, Joan Antoni Mateo, Francesc Nicolau, Cristóbal Sàrrias, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, P-J Ynaraja

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 820

E-mail: catcris@ibernet.com

catalunyacristiana@catcrist.com

Pàgina web: www.catalunyacristiana.com

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Director executiu: Marc Murtra

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Secretaria i subscripcions: Antònia Canals, Eduard Masllorç

Administració i comptabilitat: Isabel Giralt

E-mail: administracio@catcrist.com

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP
International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC
Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal: 80,60 €
Resta d'Europa: 146,74 €
Amèrica i Àfrica: 178,30 €
Àsia i Oceania: 243,82 €

La Frase / Rogelio Garrido Montañana

«L'orgull divideix els homes, la humilitat els uneix»

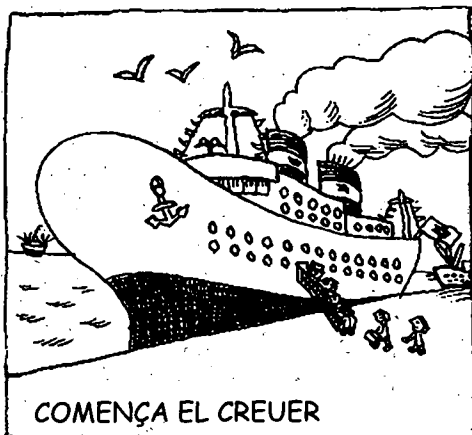
(Jean Baptiste Henri Lacordaire, orador sagrat. 1802-1861)

Els que no han aprofundit en aquesta virtut —la humilitat—, imprescindible per a tothom, la confonen amb la passivitat, l'apocament i la subestima, amb la submissió servil a sigui el que sigui i fins i tot amb la covardia. És una lamentable interpretació d'aquesta virtut, que és l'oposada a l'orgull i a la prepotència, causants de molts mals. Les persones dotades d'humilitat cristiana ni diuen «amén» a les injustícies ni els manca esperit crític ni es pot comptar amb elles per a qualsevol baixesa. Al contrari: són actives i optimistes, sinceres, bondadoses i nobles, i tenen molt clares les seves aspiracions i la seva meta. A diferència dels orgullosos, no es consideren «individualment» en possessió de tota la veritat. Una actitud que justament és la

millor per conèixer «totes les consideracions i perspectives de qualsevol veritat». Per això va dir sant Agustí que «per arribar al coneixement de la veritat només hi ha un camí: la humilitat». Una altra característica de les persones humils és que no sol·liciten «honors públics», al contrari dels qui remouen cel i terra per obtenir-los, fins i tot sense merèixer-los. És cert que sovintaja la «falsa humilitat», la que fa d'algunes persones i famílies éssers temerosos i acomodaticis, que els llastos sense escrúpols exploten. Però escasseja la humilitat en el seu context de virtut cristiana operant, com va constatar el cèlebre escriptor francès Anatole France: «La humilitat, que no sovintaja entre els doctes, encara és menys freqüent entre els ignorants.»

LA TIRA DEL PRIMER PLA

Per Pilarín

en primer pla

Sacerdots a alta mar

■ La Delegació diocesana de l'Apostolat del Mar de Barcelona ofereix atenció pastoral a vaixells de creuer

A nivell internacional l'Apostolat del Mar, des de fa uns quants anys, intenta promoure la presència de sacerdots a bord dels vaixells. La Delegació diocesana de l'Apostolat del Mar de Barcelona va intentar respondre a aquesta demanda a bord dels vaixells mercants. Malgrat tot, aquest intent no va prosperar. Ara, des de fa un parell d'anys, s'ha obert una nova via per a la presència de sacerdots a alta mar, concretament als creuers.

Aquesta història cal situar-la a l'Advent de l'any 2002. La companyia Pullmantur va detectar una necessitat entre el passatge: hi havia passatgers que preguntaven si els diumenges hi havia missa a bord. Aquesta demanda va plantejar a la companyia la qüestió de disposar d'un sacerdot a bord per oferir aquest servei, si no cada setmana de l'any, almenys en els temps de Nadal i Pasqua. Així ho explica Amadeu Albuquerque, actualment capità del *Holiday Dream*: «És una iniciativa que va partir de la companyia Pullmantur per atendre els passatgers i la tripulació, majoritàriament catòlics. Per això, sempre que podem, intentem tenir a bord un sacerdot.»

El pas següent era trobar un sacerdot i la companyia es va posar en contacte amb l'Apostolat del Mar. El seu delegat, Ricard Rodríguez-Martos, explica que «de seguida vam acceptar, amb la condició que si embarcava un sacerdot, aquest tindria plena llibertat per moure's pel vaixell. És a dir, que no es podia considerar que el sacerdot estava allà només per al passatge, sinó que havia d'oferir el seu servei pastoral a tota la tripulació.

Això es va acceptar sense cap problema».

La col·laboració va començar amb el vaixell *Oceanic*, que fa creuers pel Mediterrani; després s'hi va afegir el *Blue Dream*, que recorre l'Adriàtic, i més tard va arribar el *Pacific*, que cobreix la ruta del Carib. I és possible que s'hi sumi un quart vaixell. L'única dificultat rau en el fet d'aconseguir el nombre necessari de sacerdots per atendre aquestes demandes. A l'any, l'Apostolat del Mar cobreix unes trenta setmanes, és a dir, 10 a cada vaixell, i es mobilitzen uns 20 sacerdots.

El capità Albuquerque reconeix que «fa 20 o 30 anys els vaixells disposaven d'un sacerdot entre la tripulació. Ara les coses han canviat i és més complicat tenir un sacerdot a bord. Es treballa amb la disponibilitat que tenen ells i que tenim nosaltres». Segons Rodríguez-Martos, només la companyia italiana Costa Crueros disposa de sacerdots incorporats a la tripulació.

Atenció pastoral

A primera vista, xoca la idea de trobar

un sacerdot en un creuer de luxe, reconeix Ricard Rodríguez-Martos: «L'ambient d'un creuer no convida gaire a la pregària, al recolliment... és un ambient de festa, però la realitat és que molts passatgers han demanat la presència d'un sacerdot.» Amb tot, el capità Albuquerque indica que per als passatgers és normal veure un sacerdot a bord, consideren que és un servei més dels que ofereix el creuer. Al vaixell el sacerdot està disponible per a tothom i per a tot: celebrar missa, confessar, xerrar... per bé que és sobretot amb la tripulació amb qui els sacerdots desenvolupen la seva tasca pastoral.

Així, el delegat de l'Apostolat del Mar subratlla que per a la tripulació és molt important la presència d'un sacerdot: «Als vaixells de creuer la gran majoria de tripulants procedeixen de països del Tercer

Món i tenen un contracte de 10 mesos, amb sous baixos segons els nostres criteris, però que per a ells representen uns bons sous. Un grup de tripulació tan gran suposa un règim de disciplina gairebé militar, amb molts capítols intermedis. Tanta gent

de llocs diferents fa que hi hagi situacions difícils, de vegades injustes, és gent amb una càrrega laboral enorme, amb jornades de 12 hores i més. Estan lluny de casa, amb un sentit molt gran del sacrifici... aquestes persones necessiten desfogar-se i, en aquest sentit, el sacerdot fa una gran

Ricard Rodríguez-Martos.

tasca.»

Per al capità Albuquerque, el servei que fan els sacerdots és molt valuós: «Els passatgers i la tripulació viuen realitats diferents, però tenen en comú aquesta necessitat espiritual. Hi ha una missa diària per al passatge i misses especials per a la tripulació, que agraeix molt l'atenció del sacerdot.»

Cada sacerdot està una setmana a bord, la qual cosa segons Ricard Rodríguez-Martos és un temps massa breu: «Quan un sacerdot embarca per a un creuer d'una setmana i comença a conèixer com funciona el vaixell i a connectar amb la gent, es troba que ja és hora de desembarcar. Això és un problema i també el fet que cada vegada canviïn de vaixell. El que sí que és positiu és que hi ha sacerdots que han repetit l'experiència. Això significa que ja coneixen com funciona un vaixell i que fins i tot han pogut coinci-

dir amb la tripulació.»

Experiència positiva

L'Apostolat del Mar i la companyia Pullmantur valoren molt positivament aquesta experiència. Per al delegat de l'Apostolat del Mar, «és una experiència pastoral molt interessant. Per als sacerdots que hi col·laboren suposa descobrir un món desconegut. Ells són una prolongació de l'Apostolat del Mar i fa que estem presents a bord. És una manera que la tripulació vegi que des de terra pensem en ells. Una de les crítiques de la gent de mar a la societat de terra és que "passa" totalment d'ells». I afegeix: «Tant per part del capità com del director dels creuers, la veritat és que s'ho prenen amb il·lusió i amb ganes de col·laborar. La companyia pretén donar resposta a una demanda dels passatgers i està contenta perquè veu que el resultat és positiu i que també és una cosa bona per a la tripulació.»

Segons el capità Amadeu Albuquerque, «els sacerdots són flexibles, s'adapten a tothom, saben què cal fer i la tripulació ho agraeix. He de dir que els sacerdots que hem tingut són persones fantàstiques. És una experiència molt positiva i enriquidora tant per als passatgers com per a la tripulació i els mateixos sacerdots. Molts han descobert un món que no coneixien».

Resumint la seva vivència d'aquesta presència de sacerdots a bord, el capità Albuquerque indica que resulta molt útil per dues raons: «Primer, és un servei complet per als passatgers i, segon, em preocupa el benestar de la meua tripulació. Jo tinc una relació jeràrquica amb els tripulants i no puc ser ni un pare ni un amic per a ells. Aquest paper el fa el sacerdot, que resulta una ajuda molt bona.» (R.M.J.)

Reconeixement pontifici a Costa Crueros

Amb motiu dels setanta anys de l'activitat de capellans catòlics als vaixells de la companyia italiana Costa Crueros («Costa Crociere»), la Santa Seu li ha ofert un reconeixement per la seva promoció de l'Apostolat del Mar.

El 16 de juliol el cardenal Stephen Fumio Hamao, president del Consell Pontifici per als Emigrants, va lliurar a Pier Luigi Foschi, president i administrador delegat de la companyia, una de les més importants en aquest sector, la Medalla del Pontifical.

Amb aquest gest, el Consell vol reconèixer «el concret esperit de col·laboració que la companyia ha demostrat durant tots aquests anys amb l'Apostolat de Mar».

«Aquesta atenció per la persona, en un moment en el qual només l'afany de lucre i el mercat semblen els models

seguits pels agents econòmics, és digne de ser particularment subratllat», va afirmar el cardenal Hamao en la cerimònia de lliurament del reconeixement.

Per la seva part Foschi va agrair al Consell per als Emigrants «la important obra desenvolupada a bord dels seus vaixells aquests anys».

La presència de capellans als vaixells de Costa Crueros es remunta a l'any 1934. Tenen la responsabilitat de vetllar pel benestar espiritual de la tripulació i dels passatgers, així com de promoure les bones relacions amb els passatgers d'altres religions.

Actualment, als vaixells de la companyia hi ha una capella consagrada on se celebra regularment l'eucaristia. (Zenit)

QUATRE PREVERES EXPLIQUEN LA SEVA EXPERIÈNCIA A ALTA MAR

Diari de bord

Mn. Francisco Lara, Mn. Ignasi Marqués, Mn. José M. Bravo i Mn. Emilià Almodóvar han prestat servei religiós a diferents bucs de la companyia Pullmantur. A guns han plasmat durant la travessia les seves vivències

al vaixell i d'altres s'han estimat més arribar a terra ferma per rebobinar la pel·lícula del viatge i escriure unes lletres sobre aquesta experiència. Ells mateixos ens parlen de les seves estades als creuers en clau molt positiva.

«Confiança en el padrecito»

Aquest cop van demanar-me que embarqués al R5 Blue Dream, per fer el creuer de l'Adriàtic.

És de remarcar l'atenció que per la meua persona i per la missió que em portava a bord vaig tenir de la directora del creuer, Mandy Kinnell-Kopliakova. A més de les atencions que vaig merèixer d'ella i dels seus ajudants com qual-sevol altre passatger, va mostrar un especial interès a l'hora de rebre'm,

d'instal·lar-me i, sobretot, de concretar l'horari de les misses a celebrar i d'estar sempre al costat de l'altar, després de guarnir-lo, interessant-se perquè tot anés bé. Tot i que es confessava, com a escocesa, membre de l'Església presbiteriana d'Escòcia sempre va ser molt atenta i servicial.

També el capità Giuseppe Lemmi va tenir molta consideració envers la meua persona i allò que represento, tot i confessar-se personalment allunyat de la fe.

L'altar es muntava diàriament a la sala més gran i digna del vaixell.

Barcelona amb amics seus; un altre que escrivia una carta a la seva dona embarassada i altres petits serveis que denoten la confiança que tenen en el padrecito.

Vaig acabar ràpidament el material que portava d'Stella Maris per ser distribuït: calendaris amb la nostra adreça, estampes grans i petites del Crist capità al timó de la nau...

Mn. Ignasi Marqués

«Una experiència única»

Vaig sortir de casa amb els ulls embenats sense ni tan sols saber quina era la meua ruta. Aquesta va ser per l'Adriàtic i part del Jònic i les nostres ciutats a visitar van ser: Venècia, Split, Corfú, Cefalònia, Dubrovnik, Ravenna i San Marino.

Una experiència única, que val la pena reviure-la per amarar-se de la bellesa del seu art.

Les atencions rebudes van ser inexplicables: des de Mandy Kinnell-Kopliakova, directora del creuer, fins al darrer funcionari del vaixell, van ser atencions encadenades, com si em coneguessin de tota la vida.

Els passatgers que ignoraven la meua procedència, en assabentar-se de les meves funcions, es congratulaven i somrien com dient: «Aquí tot està previst.»

Agraïxo sincerament aquesta oportunitat que m'han brindat, amb la qual he pogut enriquir les meves experiències pastorals. Comptin amb mi les vegades que creguin necessàries.

Mn. Francisco Lara Fernández

«Descobrir una àrea pastoral»

Personalment m'ha resultat una experiència del tot nova i gratificant. He rebut una acollida i un tracte magnífics per part de tots els membres de la tripulació, sense cap mena d'excepció.

He procurat estar disponible per a la tripulació, donant-me a conèixer en tota circumstància, de manera que al segon dia ja era coneguda per tothom la presència d'un capellà a bord. He intentat passar pels diferents llocs de treball per saludar els tripulants i parlar-hi, així com per les zones reservades per a ells. En aquest sentit, crec que és un encert que el capellà sigui considerat com a membre de la tripulació i que tingui llibertat total per moure's per tot el vaixell. Igualment, en no pertànyer a cap dels diferents grups de la tripulació, el capellà és ben acollit per tothom, especialment pels membres de la tripulació de rang inferior.

També he procurat presentar-me com a capellà als passatgers amb els quals podia establir conversa. Crec que al passatge li resulta una mica sorprenent i fins i tot pintoresc que hi hagi un capellà al creuer, potser perquè en la idea que poden tenir d'un viatge d'aquesta mena no sembla encaixar l'assistència religiosa. Això no obstant, l'acollida que he rebut dels passatgers ha estat cordial i molt respectuosa.

Alguns dels tripulants em manifestaven el seu desig d'haver participat en alguna de les celebracions i la impossibilitat de fer-ho a causa de l'horari en què s'havien fixat. Per la meua part, opino que és difícil poder assenyalar un horari que vagi bé per a tothom, ja que tenen diferents horaris de feina.

D'altra banda, crec que en no haver-hi una presència d'un capellà a bord la dimensió religiosa està una mica adormida. Això no obstant, m'ha semblat que fonamentalment el paper del capellà a bord és estar disponible per als tripulants, amb actitud acollidora i interessar-se per la seva situació, donant-los la possibilitat de xerrar tranquil·lament i amistosament. M'ha semblat que és el que més necessiten i agraeixen.

Aquesta experiència, per a mi, ha implicat la descoberta d'una àrea pastoral que m'era del tot desconeguda i que és un camp on la tasca d'un capellà és important i hi ha molta cosa a fer.

Vull manifestar la meua disponibilitat per poder prestar aquest servei en futures ocasions.

Mn. José M. Bravo Aragón

«L'art d'esperar»

Un cop més he tingut l'oportunitat de participar en un creuer. La primera sorpresa ha estat trobar-me amb persones conegudes d'un altre creuer.

Un cop més prenc consciència de la meua indefinició, és a dir, no formo part de la tripulació, però tampoc en sóc un passatger més. Puc accedir allà on van els passatgers, però m'han retirat el passaport com a la resta de la tripulació. El meu camarot aquesta vegada es troba amb els de la tripulació, ha estat una sort perquè em situa allà on vull estar.

Hi ha 387 persones a la tripulació, de nacionalitats diferents. Treballen set mesos seguits sense dies de descans, un matí, una tarda. Els sous són baixos, però al seu país d'origen signifiquen una entrada molt important de recursos. Les alegries, les tristeses i els problemes adquireixen dimensions molt grans perquè el vaixell fa de caixa de ressonància. Les relacions afectives poden arribar a ser més complicades del que seria habitual.

Visc molts moments de soledat, tothom ve en grup o en parella. Joestic sol. Les persones de la tripulació es coneixen entre elles. Joestic sol i ningú no n'entén el perquè. Però la soledat la visc com una oportunitat per reflexionar, per pregar i per relacionar-me. Des de la meua timidesa puc donar temps a l'altra persona perquè em regali la seva conversa i la seva amistat. Necessàriament has d'estar disponible. Hi ha un canvi de ritme substancial, no m'he de preocupar de res ni

ser responsable de res. Només necessito saber l'art d'esperar.

La primera missa ha estat tot un èxit. No m'ho esperava! Unes cinquanta persones. Ha estat molt agradable. Hi han participat força. Són persones que habitualment participen a les seves parròquies d'origen. Per ser la primera, això pinta molt bé.

El matí del diumenge el passo fent el quadern de vida i convidant la tripulació a assistir a missa. Una noia xilena de 28 anys, amb un nen de 5, ha embarcat per segon any i em diu: «Això és com una presó, no tornaré l'any vinent.» Un noi hondureny m'explica que fa quatre anys que ha fet curssets de cristiandat. El nou metge, també xilè, em diu: «Jo he estat batejat i combregat, em cal la Confirmació.» Cada cop que em saluda ho fa amb massa respecte. Idetha és una dona filipina que s'encarrega de les tasques d'administració. M'ha demanat una creu de fusta com la que m'identificava com a capellà, i li he regalat la meua.

Aconsegueixo fer una missa, la del diumenge, amb la tripulació al menjador de la tripulació de menys nivell. Vénen unes vint persones: filipines, colombianes, hondurenys, brasileres, xilenes, panamenyes, índies. És el que més ha valgut la pena. Una noia ha donat gràcies a Déu perquè és la primera vegada que se celebrava missa per a la tripulació. Hi han participat amb oracions i acció de gràcies.

Mn. Emilià Almodóvar

L'ENTREVISTA

Emilià Almodóvar ha participat en dos vaixells de creuer

—Què va pensar quan li van oferir de ser el «capellà de bord»?

—Em va sorprendre força perquè sembla que hi vas a rascar-te la panxa tot el dia o a estar en un ambient poc adient, però és una experiència i una oportunitat de servei. És una manera de trencar el ritme de la rutina. És una altra forma de viure les vacances. A bord t'adones que el vaixell no depèn de tu i això és molt important perquè significa que sí desconnectes de coses que depenen de tu. És una situació molt nova. Jo provinc de Ciudad Real, per tant el mar em queda una mica lluny. A més, tampoc no havia tingut ocasió d'anar en vaixell i tot resultava nou per a mi. Vaig anar a bord amb una actitud de respecte, de proximitat, d'obertura, d'acollida... tot plegat t'obre camins. És l'art d'esperar, per estar sempre a punt d'acollir l'altre.

—Quina atenció presta al passatge?

—La companyia volia facilitar la pràctica religiosa, sobretot en diumenge, i oferir aquest servei tant als passatgers com a la tripulació. A tothom el sorprèn la presència d'un capellà a bord, però trobes passatgers compromesos activament a les seves parròquies i que valoren positivament la presència d'un capellà.

L'única idea que jo tenia d'un creuer era la imatge de la sèrie *Vacaciones en el mar*: un indret de luxe, de festa, de diversió... i descobreixes que no tots són milionaris, que hi ha persones que fent un petit esforç econòmic poden fer un creuer. Hi ha persones grans a les quals els fills els regalen el viatge com a aniversari de nocces, hi ha parelles d'acabats de casar, grups d'amics, vidus que ja tenien programat el viatge amb la parella i que han decidit fer-lo tot i que falti un d'ells... A mesura que passen els dies el passatge et va coneixent i això et dona peu a participar en les excursions a terra. Com a identificació jo porto una creueta de fusta. La gent et planteja les mateixes qüestions que a terra ferma: per què els fills que han estat educats en la fe no practiquen, persones vídues que et parlen de la seva soledat, de com els ha anat la vida...

—El seu treball es desenvolupa sobretot amb la tripulació?

—Per als capellans que embarquem el passatger és l'excusa, qui ens preocupa de debò és la tripulació. Volem estar disponibles per a tots els seus membres. Treballem de 6 a 8 mesos seguits sense cap dia de festa. Per a ells suposa guanyar uns diners que multipliquen el seu valor als seus països d'origen. Així ajuden la família. Cada cop que fan una temporada, tot és nou. No hi ha antiguitat i no tenen la feina guardada. Viuen en la incertesa. És una paradoxa: en aquest marc de festa i d'alegria es viu aquesta situació d'incertesa.

Hi ha una part de la tripulació que està

La vida del capellà Emilià Almodóvar és molt atrafegada: rector de Sant Miquel Arcàngel de Santa Coloma de Gramenet, responsable de la Llar Betània, compromès amb el MIJAC... i el poc temps lliure que té, les seves vacances, el dedica, en part, a col·laborar amb la Delegació diocesana de l'Apostolat del Mar de Barcelona. Així, ja ha prestat els seus serveis, com a capellà, en dos creuers de la companyia Pullmantur: el que fa la ruta Barcelona-Malta i el que va de Venècia a Atenes.

«Al mar es viu la fe en Déu com a taula de salvació»

com predisposada a relacionar-se amb tu i, per tant, a explicar-te les seves alegries, angoixes, problemes, la situació en què viuen, les persones que han deixat al seu país d'origen, les seves perspectives... S'obren a tu perquè necessiten algú a qui confiar-se, que pugui guardar un secret, algú que no pertanyi a l'ambient del vaixell, que respecti allò que digui, que sàpiga que pot comptar amb tu, que connecti amb tu...

—Costa establir aquesta relació?

—Jo he estat en dos vaixells diferents i he tingut la sort de coincidir amb part de la tripulació a tots dos. Les persones necessitem algú que sigui capaç de facilitar-nos el diàleg des de l'interior, sabent que no es riurà de nosaltres, que ens valorarà, que ens compadirà... L'experiència de la Llar Betània m'ha ajudat molt per escoltar els patiments de la tripulació. Dono gràcies a Déu per haver pogut celebrar una eucaristia per a la tripulació perquè no s'atreixen a anar a la missa del passatge.

La tripulació va valorar molt el fet que hi hagués un capellà i, sobretot, que fes missa especialment per a ells. Això els reconfortava davant d'una situació tan complicada. Va ser com un bàlsam. Tu no ets

de la tripulació en el sentit que no estàs contractat, no tens un horari ni unes obligacions, però tampoc no pertanys al passatge perquè no et trobes estrictament de vacances i has d'estar atent a un seguit de situacions. És una posició un xic

ambigua i la gràcia rau a aprofitar-te de totes dues realitats.

—Com són les eucaristies en un creuer?

—La missa del passatge s'anuncia al diari de bord que cada passatger té. A la primera pàgina, a la dreta, en un espai visible, està anunciada. A més, també s'anuncia per megafonia. Així es dona un cert relleu a la celebració. Durant la setmana, unes 20 persones participen en la missa diària. La missa es fa abans o després de l'excursió a terra. L'eucaristia del diumenge és la més participada. Recordo la d'un diumenge, que era Pentecosta, que va tenir un matís més universal perquè vam fer servir el català, el castellà, el ga-

llec, el basc, el francès, el tagal... La gent de la tripulació que va a missa són persones que a les respectives comunitats són molt actives. És gent convençuda, que participa espontàniament i viu amb intensitat la celebració. Es crea un clima

de família i les celebracions són molt entrançables.

Les misses, tant del passatge com de la tripulació, són molt boniques. La participació no es limita a les lectures, sinó que en les homilies també s'intervé, en les peticions, a l'hora d'escollir els cants. També en la introducció, en el moment d'ini-

lació i sopo amb el passatge.

—En el seu diari de bord comenta que ha experimentat la soledat.

—Així és. Hi ha tota una animació al vaixell que et perds pel fet d'anar sol, i vius aquesta soledat. Tampoc no pots destorbar la tripulació quan et sents sol perquè amb uns pocs dies de convivència no hi tens tanta confiança i tampoc no pertanys al passatge. Són moments de soledat fructífers perquè serveixen per assimilar allò que has viscut, per pregar... hi vas sense mòbils i desconnectes de tot. No és una soledat empobridora.

—Es pot trobar Déu en aquest ambient de luxe?

—A Déu el pots trobar arreu. Si el cerques, el trobes. Al vaixell hi ha temps per a això. No es viu en una disbauxa permanent: hi ha temps per prendre el sol, per reflexionar, per pregar, per ballar, per sortir d'excursió, per conversar... M'ha sorprès veure que al mar es viu la fe en Déu com a taula de salvació, la manera en què les persones confien en Déu. També m'ha sorprès la gratitud de la gent: a terra, la gent pot prescindir dels capellans i del Déu que prediquem. Al vaixell m'he tornat a trobar en una situació en què la gent t'estima, et cerca i et reclama perquè siguis portador o transmissor de l'amor de Déu.

Això és molt gratificant i refrescant.

—Com enriqueix una experiència d'aquesta mena?

—T'ajuda a relativitzar els teus problemes en conèixer la problemàtica d'altres persones. De vegades et sents el melic del món i creus que només tu tens problemes. M'ajuda a ampliar horitzons. T'has de situar davant d'un món desconegut, establir noves relacions, trencar el teu ritme de vida, aquest que et dona seguretat...

—Hi ha res que l'hagi impactat especialment?

—Va haver-hi dues noies argentines, que pertanyien a la tripulació, que van tenir una gran alegria en saber que jo era capellà i que feia missa per a la tripulació. Però mai no van participar en cap eucaristia. Venien de viure amb naturalitat la religiositat i la fe al seu país, Argentina, i vaig pensar, amb pena, que ja havien estat engolides per l'ambient de secularisme que vivim. Em va fer l'efecte que

això ho havien perdut en quatre dies.

—Amb ganes de tornar a embarcar?

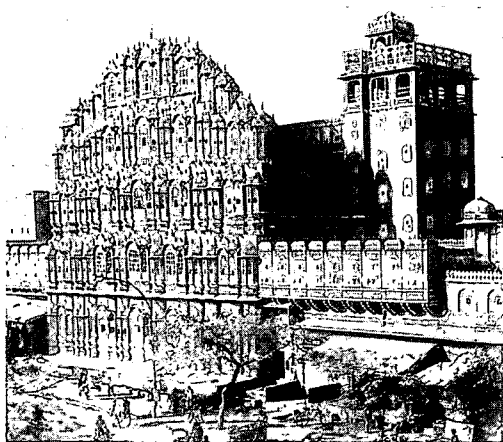
—Tanco els ulls i recordo rostres, converses, situacions viscudes... i és clar que tinc ganes de tornar! Però seria molt bo que el mateix capellà viatges sempre en el mateix vaixell i més dies. Una setmana no dona per a gaire. Seria ideal que els capellans poguessin formar part de la tripulació i que poguessin fer el servei ministerial al mateix temps que estessin fent una feina que els aproximés a la tripulació. Això ens permetria, durant una temporada llarga, tenir aquest contacte. Seria un àmbit al qual no m'importaria dedicar-me quan em jubilés, perquè dona molt de si.

Rosa Maria Jané Chueca

Emilià Almodóvar.

Del 6 al 21 d'octubre del 2004

AMB EXCURSIONS A:

- Fatehpur Sikri, la ciutat abandonada
- Ambar, la ciutat monumental
- Ranakpur, extraordinari conjunt de temples jainistes (segle XV)
- Coves d'Ajanta, important conjunt dedicat a Buda (segles II aC i VII dC)
- Coves d'Ellora, conjunt de temples budistes, hinduistes i jainistes, nomenats joia de l'Índia, (segles VI-XI dC)
- Agra: visita de l'Ashram (centre d'acollida) Mare Teresa de Calcuta
- Calcuta: visita del convent Mare Teresa de Calcuta i participació en l'Eucaristia que se celebrarà amb motiu del 1r aniversari de la seva beatificació. Visita dels centres d'acollida

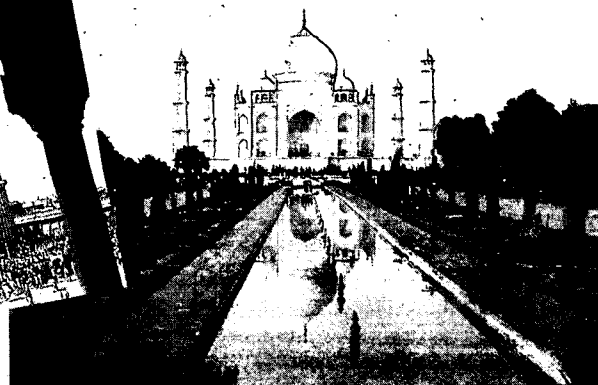
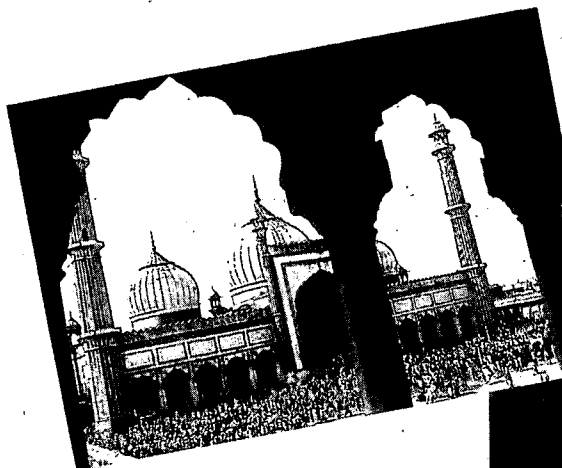
VIATGE A L'ÍNDIA

Tot un mosaic de pobles,
llengües, cultures, creences...

VISITAREM:

- DELHI
- BENARÉS
- SARMATH
- AGRA
- JAIPUR
- UDAIPUR
- AURANGABAD
- CALCUTA

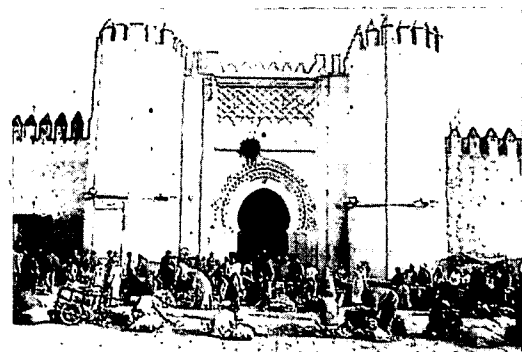
DEMANEU INFORMACIÓ JA DES D'ARA

Del 5 al 12 de desembre del 2004

VIATGE AL MARROC

VISITAREM:

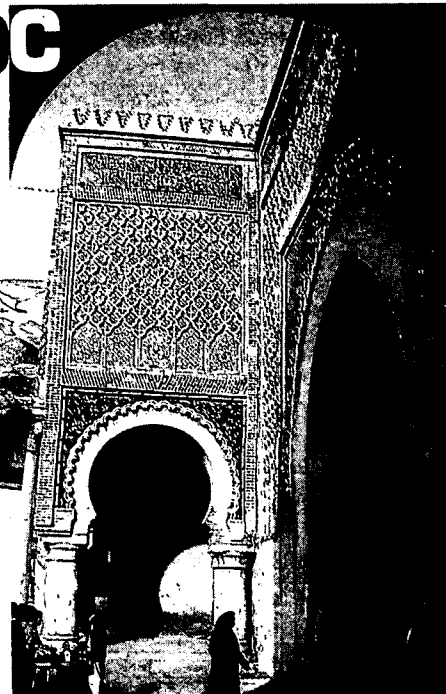
- MARRÀQUEIX
- OUARZAZATE
- TINEHRIR
- ARFOUD
- IFRANE
- FEZ

RUTA DE LES CASBAHS:
✓ La vall de les roses
✓ Les gorges del Todra
✓ Dunes de Merzouga
✓ La vall de Ziz
✓ Mont Atlas, el bosc dels cedres gegants

- Excursions amb 4 x 4 i passejades en camell
- Allotjament en hotels de 4/5* i haimas (tendes berbers)
- Una nit al desert, una experiència inoblidable. Us agradarà

AMB L'ASSISTÈNCIA TÈCNICA DE

MERCATRAVEL S.A.

Vaticà

església en el món

El Papa reclama una solució per al conflicte sudanès de Darfur

■ Envia l'arquebisbe Paul Josef Cordes a la zona

CASTELGANDOLFO.— La imminent catàstrofe humanitària de Darfur (Sudan) es pot evitar amb «solidaritat internacional». És la convicció del Papa, que ha demanat al govern de Sudan intensificar els esforços per tal d'arribar a una solució justa per a la tragèdia. A més, el Papa va enviar l'arquebisbe Paul Josef Cordes, president del Consell Pontifici Cor Unum a la zona per tal que es trobés amb representants eclesiàstics, visités els camps de refugiats i ajudés econòmicament i espiritualment la població. El responsable de Cor Unum es va trobar amb el cardenal Zybeir Wako, arquebisbe de la capital, i amb el nunci François Joseph Mamberti.

El secretari d'estat Angelo Sodano, en una carta adreçada a Cordes en nom del Papa, fa saber que «l'acord recent entre el govern de Khartum i l'Exèrcit Popular d'Alliberament del Sudan-Moviment Popular d'Alliberament del Sudan (SPLA-SPLM) obre possibilitats favorables per a la pau i el desenvolupament en el país». Però «la dramàtica situació humanitària a Darfur és font de gran preocupació per a Joan Pau II», segueix Sodano.

El febrer del 2003 la regió de Darfur va

viure violents enfrontaments entre dos grups rebels, el Moviment per la Justícia i la Igualtat (JEM) i l'Exèrcit-Moviment d'Alliberament del Sudan (SLAM). Els dos grups s'han alçat contra el govern central i l'acusen d'haver abandonat Darfur, de majoria negra, i de finançar milícies àrabs de la regió occidental del Sudan.

El Papa vol enviar la seva solidaritat i pregàries a la població del Sudan i a la

La violència continua present al Sudan.

comunitat catòlica en particular. Joan Pau II es mostra «proper, en particular als refugiats que pateixen a causa de l'actual conflicte i de les seves greus conseqüències». Joan Pau II confia en les autoritats sudaneses perquè «intensifiquin els esforços per arribar a una solució justa per a Darfur» i espera que la població rebí «l'ajut

necessari, particularment en la imminent temporada de pluges, durant la qual la supervivència serà encara més difícil».

El Pontífex, des de Castelgandolfo, desitja que «la veu dels pobles de Darfur sigui escoltada i reconeguda» i espera que «es respectin els drets humans fonamentals, especialment el dret a la vida, a la llibertat política i religiosa i a l'existència pacífica en els seus territoris». Reconèixer els drets dels diferents pobles del Sudan «permetrà que tots els ciutadans del país, sense distinció, ofereixin la seva aportació a la construcció d'una societat justa, basada en la solidaritat i en el benestar de tots», afegeix el

cardenal Sodano a la carta. Finalment, acaba dient que «el respecte per les legítimes autoritats locals garantirà que les confrontacions i problemes de Darfur no es difonguin o s'intensifiquin, fent va el resultat dels acords de pau entre el nord i el sud».

Miriam Díez i Bosch

Suport per als catòlics del Sudan

L'episcopat francès ha publicat un missatge adreçat als catòlics francesos on els demana pregària, solidaritat i suport per als catòlics del Sudan, que travessen moltes dificultats. El missatge —signat per Mons. Daniel Labille, bisbe de Créteil i president del Comitè Episcopal per a la Cooperació Missionera, en nom de tots els bisbes de França— assenyala que «els catòlics del Sudan lluiten per sobreviure i han de saber que els catòlics de França els donen suport de prop, pregant amb ells per la pau, informant l'opinió pública sobre la seva situació i aportant ajuda financera». (N.E.)

L'Evangeli, enmig de les noves pobreses

CASTELGANDOLFO.— L'Evangeli s'ha de fer encara més pobre. Ho defensa el Papa en el seu missatge a la Congregació de la Missió, reunida en assemblea general a Roma durant el mes de juliol. Per al Papa, «dur l'Evangeli entre els nous pobres és més urgent que mai», i per fer-ho cal «explorar nous camins per respondre a les noves formes de pobresa típiques de les societats contemporànies». La carta s'adreça al pare Gregory Gray, superior general de la Congregació i de la Companyia de les Filles de la Caritat. Gray és el successor 23 de sant Vicenç de Paül, que va fundar l'ordre al segle XVII. «Recordau que tota activitat desplega la seva eficàcia a partir d'una relació íntima i personal amb Jesucrist», escriu el Papa, que els convida a recórrer «a les fonts de la vida cristiana i de la santedat». Els paüls, per al Papa, han fet molt de bé a «moltes generacions de sacerdots», i recorda que és fonamental que els sacerdots siguin madurs humanament i espiritualment. (M.D.B.)

Obeir els manaments, font de serenitat

CIUTAT DEL VATICÀ.— El Papa es trasllada a Roma des de Castelgandolfo per a les audiències generals, ja que al palau d'estiu no hi ha prou lloc per acollir tots els pelegrins i fidels que s'acosten per escoltar-lo. A l'Aula Pau VI del Vaticà, el Papa va començar el 28 de juliol la seva tradicional audiència amb el salm 118, que fa referència a la promesa d'observar els manaments de Déu. Va dir que en aquesta part del salteri es descriu «el camí de la vida, de vegades fosc, però en què de cop i volta l'esplendor de la Paraula de Déu irromp en la tenebra». Qui escolta aquesta Paraula «gaudeix de serenitat i calma», va explicar el Pontífex, que després de l'audiència va tornar cap a la seva residència estiuenca. (M.D.B.)

TAILÀNDIA

Document final de la trobada mundial sobre pastoral del turisme

BANGKOK.— Cal «procurar que el turisme sigui un instrument eficaç per promoure la justícia i la pau i una trobada veritable entre els pobles». Així ho destaca el document final del VI Congrés Mundial sobre la Pastoral del Turisme, celebrat a Bangkok del 5 al 8 de juliol. El congrés va ser organitzat pel Pontifici Consell per a la Pastoral dels Emigrants i Itinerants en col·laboració amb la Comissió Catòlica per al Turisme de la Conferència Episcopal de Tailàndia. El tema de la trobada va ser *El turisme al servei de la trobada entre els pobles*. «Durant el Con-

grés —diu el text— s'ha posat en relleu que el turisme, que ara s'ha convertit en un fenomen social i econòmic de dimensions globals, ha de contribuir a unir les nacions i les cultures» i, entre altres coses, a «la lluita contra totes les formes de discriminació i d'explotació o, pitjor encara, de violència sexual relacionada amb dones i nens». Entre els suggeriments del document es demana que els Governos disposin de més recursos per a la formació moral i humana de les persones actives en el turisme, i en especial per combatre el turisme sexual que involucra els nens. (N.E.)

PAPUA NOVA GUINEA

Família i joventut encapçalen les prioritats de l'Església

RABAUL.— Els informes de les diòcesis catòliques de Papua Nova Guinea reunides en Assemblea General (del 5 al 11 de juliol) van coincidir en assenyalar la vida familiar i la joventut com les prioritats per a l'Església a l'arxipèlag. Més de 150 delegats procedents de les 19 diòcesis del país van analitzar la situació d'una comunitat eclesial que actualment compta amb 1,3 milions de fidels d'un total de 5 milions d'habitants. També es van reconèixer com a prioritats per a l'Església en el país, entre altres, l'educació, la formació del clergat i dels laics i la lluita contra la sida. Durant l'Assemblea, els delegats van difondre a més una declaració de condemna sobre les divisions i interessos econòmics i de poder que actualment afecta la classe dirigent, en particular el Parlament. (Zenit)

Índia

Sant Francesc Xavier «atreurà» més de tres milions de pelegrins

■ Arrenquen els preparatius per a l'ostensió de les seves relíquies

GOA.— Han començat a l'arxidiòcesi índia de Goa els preparatius per a l'ostensió de les relíquies de sant Francesc Xavier, del 21 de novembre vinent al 2 de gener del 2005, un esdeveniment en què s'espera la participació de més de tres milions de persones. La basílica del Bon Jesús, on hi ha la tomba del sant missioner, serà l'indret on s'exposaran a la veneració les despulles del jesuïta, gran apòstol d'Orient i «la principal figura del cristianisme a Àsia després de sant Tomàs apòstol», com se l'ha descrit.

Goa, capital de l'imperi portuguès a les Índies orientals, va ser el 1542 el lloc d'arribada de sant Francesc Xavier (1506-1552) i el punt de partida de la seva gran tasca d'evangelització al país i a l'Extrem Orient. L'ostensió de les seves relíquies és l'«esdeveniment públic més gran en 10 anys» i hi ha un «gran optimisme entre l'Església i les autoritats municipals», ha reconegut el pare Olavo Velho Pereira, director del Centre diocesà de Goa per als Mitjans de Comunicació Social. La primera exposició de les despulles del sant jesu-

ita va tenir lloc el 1782. Durant un temps el cos es mostrava per a la veneració cada any amb motiu de la festa de Sant Francesc Xavier, el 3 de desembre.

Des del 1864 l'ostensió es va anar fent menys freqüent per motius de seguretat i posteriorment es va fixar cada deu anys, creant un sentit de gran expectació en tota la comunitat cristiana. La darrera, la quinzena des que es fa cada dècada, va tenir lloc del 21 de novembre del 1994 al 7 de gener del 1995. L'arquebisbe de Goa i Daman, Mons. Filippo Neri Fer-

Sant Francesc Xavier.

rao, ja ha difós una carta pastoral exhortant els fidels «a participar activament en els diferents programes i esdeveniments que

s'organitzaran a diferents nivells, de forma que tota la comunitat eclesial de l'arxidiòcesi estigui preparada per rebre els dons generosos de Déu en aquesta ocasió».

L'arxidiòcesi, a més d'encarregar-se de diverses publicacions sobre la història de l'Església local i la vida i la missió de sant Francesc Xavier, distribuirà igualment una oració especial perquè es pregui a totes les parròquies i famílies per l'èxit de l'esdeveniment. Un comitè encarregat de l'organització s'ha reunit ja diverses vegades per definir els aspectes espirituals-litúrgics, catequètics, logístics i administratius. «El propòsit [de l'ostensió] no és una mera pràctica devocional, sinó una devoció que provoqui formació en la fe, consciència social i acció», a més que «és una ocasió per promoure l'harmonia interreligiosa», ha aclarit el pare George Aguiar, responsable de la comissió diocesana establerta per a l'esdeveniment.

Segons el pare Savio Barreto, rector de la basílica del Bon Jesús, en la darrera ostensió del 1994 van acudir més d'un milió i mig de persones. «Actualment, amb la mena de publicitat que existeix i la millora dels transports, la xifra s'estima que superarà els tres milions», ha anunciat. «El govern de Goa ha ofert ple suport als preparatius externs de l'esdeveniment», ha confirmat el pare Aguiar. De fet, les autoritats ja estan treballant per facilitar el trànsit de vehicles i oferir altres serveis als fidels en el període d'exposició de les relíquies. (Zenit)

Les autoritats retiren l'ordre d'expulsió d'un missioner

NOVA DELHI.— El govern de l'estat indi de Jammu i Caixmir ha retirat l'ordre d'expulsió del pare Jim Borst, un missioner catòlic holandès de la congregació de Mill Hill que ha dedicat quaranta anys de la seva vida al servei dels pobres i de l'educació. El missioner actualment és president de dues escoles catòliques a Srinagar, molt apreciades per la gent per la seva qualitat. Al pare Borst se li havia denegat la pròrroga del visat, caducat el novembre de l'any passat. Les autoritats li van

comunicar que havia d'abandonar el país sobre la base d'algunes denúncies de grups extremistes musulmans, que acusen escoles i instituts catòlics de tirar endavant una campanya de conversions «emascarada» amb el servei educatiu. Això no obstant, després de la investigació feta per les autoritats competents, han conclòs que les acusacions estan mancades per complet de fonament. El capellà podrà quedar-se i continuar amb el seu servei pastoral i d'ensenyament. (Zenit)

VENEÇUELA

Els bisbes exhorten a participar en el referèndum

CARACAS.— En acabar la seva 82a Assemblea Plenària Ordinària i amb vistes a la celebració, el 15 d'agost vinent, del referèndum revocatori del poder del president Hugo Chávez, els bisbes de l'Església a Veneçuela van emetre una exhortació pastoral titulada *Referèndum, consciència i responsabilitat*. Els pastors van ressaltar la necessitat que tots els veneçolans reflexionin seriosament. Així mateix, van advertir que «el referèndum és un dret, no una dàdiva, en ordre a expressar la voluntat sobirana del poble. La participació ha esdevingut un deure ineludible de consciència i de responsabilitat». D'altra banda, van assenyalar que «el camí fonamental vers la pau que tots els ciutadans anhelem és la reconciliació, que implica una veritable conversió de ment i de cor i una disposició a viure, concertar i actuar lliurement d'acord amb la veritat». (N.E.)

FILIPINES

Els jesuïtes ofereixen ajuda psicològica als treballadors

MANILA.— El treball a milers de quilòmetres lluny de casa és sovint font d'alienació, de depressió i de profunda nostàlgia. És el que els passa a molts dels 8 milions de treballadors filipins que treballen fora de la seva pàtria, per tirar endavant la família; que viuen en condicions d'extrema pobresa. Per això els jesuïtes de Filipines han constituït la UGAT, una fundació amb l'objectiu d'assistir les famílies més pobres, en què un o tots dos pares es veuen obligats a deixar el país per trobar feina. UGAT ofereix consultoria i ajuda psicoterapèutica als emigrants i als seus parents, al país i a l'estranger. (Fides)

HONG KONG

L'Església lamenta la nova llei educativa

HONG KONG.— L'Església catòlica a Hong Kong ha manifestat el seu dolor per l'aprovació de la nova llei educativa. Després de dos dies de debat el govern de Hong Kong va aprovar la llei segons la qual es disminueix dràsticament l'autonomia de les escoles catòliques i protestants principalment. L'Església brinda educació a l'illa amb un nombre creixent d'escoles des de mitjan segle XIX, abans fins i tot que el govern britànic instaurés un sistema educatiu a Hong Kong. El 6 de juliol, Mons. Joseph Zen Ze-kiun, bisbe de la diòcesi de Hong Kong, acompanyat de 500 catòlics, va participar en una vetlla de pregària enfront del Consell Legislatiu, instant els parlamentaris a recapacitar i vetar la llei. Això no obstant, aquesta petició no va ser escoltada. (N.E.)

ITALIA

Agraïment de la USG als religiosos de l'Iraq

ROMA.— El president de la Unió de Superiors Generals (USG), el germà Álvaro Rodríguez Echeverría, ha escrit una carta per mostrar la seva solidaritat i admiració als religiosos presents a l'Iraq. «Us agraïm profundament el vostre testimoni i prometem que pregarem al Senyor perquè us continuï sostenint en la fe, en l'esperança i en l'amor», afirma el religiós en una missiva enviada l'1 de juliol. El germà Álvaro explica que escriu la carta en resposta a la petició de l'assemblea de la USG celebrada entre el 26 i el 28 de maig passat en què els participants van demanar expressament una iniciativa que expressés «paraules de simpatia, de suport i d'admiració» pel «treball esplèndid» que fan aquests religiosos en circumstàncies tan difícils.

«El fet que estigieu tan a prop del poble iraquià compartint la seva sort, esperances, patiments i desitjos, és un alè per a tots nosaltres i per a l'Església.» El germà Álvaro afirma que, tot i que sembli paradoxal, «la força, la vitalitat, l'esperança, la fecunditat de l'Església» neixen justament de la proximitat d'estar al costat del qui pateix, compartint els patiments del Redemptor de la humanitat. També es mostra convençut que els religiosos faran una contribució indispensable al procés de normalització del país, inspirant-se en els valors evangèlics del perdó, la misericòrdia, la justícia i la pau. (Zenit)

Colòmbia

Alliberat el bisbe segrestat per guerrillers

■ El motiu del rapte va ser un missatge que no va arribar a ser lliurat

BOGOTÀ.— Guerrillers colombians van alliberar el 27 de juliol Mons. Misael Vacca Ramírez, bisbe de la diòcesi de Yopal, sense haver pogut lliurar-li el missatge que n'havia motivat el segrestament. En referir-se als quatre

dies que va romandre segrestat per l'Exèrcit d'Alliberament Nacional (EAN) el prelat va comentar: «Em van dir que enviarien amb mi un missatge per al govern, però la persona que havia de portar el missatge no es va fer present.»

És possible que el missatge no arribés als guerrillers a causa del dispositiu d'uns mil homes desplegats per ordre del president Álvaro Uribe per rescatar el bisbe. «Em van tractar bé, en forma respectuosa, em trobo molt bé. Gràcies a Déu tot va acabar bé», va declarar el bisbe, que va haver de caminar durant hores per una regió muntanyenca després del seu alliberament. Els feligresos de Yopal, que feien una marxa de protesta, van esclatar en aplaudiments i en mostres d'agraïment quan es va saber el final del captiveri.

Mons. Vacca, de 48 anys, estava promovent negociacions de pau a la regió del Casanare, on grups paramilitars rivals sostenen des de fa mesos enfrontaments que han deixat centenars de morts pel control de grans territoris petrolers i agropecuaris. A més de la violència paramilitar, Casanare pateix també l'acció de les Forces Arma-

des Revolucionàries de Colòmbia (FARC) i de l'EAN, els dos principals grups rebels del país.

El segrestament ha commocionat aquest país de més de 40 milions d'habitants, majoritàriament catòlic, flagel·lat per un conflicte intern de quatre dècades que ha deixat 35.000 civils morts els darrers dos lustres. Tan bon punt es va saber el segrestament Joan Pau II el va qualificar d'«acte criminal, totalment injustificable», i va demanar amb «fermesa l'alliberament immediat del prelat». Així mateix, la Conferència Episcopal Colom-

Mons. Vacca ha estat alliberat.

biana va expressar en un comunicat que «reafirmem la nostra posició de total rebuig al segrestament de tota persona i ho condemnem com un crim detestable que viola els drets fonamentals de la vida i de la llibertat».

En els darrers dos anys han estat amenaçats, segrestats o assassinats més de cent representants de l'Església catòlica. «Continuarem treballant sense defallir fins que Déu ho permeti, aquest fet no pot minvar la nostra tasca, al contrari, ens anima a continuar amb més fe», va afirmar el bisbe alliberat. (Zenit)

XILE

Indicis de satanisme en l'assassinat d'un prevere

SANTIAGO DE XILE.— L'assassinat del pare Faustino Gazziero D'Estefani, degollat i apunyalat per un jove en acabar la missa a la catedral de Santiago, apunta a indicis de satanisme, segons les primeres investigacions. El P. Gazziero, prevere dels Servents de Maria de 74 anys, acabava de celebrar la missa quan a la sagristia va ser interceptat per un jove de 24 anys vestit de negre, que va degollar el prevere i es va autoleccionar. Segons els feligresos, abans d'atacar el capellà, l'agressor va llençar crits contra Déu i l'Església. La policia ha informat que el jove té les facultats mentals normals i no presenta signes d'haver consumit droga. En el funeral pel prevere assassinat, el cardenal Francisco Javier Errázuriz, arquebisbe de Santiago de Xile i president de la Conferència Episcopal Xilena, va assenyalar que el testimoni del P. Gazziero constitueix un motiu d'esperança per als creients. També es va referir a l'autor del crim: «En els qui actuen així també gemega la naturalesa danyada pel pecat. Pateixen cadenes, ritus, violències i grups que en roseguen la humanitat. Són múltiples esclavatges que els impedeixen assolir la pau.» (ACI)

ESPANYA

Mons. Barrio demana testimonis que visquin la fe «sense complexos»

SANTIAGO DE COMPOSTEL·LA.— El 25 de juliol, solemnitat de Sant Jaume apòstol, l'arquebisbe de Santiago, Mons. Julián Barrio, juntament amb quinze bisbes més i una trentena de preveres, va presidir la tradicional missa d'ofrena a l'apòstol.

En l'homilia Mons. Barrio va subratllar que aquest Any Sant ens demana «un canvi radical de la ment i del cor», que significa el «màxim compliment de les reivindicacions i de les expectatives presents del home pelegrí que cerca la felicitat plena». Així, va constatar que la fe cristiana «ofereix el sentit pregon de l'existència, «tenint com a llei suprema el manament de l'amor per donar raó de l'esperança. Això comporta anunciar la fe en Crist abans que ensenyar la moral en una societat postcristiana». Per això, va alertar de la situació que vol presentar el laïcisme com a dogma públic fonamental i on la fe és simplement tolerada com a opinió privada: Així, va dir que «la laïcitat (...) en la seva versió extrema ha esdevingut laïcisme amb la pretensió de marginalitzar l'espai social la dimensió religiosa».

L'arquebisbe de Santiago va indicar que cal «acollir la mirada de Déu en les nostres consciències i deixar-nos agafar

Mons. Barrio, rodejat d'alguns bisbes, dels reis d'Espanya i del president Rodríguez Zapatero.

per la transcendència per sortir de les nostres indefinicions». Mons. Barrio va animar a afrontar les dificultats amb la plenitud de l'amor, la fecunditat de la creu i l'esperit de les benaurances. «És l'hora dels audaços en l'Esperit cridats a mantenir l'ardor i la intrepidesa apostòlica. (...) Necessitem testimonis militants, capaços de viure la fe sense complexos ni disfresses, en escolta i en diàleg, amb altura espiritual, oberts a Déu per transformar la humanitat en Regne de Déu en la normalitat de la vida familiar, laboral, social, cultural i política.» Mons. Barrio va recordar també que quan la moral és considerada supèrflua, la corrupció és una cosa òbvia i afecta persones i institucions.

En la festivitat de Sant Jaume apòstol va voler fer una crida a enfortir «el nostre projecte de convivència harmònica, a col·laborar perquè els nostres pobles se sentin propers els uns als altres, i a enriquir la nostra unitat amb la pluralitat que ens és pròpia». L'arquebisbe va instar a deixar-se il·luminar per la Paraula de Déu i va assegurar que «no és possible entendre i servir de debò Espanya sense tenir-ne en compte les arrels cristianes».

La part final de l'homilia la va dedicar a parlar del servei i va subratllar que «l'Església

(...) proclama els drets de l'home i aprecia la defensa d'aquests drets però sap que estem sotmesos a la temptació de pensar que es protegeixen plenament els nostres drets personals només quan ens veiem lliures de tota norma de llei divina». Quan es pensa d'aquesta manera, «els drets es veuen reduïts a simples experiències personals i a falses formes secularitzades d'humanisme que semblen confusió i feblesa moral distorsionant el pla de Déu sobre l'amor i la fidelitat, sobre el respecte a la vida en totes les seves etapes naturals, sobre la vivència del tresor de l'afectivitat i sobre el matrimoni, essencialment heterosexual i base ineludible de la família». (C.C.)

Noces d'or de professió religiosa del cardenal Carlos Amigo

SANTIAGO DE COMPOSTEL·LA.— El cardenal arquebisbe de Sevilla, Carlos Amigo Vallejo, va celebrar el 27 de juliol les seves noces d'or de professió religiosa durant un acte solemne que es va celebrar a l'església de Sant Francesc el Gran, de Santiago de Compostel·la. El cardenal va estar acompanyat pel pare general dels franciscans, José Rodríguez, davant del qual va renovar la seva professió religiosa; l'arquebisbe de Santiago, Mons. Julián Barrio; l'arquebisbe de Tànger, Mons. Antonio Peteiro; el bisbe de Lugo, Mons. José Higinio Gómez; Mons. Cipriano Calderón, membre de la Comissió Pontifícia per a Amèrica Llatina, i una nombrosa representació de la seva família. La jornada va començar amb una conferència, després de la qual es va celebrar l'eucaristia que va presidir el cardenal Amigo. Durant la mateixa va tenir lloc la renovació de professió religiosa. El cardenal va rebre del provincial de l'orde de germans menors el regal d'un hàbit franciscà. El cardenal Amigo està molt lligat a la capital gallega des que va ser provincial de la província franciscana de Santiago, entre el 1968 i el 1971. (Odisur)

Mons. Santiago García Aracil, nou arquebisbe de Mèrida-Badajoz

«L'evangelització mai no acaba»

«En repetides ocasions, durant el darrer any, exhortant els nostres diocesans a demanar pel nou bisbe i a acollir-lo com a enviat del Senyor, li vaig posar un nom: Senyor Benvingut, aplicable al qui el Senyor ens enviés per la mediació garant de la seva Església. Has estat tu, Santiago, l'escollit, i com a tal t'acollim.» Aquestes són les paraules de beninguda que adreçava el ja arquebisbe emèrit de Mèrida-Badajoz, Mons. Antonio Montero, al seu successor al capdavant de l'arxidiòcesi. El 4 de setembre, a la catedral metropolitana de Badajoz, Mons. Santiago García Aracil prendrà el relleu al capdavant de l'Església diocesana.

—Com afronta aquesta nova etapa?

—És cert que el nomenament ha estat una sorpresa. Assumeixo de nou la meua obligació de prestar obediència a l'Església, com qualsevol cristià, i servir, així, la diòcesi de Mèrida-Badajoz. Vaig a un lloc nou i ho he de conèixer tot i tothom, i continuar el treball dels meus predecessors. Estic segur que els meus nous diocesans m'ajudaran en aquesta tasca.

—Què deixa enrere a la seva anterior diòcesi de Jaén?

—Deixo la missió a Jaén i la començo a Mèrida-Badajoz. És un servei que preste molt de grat. De Jaén m'emporto una empremta inesborrable de la seva gent, de la seva vida, d'aquests setze anys pastorejant aquesta diòcesi. Els records són bonics, tot i que també hi ha hagut dificultats, però la meua apreciació general és positiva.

—Li ha quedat res pendent per dur a terme?

—M'han quedat moltes coses pendents

perquè l'evangelització mai no acaba. Com diu Joan Pau II, la nova evangelització necessita una nova empenta, nous mètodes. Quan vaig arribar a Jaén el meu projecte era evangelitzar i encara hi ha gent que no creu en el Senyor o que en té una idea equivocada.

—Quines seran ara les seves prioritats pastorals?

—La meua prioritat ara passa per conèixer la gent de l'arxidiòcesi i servir les persones en nom del Senyor. Vull estar al servei de l'Evangeli. Jo vaig a Mèrida-Badajoz a evangelitzar en nom del Senyor. Quan em situï en aquesta nova etapa, ja podrem parlar de projectes concrets, però ara vull conèixer la meua nova diòcesi.

—Succedeix un gran bisbe, Mons. Antonio Montero.

—Evidentment m'ha posat el llistó molt alt, tant pel seu bon fer pastoral com per la seva capacitat personal. És un estímul per a mi. Mons. Antonio Montero és una per-

Mons. Santiago García Aracil.

sona de referència vàlida per la seva qualitat humana i pels seus èxits al capdavant de l'arxidiòcesi de Mèrida-Badajoz.

—Quin missatge vol transmetre als seus nous diocesans?

—Els diria que anem a conèixer-nos i a estimar-nos com a germans en el Senyor, i que ajudarem els qui no coneixen el Senyor. Els diria que treballarem plegats perquè som una família. L'Església no és una democràcia, però és una Església participativa amb Crist al capdavant.

Rosa María Jané Chueca

Salutació del nou arquebisbe

«Em dispo, amb l'ajut de Déu, a arribar a vosaltres amb immensa alegria, amb gran il·lusió, amb molta confiança i amb profunda esperança. La immensa alegria es deu al fet que el Senyor, per mitjà del Sant Pare Joan Pau II, m'ha manifestat que es refia de mi en demanar-me el sacrifici de renunciar a l'estimadíssima diòcesi de Jaén per lliurar-me, sense reserves, en endavant, a aquesta ja estimada Església de Mèrida-Badajoz.

»El compromís es xifra a poder aportar a aquesta estimada diòcesi tot allò de bo i de positiu que la Divina Providència m'ha regalat com a herència de les terres de València i d'Andalusia.

»Desitjo amb tota la meua ànima que la meua presència i el meu treball entre vosaltres sigui, per a tots sense excepció, un signe d'obertura, des de l'amor, de diàleg, des de l'escolta pacient, de col·laboració desinteressada, i un estímul perquè cadascú sigui coherent amb la seva identitat tenint com a referència la veritat, com a base la justícia i com a ideal i motivació, alhora, l'amor.»

Saps què sent un missioner quan rep notícies de casa?

APADRINA UN MISSIONER

Amb la teua aportació, ells o elles i encara més persones llegiran CATALUNYA CRISTIANA cada setmana

Marqueu amb una "x" les vostres preferències:

Preu d'una subscripció missionera: **Amèrica i Àfrica: 178,30 €** ☐
Àsia i Oceania: 243,82 € ☐
Missioner ☐ **Missionera** ☐
 (Es pot mantenir correspondència)

Nom i cognoms
 Adreça
 Població Província C.P.

FORMA DE PAGAMENT:

Adjunto xec nominatiu ☐ Domiciliació bancària ☐
 Titular Data
 Entitat Oficina DC Compte

Envieu aquesta butlleta a: CATALUNYA CRISTIANA
 Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona - Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

Mons. Echarren reflexiona sobre els avis

LAS PALMAS.— El bisbe de Canàries, Mons. Ramón Echarren, ha escrit una carta titulada *La tercera edat: els avis*, en què assenyala que «els avis representen alguna cosa així com la baula de les noves generacions (els nés), amb les generacions anteriors de la família i també amb la història, amb la "gran història" de la societat, però sobretot amb aquestes "petites grans històries" de la societat i de la pròpia família». El bisbe lloa la tasca educativa, social i religiosa dels avis, però denuncia dues situacions: «Hi ha massa casos en què els pares, per gaudir de la llibertat per als seus ocis o per a la seva vida social, carreguen contínuament els seus pares, és a dir, els avis» i casos d'avis «aparcats» en residències, asils o similars «per lliurar-se'n i tot i que aquests "ingressos" suposin un veritable drama per als avis». (C.C.)

Oportunitats laborals per a persones amb baixa qualificació

CADIS.— Recentment Càritas diocesana de Cadis va presentar en roda de premsa el resultat del treball fet durant l'any passat en la realització d'un diagnòstic d'oportunitats laborals per a persones amb menys qualificació. Aquesta investigació s'ha dut a terme en col·laboració amb Càritas espanyola i Folia Consultors. L'estudi, pioner en l'àmbit estatal de Càritas, és fruit del treball que Càritas desenvolupa en el camp laboral arreu del territori de la diòcesi de Cadis.

»L'experiència de Càritas en el treball amb persones que viuen en l'àmbit de l'exclusió ha permès descobrir que moltes situacions de pobresa són provocades per la manca de feina o la impossibilitat d'accedir-hi. El deteriorament d'habilitats bàsiques per desenvolupar-se de forma adient en el món laboral i la incapacitat

del mercat d'absorbir persones amb aquestes característiques ha dut Càritas diocesana de Cadis a indagar més en aquesta realitat i a analitzar quines possibilitats i oportunitats hi ha a la diòcesi per a aquelles persones amb menys qualificació que, per culpa de les mancances que arrossegueu, no estan en condicions de poder desenvolupar llargs processos formatius.

En aquest sentit, el diagnòstic ofereix propostes de feina tant per a Càritas com per als diferents agents socials i econòmics que conviuen a la diòcesi de Cadis com a administracions públiques, empreses o associacions sense ànim de lucre, amb l'objectiu d'avançar en el coneixement de la realitat per adequar de forma correcta les accions a la inclusió d'aquest sector de població. (C.C.)

Paraula i vida

Lluís Martínez Sistach
Arquebisbe de Barcelona

Desenvolupament i ecologia

L'estiu ens apropa més a la natura. Les vacances ens ho fan més fàcil i possible. Tot contemplant la bellesa que Déu ha creat, tots som més sensibles a l'ecologia. L'home pot viure gràcies als elements que integren el nostre planeta: minerals, animals, aigua, aire i un llarguíssim etcètera.

El nivell de vida que tots desitgem fa que els elements que constitueixen el nostre ambient natural se'n ressentin molt més que abans, pel mal ús que se'n fa. No hi ha dubte que el deteriorament de la natura és també conseqüència del consumisme i del caràcter desordenat del nostre desenvolupament. I és ben cert que és necessari, avui i sempre, harmonitzar desenvolupament i ecologia.

Joan Pau II ens recorda que «el caràcter moral del desenvolupament no pot prescindir del respecte pels éssers que constitueixen la natura visible, que els grecs, al·ludint precisament a l'ordre que els distingeix, anomenem el cosmos». Hem de prendre major

consciència que no es poden utilitzar impunement les diverses categories d'éssers vius o inanimats segons les pròpies exigències econòmiques. Al contrari, s'ha de tenir en compte la natura de cada ésser i la seva íntima connexió en un sistema ordenat, que és precisament el cosmos.

És del tot necessari i urgent arribar a la convicció de la limitació dels recursos naturals, alguns dels quals no són renovables. Usar-los com si fossin inesgotables, amb domini absolut, posa seriosament en perill la seva futura disponibilitat, no solament per a la nostra generació, sinó sobretot per a les futures.

Quan l'home està dominat pel desig de tenir i de fruir, més que no pas pel de ser i de créixer, consumeix d'una manera excessiva i desordenada els recursos de la terra i de la seva mateixa vida. L'autèntica civilització és la que utilitza allò que té al seu abast, ho administra i ho respecta, sabent que ha de servir per a la generació actual i per a les generacions futures. No

pot ser que el nostre egoisme, conformisme i comodisme privi els altres d'allò que també és o serà seu. El cosmos és patrimoni de tothom per voluntat de Déu, el seu creador.

Un cop més cal que recordem que el desenvolupament, així com la voluntat de planificació que el dirigeix, l'ús dels recursos i la manera d'utilitzar-los ha de respectar les exigències ètiques. Una correcta consciència ecològica cal que tingui en compte la dimensió ètica que ha de caracteritzar sempre el desenvolupament dels pobles.

Des del punt de vista cristià, és aplicat a l'ecologisme el qualificatiu de respecte a la integritat de la creació. Hi ha una relació necessària entre l'actuació humana i la integritat del món creat per Déu. És cert que el Senyor va confiar a l'home el domini de la terra. Però no li atorgà pas una potestat absoluta, sinó condicionada. L'home, en fer ús dels béns naturals, és sotmès a unes lleis no solament biològiques, sinó també morals.

Missatgers de la Bona Notícia

CATALUNYA + CRISTIANA

25 anys al teu costat

opinió

Punt de vista

Dolors Voltas

Metgessa endocrinòloga. Presidenta de la Federació Espanyola d'Associacions Pro Vida. Professora de Blanquerna

Avortament a les aules

«*¡Que alguien haga algo!*», així titulava la demògrafa Anna Cabré un article molt lúcida, de fa un temps, sobre el descens de la natalitat. Deia: «Resulta que Espanya és avui el país amb menys natalitat del món i que la natalitat de Catalunya es troba per sota del nivell mig espanyol.» Semblava una veu que clamava al desert, perquè ningú no es va atrevir a contradir les reflexions d'aquesta experta sobre les dades objectives que l'INE publica cada any.

Des d'una altra perspectiva totalment diferent, un estudi recent del CSIC revela que la xifra de dones que avorten a Espanya ha passat de 37.000 el 1990 a 70.000 el 2002. La xifra —segons indiquen els mitjans de comunicació— continua augmentant en tots els segments d'edat i, d'una manera espectacular, entre les joves de 15 a 24 anys, que representen un 42% del total. Catalunya és la comunitat amb el percentatge més elevat d'avortaments entre les menors: un 60% el 2001, davant del 34% del 1990.

«*¡Que alguien haga algo!*», cal repetir.

L'autora de l'estudi es pregunta sobre les causes d'aquest fet, i considera que el resultat de la seva investigació hauria d'ajudar a analitzar la situació i buscar possibles solucions. Fins aquí, d'acord, però per a aquest servei no cal córrer. Hi ha diferents causes —tant de l'augment d'embarassos com d'avortaments entre adolescents— i les coneixem àmpliament: una informació tècnica excessiva i poca formació i informació humana.

En una cultura «tutoritzada», plena de cursos de seguiment,

màsters de perfeccionament i formació continuada a càrrec de l'empresa, es troba a faltar l'acompanyament en el procés natural de maduració psico-afectiva-sexual dels adolescents: s'incita a establir relacions sexuals a una edat primerenca, sense que hi hagi cap compromís ni cap intenció de fidelitat, i, en conseqüència, es banalitza la sexualitat, i es redueix a una

simple relació epidèmica desprovista de contingut humà.

Si, com pretén aquesta investigadora, l'educació sexual que s'imparteix a les escoles ha d'insistir en la necessitat de fer servir mètodes anticonceptius, el que s'aconseguirà és transmetre la idea que la maternitat i la paternitat són una cosa perillosa que s'ha d'evitar sigui com sigui, i de la qual cal defensar-se com si fos la sida o qualsevol malaltia de transmissió sexual. I tots sabem que no és així.

Evidentment, estem d'acord en el fet que no és gens desitjable una maternitat en edat escolar: no és el moment idoni. Però tampoc no és el moment idoni per tenir relacions sexuals, perquè exigeixen una maduresa psicobiològica, afectiva i responsable que encara no està prou desenvolupada en aquesta edat tan primerenca.

Proposem una pedagogia basada en la psicologia caracterològica: estratègies per entrenar la voluntat i l'esforç. Per poder decidir lliurement no n'hi ha prou de conèixer les possibles conseqüències de les accions que portarem a terme, sinó que cal tenir fortaleza per rebutjar aquelles accions que no siguin convenientes. I això només es pot aconseguir si la intel·ligència coneix i la voluntat està entrenada.

Per decidir lliurement cal tenir fortaleza per rebutjar aquelles accions que no siguin convenientes.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

Un conte per llegir de tant en tant

He rebut, per Internet, un conte que un bon amic ha enviat a una colla d'amics. L'envia amb aquest encapçalament: «Benvolguts, penso que és un conte que hauríem de llegir de tant en tant, no us ho sembla?» El conte és com segueix: «Un banquer americà es trobava al moll d'un port del Carib. En aquell moment arribava una barqueta amb un únic pescador. A dins de la barca hi havia diverses tonyines grogues d'una considerable grandària.

»L'americà elogià el pescador per la qualitat del peix i li preguntà quan temps havia necessitat per a la pesca. El pescador li respongué que només una estona. L'americà li demana per què no pescava més estona i aconseguia més peix. El pescador li digué que en tenia prou per satisfer les necessitats de la família. Però l'americà li preguntà què feia la resta de temps que li quedava. El pescador li contestà: «Dormo fins força tard, pesco una mica, jugo amb els meus fills i faig la migdiada amb la meua esposa, els vespres vaig al poble on prenc vi i toco la guitarra amb els meus amics. Tinc una vida agradable i ocupada.»

»L'americà li replicà: «Sóc de Harvard i et podria ajudar. Hauries de dedicar més temps a la pesca i, amb els ingressos, comprar una barca més gran, podries comprar unes quantes

barques; arribaries a tenir una flota de barques de pesca. En lloc de vendre el peix directament a un intermediari el podries vendre a un manipulador i, potser, obrir la teua factoria. Hauries de controlar llavors la producció, el processament i la distribució. Hauries de marxar d'aquest poble i anar-te'n a la capital, on mouries una empresa en expansió.»

»El pescador li preguntà: «Quant temps trigaria a fer tot això?» L'americà va respondre: «Entre 15 o 20 anys.» «I després què?», preguntà el pescador. L'americà va somriure i va dir que ara venia el millor: «Quan arribi l'hora hauries de vendre les accions de la teua empresa al públic. Et faràs ric... posseiràs milions.» «Milions... i després què?» «Et pots jubilar. Te'n vas a un poblet de la costa on pots dormir fins bastant tard, pescar una mica, jugar amb els teus fills, fer la migdiada amb la teua dona, anar les nits al poble a beure vi i tocar la guitarra amb els teus amics.»

»I el pescador va respondre: «I no és això el que ja tinc?» Moralitat: Quantes vides desaprovechades mirant d'assolir una felicitat que ja es té, però que moltes vegades no sabem veure. La veritadera felicitat consisteix a estimar el que tenim i no estar neguitosos per allò que no tenim. La felicitat és un trajecte, no un destí.»

El conte fa pensar.

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellà del Montanyà (ynaraja@ynaraja.e.telefonica.net)

Fòrum i Cottolengo

Com en anys anteriors, m'han convidat aquest estiu a celebrar missa a La Castanyera, una finca de les rodalies del Montseny, que van rebre les monges deixebles del P. Alegre per a gaudi dels seus pupils. Seria molt llarg d'explicar què és un Cottolengo, convido el lector que no ho sàpiga a visitar el que tingui més a prop de casa seva. Em sento molt honorat i agraït. Celebrar missa és un acte ministerial, però hom se sent més o menys a gust, segons qui l'envolti. Al Cottolengo sóc feliç. I que consti que el que sento no és llàstima. Sense aprofundir en l'anàlisi, he de dir que hi estic satisfet i admirat. Admirat per l'ambient festiu i esperançador que s'hi respira, admirat per la tasca de les religioses i de les voluntàries.

Ja que l'actitud de servei i la confiança en Déu aquí són emblemàtiques, i de vegades heroïques, pregunto per la procedència de les responsables, gent jove en gairebé la seva totalitat. Em diuen que han sorgit de grups parroquials, de col·legis religiosos, dels Neocatecumenals, o de les Jornades Mundials, presidides pel Papa, tots llocs ben exigents. Estic segur que la feina de les responsables és esgotadora i que només una vida interior profunda i una actitud generosa els permet portar-la a terme. Alguna vegada (no aquest any) m'ha dit alguna voluntària que tenia necessitat de veure un poble, o una altra que no suportava cap més dia sense comprar laminadures. Però mai no s'han queixat del servei als malalts.

Un d'aquests dies vaig veure el tan discutit Fòrum 2004. No puc negar que la contemplació del disseny ha estat un festí selecte i que he gaudit molt de la bellesa del color, les línies i els volums. Però la ignorància de la dimensió transcendent de l'home, de la seva religiositat, i els continguts d'ordre antropològic d'un nivell cultural baix, m'han decebut. A més, cal afegir l'absència de persones als meravellosos marcs d'estadístiques i gràfics. Tot és asèptic, tot és virtual, cibernètic, gairebé una mera imatge decorativa. Hom observa la gent que va pels llocs i mira cartells, que continuen passejant tan tranquils, sense el més mínim gest de canvi. I és que els murs decorats i els cartells poden ser molt expressius, però no comprometen. Al Fòrum li manca profetisme, religió o humà, tant se val, i la nostra actualitat aquí i ara en pateix en silenci l'absència.

Si he volgut relacionar Cottolengo i Fòrum és perquè un captiva i l'altre deixa indiferent. Penso en moltes campanyes vocacionals que estan ben presentades, són convincents, perfectament estructurades, però donen resultats escassos. Moltes de les nostres organitzacions són tolerants, respectuoses, atractives. Sovint els monitors es cansen, ja que se senten manipulats per aquells que només volen entreteniment. Altres suporten, mentre no troben a fora alguna cosa apassionant. No deu haver arribat l'hora que eduquem pensant sempre que a l'horitzó de qualsevol tasca hi ha d'haver la possible crida a un servei molt més elevat? No caldrà que presentem el fet de servir Crist, testimoniats pels líders dels grups, com l'esport olímpic més atractiu?

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana (lluis.serra@fms.it)

El silenci

Què passaria si quan arribessis a casa teva no posessis la ràdio, ni la televisió, ni engegguessis l'ordinador, no obrissis les pàgines de cap diari, apaguessis el mòbil i tanquessis els ulls per aprofundir en el silenci, potser una mica pertorbat per algun soroll del carrer o pel tic-tac del rellotge de la paret? Com et sentiries si el món exterior semblés que desapareix per deixar pas al món interior? Com s'acumularien els pensaments, acostumats a circular frenèticament per les ondulacions del cervell? Quina seria la sensació i els sentiments que brollarien del més íntim del cor? Quant de temps series capaç de suportar una situació com aquesta marcada per un silenci profund? Per a molts, un exercici d'aquestes característiques constituiria una experiència inusual.

Joan Pau II va passar aquest any les seves vacances a Les Combes d'Introd, poble de la vall d'Aosta. L'11 de juliol, al l'horari de l'Àngelus, va dedicar les seves paraules al silenci: «En aquest oasi de pau, davant de l'espectacle meravellós de la natura, se sent com és de profitós el silenci, un bé cada vegada més estrany als nostres dies. Les múltiples oportunitats de relació i informació que ofereix la societat moderna de vegades poden treure espai al recolliment, fins al punt de fer que les persones siguin incapaces de reflexionar i de pregar. En realitat, només en el silenci l'ésser humà aconsegueix sentir en el més profund de la seva consciència la veu de Déu, que el fa veritablement lliure. I les vacances poden contribuir a descobrir i conrear aquesta dimensió interior indispensable de l'existència humana.»

He tornat a veure fa poc la pel·lícula *Baraka*, el *último paraíso* (EUA, 1992), de Ron Fricke. *Baraka* és una paraula sufí, que es pot traduir com a benedicció, al·le o essència de la vida. Hi ha

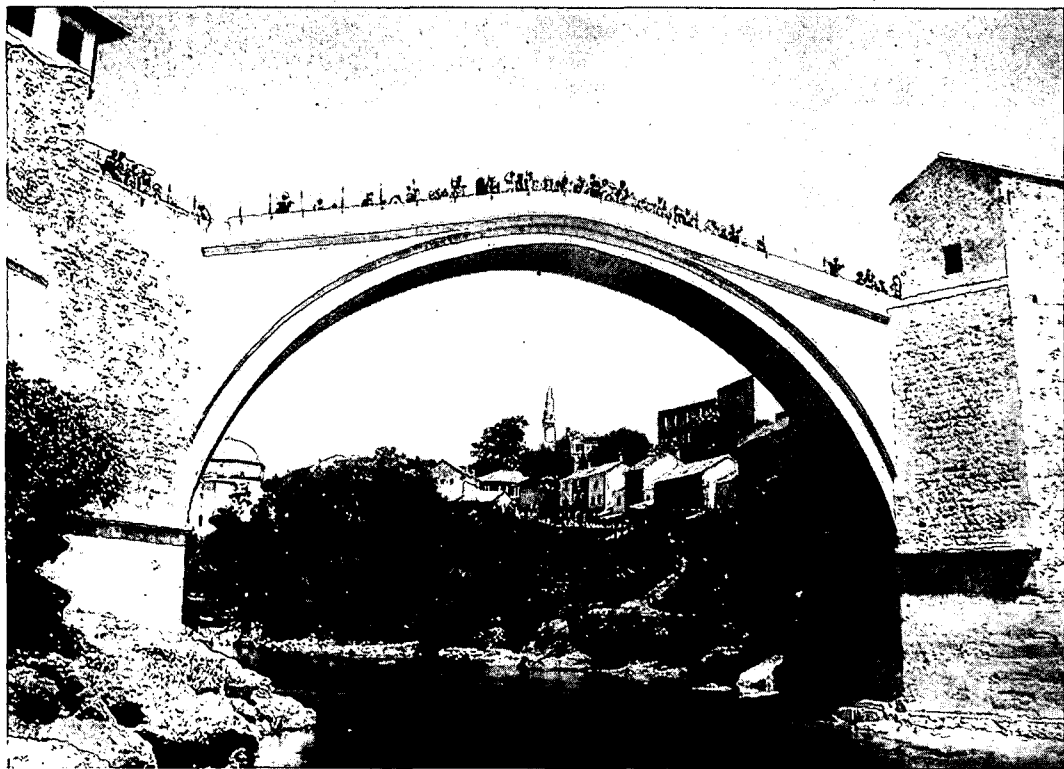
escenes que recullen el ritme frenètic de la societat moderna. El director, donant una velocitat més gran a les imatges, pinta amb encert com l'home d'avui (i de sempre) pot viure instal·lat en la mecanicitat. Actua, va d'una banda a l'altra, no s'atura... Aprofundir en la font del sentit, és a dir, en la pròpia interioritat, i prendre consciència de la seva situació per viure des del més profund permeten assaborir l'existència i deixar de ser màquines. Aquesta tasca és impossible sense el silenci, que és el preu a pagar per a qualsevol progrés interior.

Hi ha experiències que semblen menys accessibles que altres. En contra del que podríem pensar a primera vista, el silenci és una experiència poc freqüent i que requereix una pedagogia per viure-la amb plenitud i sentit. Hi ha cultures més properes als valors del silenci i altres són més distants. Les nostres ciutats, normalment, acostumen a ser molt sorolloses. Hi ha països que són tot el contrari. Els nostres nivells de pol·lució acústica acostumen a ser molt alts. L'excés de soroll acostuma a provocar una tensió més gran en les persones, ja que incideix de manera determinant sobre la psicologia de cadascú. El silenci, perquè sigui possible, en la majoria dels casos ha de ser buscat. Al principi resulta incòmode i hi ha la temptació de fugir cap a una situació de soroll i frenesia. Tota bona partitura té els seus compassos de silenci, ja que només des d'ell podem valorar els ritmes musicals.

La vida interior, un nivell més gran de consciència sobre si mateixos, l'exercici de la meditació o del res són possibles en entorns de silenci. Les vacances ens permeten sostreure'ns amb més facilitat dels nostres escenaris habituals, sorollosos i mecànics, per endinsar-nos en espais de silenci. Una elecció al nostre abast.

Zoom

Eduard Brufau

A poc a poc les cicatrius materials de la guerra als països de l'antiga Iugoslàvia es dilueixen. Així el 23 de juliol passat en una cerimònia oficial es va inaugurar el reconstruït Pont Vell de la ciutat bosniana de Mostar, una còpia exacta del que l'any 1993 va ser dinamitat durant les hostilitats entre croats i musulmans. Ara el pont torna a fer d'unió entre el sector croat i l'islàmic de Mostar per tal que es refacin els lligams entre les dues comunitats.

Notes insignificants

Germà Adrià

Mil gràcies, Senyor

Sempre voldria viure cantant «Gràcies, Senyor».

Deixa que et doni les gràcies per coses d'avui, que m'han omplert el dia i m'han deixat gust de cel.

Gràcies per la missa de les 8.30.

El sacerdot, Paco, diu la missa com m'imagino que la diries Tu. I més hi fossin, com avui, les deu germanetes de l'Anyell. Com t'agradaria sentir-les cantar. Crec que les nomenaries mestres de cant dels teus àngels.

Gràcies, Senyor, per l'esmorzar al Forn del Pi. Hem aconseguit que ens acompanyessin dues de les germanetes, una catalana i l'altra murciana. Totes dues molt joves. Totes dues molt boniques. Les germanetes llueixen el seu somriure, la seva mirada celestial i parlen de tot i saben de tot, i saben de Tu. Els ho expliques Tu mateix en les teves hores llargues de meditació? M'agradaria esmorzar cada dia amb dos àngels com les germanetes. Gràcies, Senyor.

Gràcies, Senyor, per la companyia del germà Antonio.

Ha estat amb mi tot el matí. Amb un do especial em garbella les visites i les atén més bé que jo.

Gràcies, Senyor, per les dues hores que he passat amb el germà Àngel, que ha vingut de Centreamèrica.

Com és que hi ha persones tan capaces, tan heroicament lliurades, tan senzilles i alegres? Matemàtic insigne, pintor ja famós, especialista en Pastoral Juvenil, alegre, sempre alegre. Hem dinat junts. Ja no recordava que els dinars poden durar dues hores. Gràcies, perquè el seu somriure, les seves rialles gairebé estentòries, són un cant a la teva bondat.

No deixis que envelleixi, Senyor. I encara que pugui venir només cada dos anys a estar un mes amb la seva família, deixa'm que cada dos anys pugui compartir el seu entusiasme de La Salle.

Gràcies, Senyor, per la visita de la Vicorosi.

Fa molts anys que és a la presó, on la visito sovint. Ara ja surt els caps de setmana.

I ha vingut a ensenyar-me els seus fills: la filla que va néixer a la presó i ja té quatre anys i ara en té cura una germana seva; i el nadó que portava dins quan la vaig visitar per última vegada.

Feliç, Senyor. Guapa, Senyor. Preciosos els seus fills, Senyor. Tendra i dolça ella.

Senyor, intenta que mai més no torni a la droga.

Gràcies, Senyor, per la visita ja al final de la Luni.

Fa 22 anys que m'ajuda a fer coses de la presó. I mai no m'ha fet cap petó ni tampoc no ens hem donat mai la mà.

Com si ho haguéssim pactat des del primer moment, quan la vaig conèixer quan tenia 20 anys i enlluernava per la seva bellesa.

Gràcies, Senyor, per aquesta última trobada del dia. La seva amabilitat tendra, em rejuveneix; la seva dignitat, m'alliçona.

Esqueles a Catalunya Cristiana

Tel. 934 092 810

Cartes del lector

□ L'alegria del viure

Dels més impensats rebem testimonis alligonadors, molt ben exposats pel germà Adrià. Si els imitéssim, tal vegada donarien llum a la monotonia del nostre viure. Vegem-ne uns quants.

Un bon home, titllat potser de xarngo despectivament, ens ha cedit la taula per afavorir la comoditat de la meua esposa i jo, que estàvem apòsentats als tamborets d'un bar.

La meua tercera cama, el bastó, ha caigut a terra. Dues dones humils més «carraques» que jo s'han disputat per recollir-ho.

Una parella joye s'ha entossudit a cedir-me el pas a la porta d'un establiment públic.

No m'han agraït un bon favor realitzat. La sort és que aquesta anotació ha quedat registrada a la comptabilitat «d'allà a dalt».

Un pobret músic ambulant m'ha dit: «Que Déu li ho pagui.»

Un necessitat m'ha saludat amablement.

Un baf providencial m'ha induït a considerar positivament aquests fets intranscendents.

I, de moment, res més. Em queda només esperar el que anirà dient l'alludit germà Adrià a través de *Catalunya Cristiana*.

GÉNIS DE TERA i TEIXIDOR
Badalona

□ Sentit de la vida

En acabar el cap de setmana, arriba la notícia esgarriosa: el nombre de joves morts a la carretera. Trànsit informa dels motius: la velocitat i l'alcohol.

S'escolta de seguida la frase tòpica: «Els joves estan bojos.» I, després, la impotència perquè no sabem com impedir aquesta terrible mortaldat. Cada cap de setmana recordo un reportatge realitzat dins d'una discoteca on els joves —elles i ells—, amb les copes plenes i molt fum, deien: «Vull morir jove!» I amb un tò punyent brindaven per aquesta mort, tot ballant i rient!

Certament, resulta fàcil morir quan no es vol viure. De vegades, per motius familiars, he conversat amb uns quants d'ells i m'han recordat una estadística que enquestava molts jo-

ves estudiants de cultura occidental. Aquest estudi estadístic pretenia saber què els preocupava més. La primera preocupació era saber quin sentit té la seva vida. No era tenir pocs diners, ni poder social, ni tan sols trobar l'amor de la seva vida.

Per això, sempre m'ajuden i em fan mal, alhora, les paraules del psiquiatra jueu Victor Frankl: una de les causes de suïcidi o «accident de trànsit buscat esbojarradament» és, precisament, la resposta d'aquells joves: no saber quin sentit tenien les seves vides. Aquest metge psiquiatra va estar a camps de concentració nazi. Va sobreviure perquè sabia que la seva família l'esperava amb estima i també perquè sabia que Déu existia i que si li donem entrada en la nostra vida és un Amic proper, ara i després de la vida.

Cal tenir coratge per reconèixer aquesta veritat!

ROSA CALVELO CAPELO
Barcelona

□ Avenç o retrocés?

De vegades, quan llegeixo la premsa o miro notícies, penso que estem en un segle contradictori. D'una banda —cosa digna de lloança—, s'ha presentat a la televisió un reportatge en què es fomenta una visió positiva pel que fa als qui pateixen síndrome de Down. Es tracta d'un al·legat en defensa de tota vida humana. De l'altra, es pretén incloure, en la Declaració Universal de Drets Humans del 1948, l'avortament com una part de la salut de la dona.

Em sembla que la comparació d'aquestes dues notícies —defensa de la vida, una i justificació d'un crim, l'altra— ens fa deduir amb claredat que en aquest segle XXI estem plens de contrastos. Hi haurà pel mig interessos econòmics? S'ha perdut el sentit del que és la persona?

ANNA SERRA
Barcelona

□ El Dr. Ramon Balcells

El Dr. Ramon Balcells Masó va ser prevere de l'Església de Barcelona, director i consiliari diocesà de l'Acció Catòlica Femenina entre els anys 1920 i 1937, fundador del Patronat Social Escolar d'Obreres de Poblet, president de la Federació de Patronats d'Obreres de Catalunya, consiliari de l'Institut de la Dona Treballadora Santa Madrona i catequista de vocació i carisma durant 36 anys.

En la biografia martirial publicada en el núm. 5 del *Full diocesà* del 1942, sota la direcció del Dr. José Sanabre, prevere, està escrit el següent: «Va néixer a Barcelona el 1882. Va estudiar al col·legi dels Jesuïtes de Sarrià. Va cursar la carrera eclesiàstica al Seminari de Barcelona. Va ser ordenat sacerdot el 1905 i es va graduar en Teologia al col·legi Angèlic de Roma.

El 1937, el Dr. Balcells va ser immolat per la implacable persecució religiosa. Tenia 54 anys. Les seves fundacions socials i les seves obres d'apostolat en donen testimoni de les virtuts. Unes virtuts heroïques en ser testimoni de Crist per la seva dignitat eclesiàstica i en vessar la sang per la fe i la seva vida consagrada. L'holocaust martirial es va endur conjuntament la vida, les obres, els projectes de les seves fundacions socials i de les seves obres espirituals que el seu carisma i gran capacitat de treball i de conversió havien aconseguit per a les seves obreres, el Patronat, l'acció social i el desenvolupament de la Doctrina Social de l'Església.

L'Associació Veritat i Justícia demanarà properament a l'arquebisbat de Barcelona l'obertura del procés de beatificació del servent de Déu Sr. Ramon Balcells Masó, prevere.

MARIA ROCA ESCARRÉ
Membre de l'Associació Veritat i Justícia
Barcelona

Catalunya Cristiana agraeix les cartes dels seus lectors i demana que no superin les vint línies mecanografiades. Les cartes han d'anar firmades amb nom i cognoms i ha de constar-hi l'adreça i el telèfon. *Catalunya Cristiana* es reserva el dret de publicar les que consideri oportunes i no s'identifica amb l'opinió dels lectors. No es mantindrà correspondència ni s'atendran visites o trucades respecte dels originals no publicats.

Diàleg obert

Per tal d'augmentar la participació i el debat entre els nostres lectors, us oferim aquesta secció dins de «Cartes del lector», on els temes d'actualitat són els protagonistes. D'aquesta manera, esperem afavorir el diàleg obert en el nostre setmanari.

□ Diàleg o monòleg?

Fòrum, multiculturalitat, diàleg... Mots que estan de moda i en boca de tothom. Però fins i tot els fem servir amb veracitat? S'han tornat tan políticament correctes que és difícil no caure en pura demagogia a l'hora d'utilitzar-los. Em sembla que la realitat està demostrant que, en lloc de regir-nos pel diàleg, ho fem pel monòleg. Ens escoltem els uns als altres? Ens respectem? No, i no cal anar gaire lluny per demostrar-ho. Pensem en les manifestacions contra la guerra. Van ser

escoltades? O fixem-nos en nosaltres mateixos: escoltem i fem cas a qui tenim més a la vora: pares, germans, amics, companys...

Creç que hem de plantejar-nos un canvi: o bé dirigir el nostre comportament cap al diàleg de veritat i el respecte sincer; o bé modificar la definició de «diàleg», que podria ser, per exemple, «jo parlo i els altres que m'escoltin ben calladets».

CARME RAVENTÓS MERCADÉ
La Palma de Cervelló

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan
Antoni Mateo

Comunió dels sants

—Benvolgut Dr. Mateo, li voldria fer una consulta sobre una expressió del Credo que no acabo d'entendre. Què vol dir la «comunió dels sants»? Suposo que no es refereix a la recepció de la comunió per part dels sants al cel, però no sé ben bé què vol dir.

—Aquesta pregunta me la fan gairebé sempre a la catequesi quan aprenen el *Crec en un Déu*. També molts feligresos que durant anys reciten la professió de fe i tampoc no saben ben bé què vol dir això de la «comunió dels sants». Evidentment, com vostè molt bé suposa, no es tracta de la recepció de la comunió eucarística per part dels sants. Al cel ja no hi haurà la mediació dels sagraments i de l'Eucaristia. La comunió amb Déu serà immediata. L'expressió «comunió dels sants» designa la realitat més íntima de l'Església i és, per això, que en el símbol de la fe se situa aquest article dins de la confessió de l'Església. *Comunió* vol dir unió comuna, vincle estret que ens agermana. Els primers cristians es designaven entre ells com els «sants», tot indicant així que l'obra de Déu en nosaltres, que és la nostra santificació, constitueix el nucli de la nostra vocació. Un antic escriptor afirmava: «Què és l'Església si no l'assemblea de tots els sants?» El Catecisme Romà de sant Pius V explicava aquesta comunió des del punt de vista de la comunicació dels béns, els uns amb els altres, a través de Jesucrist. Aquest Catecisme, adreçat als rectors, deia: «Com que tots els creients formen un sol cos, el bé dels uns es comunica als altres i hem de creure que existeix una comunió de béns en l'Església. Però el membre més important és Jesucrist, el Cap, així el bé de Jesucrist és comunicat a tots els membres i aquesta comunió es realitza pels sagraments de l'Església.» En paraules de la Bíblia, diríem que de la seva plenitud tots en rebem gràcia sobre gràcia. Jesús ho va exposar molt bé en la seva paràbola del cep i les sarments.

Ara bé, la comunió dels sants expressa un doble aspecte: la comunió de les «coses santes» i la comunió de «les persones santes». Una participació en la mateixa vida del Crist que ens arriba per l'Esperit Sant i una solidaritat entre tots els membres del Crist. Sovint no tenim prou present que els membres de l'Església estem units amb uns vincles més forts que els vincles de sang i parentiu. Formem una unitat comuna (*unió*) i els vincles de la caritat fan que actuem els uns pels altres. El Concili Vaticà II ens va recordar que els membres de l'Església es troben en tres estadis: els del cel, els que es purifiquen al purgatori i els que encara peregrinem a la terra i que tots, en grau i manera distints, ens comuniquem en la mateixa caritat de Déu i del proïsme. Negativament, la realitat de la comunió dels sants ens fa veure com el nostre pecat fereix el conjunt de tots els membres de l'Església. Crec que en una època on s'imposa un individualisme ferotge és molt oportú recordar la realitat de la «comunió dels sants». Els cristians mai no podem «passar» els uns dels altres.

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a: elconsultori@hotmail.com - catcris@ibernet.com - www.balmesiana.org - apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida). Cal indicar sempre «Consultori».

Després del «Parlament de les Religions»

Pere Tena, bisbe auxiliar emèrit de Barcelona

Una experiència i el seu nom

Una experiència de la realitat de diverses expressions religioses: això haurà estat per a molts participants el recent Parlament de les Religions, que s'ha tingut a Barcelona en les primers setmanes del darrer mes de juliol. Ara que gairebé s'han apagat els comentaris que ha suscitat l'assemblea, pot ésser saludable una reflexió que ajudi a situar, des de la fe cristiana, l'experiència viscuda. És interessant especialment des del punt de vista litúrgic.

En realitat caldria començar per discutir el nom mateix que té aquesta iniciativa —cosa que ja reconegueren els organitzadors des del començament. D'una banda, la paraula «Parlament» suscita avui per a la majoria de les persones la idea d'una instància política, en la qual els representants del poble discuteixen i decideixen sobre el que convé fer. En el cas d'aquest «Parlament», només hi ha a la base la paraula «parlar», és a dir, la relació, el diàleg, entre les persones, no pas decidir o prendre acords i compromisos. Noteu que subratllo «persones». És aquí on també el nom de la iniciativa flaqueja quan parla de «religions». Aquest terme es refereix a realitats institucionals: una «religió» és, per definició, una realitat social, comunitària. Ara bé, el «Parlament» de les «Religions» no s'ha situat a nivell institucional —no podia posar-s'hi—, sinó a

nivell personal: persones de religions diverses. Les «religions» no han dialogat com a tals; en el millor dels casos hi ha hagut intercanvi de testimonis. El nom, doncs, seria «Trobada de Persones religioses de procedències diverses».

Interès i límits

No es pot dir que la cosa en si mateixa no tingui un cert interès, encara que també els seus límits. L'interès és bàsicament el del coneixement de l'altre, i el diàleg amb ell. Això, en principi, és bo si es fa en una plataforma adient, i amb un sentit suficient del que està en joc en aquest diàleg. Un dels límits és la dificultat —que no s'ha tingut del tot en compte— de destriar entre el que és l'esperit religiós, amb el sentit de Déu com a base, i el que és només escola de meditació, no necessàriament religiosa. Un altre dels límits és la sensació de «fira de mostres» que una iniciativa com aquesta, tan bigarrada i poc discernida, produeix gairebé necessàriament. En aquest aspecte és on la litúrgia catòlica pot haver patit més del «Parlament», en la mesura que hagi pogut ésser vista al nivell de les danses orientals, del mandala budista, o dels sacrificis rituals. Penso que no es pot ni suggerir la idea que els moments de pregària s'assemblen als estands d'una fira...

Hi ha, però, un límit fonamental en aquesta iniciativa: la seva absorció pel Fòrum de les Cultures. És cert que ha estat una iniciativa objectivament independent, però és igualment cert que ha estat volguda pel Fòrum, i ha aparegut com un acte —el més reeixit, es diu— dels que integren el seu programa. Això té una conseqüència: les «religions» han quedat classificades mediàticament com uns fets «culturals»; aquesta és la imatge que queda per a moltes persones, sovint derivada a la temàtica folklòrica.

Aquest plantejament i aquesta conseqüència no són innocents. La fe cristiana ha quedat sacsejada una vegada més, sense que aparegués en cap moment —em refereixo a la presentació mediàtica— l'originalitat específica del cristianisme, que només d'una manera analògica pot situar-se al costat de les religions. D'aquesta visió «culturalista» de les religions —cristianisme inclòs— se'n dedueix que l'organització dels encontres i fins i tot la «tutela» d'aquestes realitats vulguin tenir-la els organismes internacionals que vetllen per la cultura, o les autoritats civils que vetllen pel bon ordre de la societat. No és perquè sí que en diverses ocasions es va al·ludir al «perill per a la pau» que poden ésser les religions, com si no tinguéssim experiències ben recents i doloroses de la influència decisiva de les ideologies materialistes i atees en els més grans i terribles crims contra la humanitat.

Per Eduard Brufau

El sant de la setmana

- ☐ Va néixer a Zdunzka-Wola, Polònia, l'any 1894
- ☐ Pare franciscà impulsor de la devoció a la Immaculada
- ☐ Fundador d'un gran complex editorial destinat a l'evangelització
- ☐ Per haver ajudat refugiats de guerra va ser exterminat a Auschwitz l'any 1941
- ☐ Canonitzat per Joan Pau II el 1982

Maximilià Kolbe pertanyia a una família més aviat pobra del centre de Polònia i als 16 anys va entrar de novici als framenors conventuals, de la família franciscana, a la ciutat de Leopoli. Va estudiar uns anys a Roma fins que el 1917 va ser ordenat sacerdot. Quan va tornar a la seva Polònia natal ja tenia al cap tot un projecte, basat en la devoció a la Immaculada. Sant Maximilià Kolbe volia escampar el seu ideal marià de servir la Mare de Déu en tots els aspectes de la vida. Amb aquesta finalitat va fundar l'any 1927 la Ciutat de la Immaculada, Niepokalonow en polonès. La ciutat tenia de tot, capella, tallers, magatzems, laboratoris, biblioteca i sobretot un gran complex editorial, amb el qual van distribuir diverses revistes de caràcter marià. La més coneguda va ser *El Cavaller de la Immaculada*, que va assolir la xifra d'un milió d'exemplars! Just abans de la Segona Guerra Mundial Niepokalonow es trobava en eclosió i tenia centenars de religiosos i sacerdots franciscans. D'altra banda va fundar l'associació Milícia de la

Sant Maximilià Kolbe

Immaculada, també amb l'objectiu de servir la Mare de Déu.

En plena efervescència d'aquest gran projecte el setembre del 1939 l'exèrcit nazi va envair Polònia i Maximilià Kolbe i altres responsables de la Ciutat de la Immaculada van ser arrestats. Tot i això al cap de pocs mesos van ser deixats en llibertat i van poder tornar a la Ciutat, on van començar a acollir clandestinament refugiats de guerra. Amb l'empitjorament del conflicte la repressió nazi es va reforçar i el 1941 Maximilià Kolbe i els seus companys van ser arrestats de nou. El nostre sant va ser deportat al terrible Auschwitz, on tot i ser físic el van fer servir d'esclau de guerra. Testimonis supervivents expliquen com gràcies al seu amor a la Immaculada el seu esperit no defallia mai malgrat les dures condicions. Finalment durant una sessió d'escarment en la qual deu presoners del seu barracó van ser escollits a l'atzar per ser executats, Maximilià va voler ocupar el lloc d'un d'ells i d'aquesta manera va abraçar la palma del martiri.

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa,
santoral
i altres celebracions

(Cicle litúrgic C; ferial 2)

Temps de durant l'any (Salteri: setmana 3)

AGOST

8. Diumenge

XIX de durant l'any. Verd. Lectures: Saviesa 18,6-9 / Salm 32 / Hebreus 11,1-2.8-9 / Lluc 12,32-48

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Domènec de Guzmán, prev. i fund.; Ciríac, Llarg i Esmaragde, mrs.

Festa Major: a l'Albi, Argençola, Bellprat, Castelló d'Empúries, Ciutadilla, Esterri d'Àneu, Granyanella, Maçanet de la Selva, Olius, Pacs del Penedès, la Pobla de Cérvoles, Sant Llorenç de Morunys, Sant Quirze Safaja, Santa Eulàlia de Ronçana i Tona.

9. Dilluns

Santa Teresa Beneta de la Creu (F), Vermell. Lectures: Osees 2,16b.17b.21.22 / Salm 44 / Mateu 25,1-13

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Domicià, b.; Romà, mr.; Esteve, b. i mr.

10. Dimarts

Sant Llorenç (F), Vermell. Lectures: 2 Corintis 9,6-10 / Salm 111 / Joan 12,24-26

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Deodat; Santes, Astèria, vg. i mr.

Festa Major: a Bescanó, Botarell, Das, la Galera, Gratallops, Guardiola de Berguedà, Llorenç del Penedès, el Pinell de Brai, Preixana, Sant Climent de Llobregat, Sant Llorenç de la Muga, Sant Llorenç d'Hortons, Ullastret, Vilalba dels Arcs i Vila-rodona.

11. Dimecres

Santa Clara (MO), Blanc. Lectures: Ezequiel 9,1-7;10,18-22 / Salm 112 / Mateu 18,15-20

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Tiburci, mr.; Santes, Susanna, vg. i mr.

Festa Major: a Santa Susanna.

12. Dijous

Fèria. Verd. Lectures: Ezequiel 12,1-12 / Salm 77 / Mateu 18,21-19,1. Si es vol: *Santa Joana Francesca de Chantal (MLI), Blanc.* SOLSONA: Aniversari òbit bisbe Antoni Deig, *Morat.*

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Herculà, b.; beat Innocenci XI, p.; beat Joan de Rieti, rel.; Santes, Hilària, mr.

13. Divendres

Fèria. Verd. Lectures: Ezequiel 16,1-15.60.63 / Isaïes 12,2-6 / Mateu 19,3-12. Si es vol: *Sant Poncià i Sant Hipòlit (MLI), Vermell.* GIRONA, LLEIDA, SOLSONA, TARRAGONA, URGELL i VIC: *Els màrtirs Missioners del Cor Immaculat de Maria (MLI), Vermell.*

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Cassià, mr.; Santes, Concòrdia, mr.; Aurora, vg. i mr.; Centola, vg. i mr.

14. Dissabte

Sant Maximilià M. Kolbe (MO), Vermell. Lectures: Ezequiel 18,1-10.13b.30-32 / Salm 50 / Mateu 19,13-15

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Eusebi, prev.; Santes, Anastàsia, rel.

Festa Major: a Puiggròs, Sant Julià de Cerdanyola, el Pont de Suert, Puigpelat, la Torre de Cabdella i Vilamacolum.

Lectures bíbliques

Diumenge XIX del temps
de durant l'any

Lectura primera

Sv 18,6-9

Lectura segona

He 11,1-2.8-19

*Amb un mateix fet castigàveu els adversaris
i ens cobríeu de glòria a nosaltres, que vós havíeu
cridat**Esperava aquella ciutat que té Déu mateix com
arquitecte i constructor*

Lectura del llibre de la Saviesa:

Aquella nit de la sortida d'Egipte, havia estat anunciada per endavant als nostres pares, perquè se sentissin encoratjats en veure acomplerts els juraments en què havien cregut. El vostre poble esperava la salvació dels justos i la perdició dels enemics. Amb un mateix fet castigàveu els adversaris i ens cobríeu de glòria a nosaltres, que vós havíeu cridat. Els fills sants d'un poble bo oferiren víctimes invisibles, es comprometeren a observar aquesta llei divina: tot el poble sant havia de participar igualment dels béns, com havia participat dels perills. Després entonaren per primera vegada els cants de lloança dels pares.

Lectura de la carta als cristians hebreus:

Germans, creure és posseir anticipadament els béns que esperem, és conèixer per endavant allò que encara no veiem. L'Escriptura ha guardat la bona memòria dels antics, perquè havien cregut. Gràcies a la fe, Abraham, quan Déu el cridà, obee a la invitació d'anar-se'n a la terra que havia de posseir en herència. Sortí del seu país sense saber on aniria. Gràcies a la fe, residí en el país que Déu li havia promès com si fos un foraster, vivint sota tendes igual que Isaac i Jacob, hereus com ell de la mateixa promesa. És que esperava aquella ciutat ben fonamentada, que té Déu mateix com arquitecte i constructor. Gràcies a la fe, igual que Sara, que era estèril, Abraham obtingué la capacitat de fundar un llinatge, tot i la seva edat avançada; i és que va creure en la fidelitat de Déu que li ho havia promès. Per això d'un sol home, ja caduc, en nasqué una descendència tan nombrosa com les estrelles del cel i com els grans de sorra de les platges de la mar.

Tots aquests moriren en la fe, sense haver posseït allò que Déu els prometia, sinó contemplant-ho de lluny i saludant-ho, i confessant que eren estrangers i forasters en el país.

Al·leluia

Mt 24,42a i 44

*Vetlleu, estigueu a punt, que el Fill de l'home
vindrà a l'hora menys pensada.*

Evangeli

Lc 12,32-48

Estigueu a punt també vosaltres

Lectura de l'evangeli segons sant Lluc:

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «No tingueu por, petit ramat: el vostre Pare és complau a donar-vos el Regne. Veneu els vostres béns i distribuïu els diners als qui ho necessiten. Feu-vos bosses que no s'envelleixin, aplegueu-vos al cel un tresor que no s'esgotarà; allà els lladres no s'hi acosten ni les arnes no fan malbé res. On teniu el vostre tresor, hi tindreu el vostre cor.

Estigueu a punt, amb el cos cenyit i els llums encesos. Feu com els criats que esperen quan tornarà el seu amo de la festa de noces per poder obrir la porta tan bon punt trucarà. Feliços els criats que l'amo trobarà vetllant al moment de la seva arribada. Amb tota veritat us dic que se cenyirà, els farà seure a taula, i ell mateix passarà a servir-los d'un a un. Feliços si els trobava sempre vetllant, ni que vingués a mitjanit o a la matinada. Estigueu-ne segurs: si el cap de casa hagués previst l'hora que el lladre vindria, no hauria permès que li entressin a casa. Estigueu a punt també vosaltres, que el Fill de l'home vindrà a l'hora menys pensada.

Salm responsorial

32

Justos, aclameu el Senyor,
fareu bé de lloar-lo, homes rectes.
Feliç la nació que té el Senyor per Déu,
feliç el poble que ell s'ha escollit
per heretat.

*R. Feliç el poble
que el Senyor s'ha escollit per heretat.*

Els ulls del Senyor vetllen els qui el veneren,
els qui esperen en l'amor que els té;
ell els allibera de la mort,
i els retorna en temps de fam. *R.*

Tenim posada l'esperança en el Senyor,
auxili nostre i escut que ens protegeix.
Que el vostre amor, Senyor, no ens deixi mai;
aquesta és l'esperança que posem en vós. *R.*

Barcelona

diòcesis

Mn. Robert Baró és nomenat secretari personal de l'arquebisbe

■ Mons. Lluís Martínez Sistach aprofita els primers dies de pontificat per mantenir entrevistes amb els seus preveres i diaques

BARCELONA.— Aquests mesos en què molts aprofiten per gaudir d'unes merescudes vacances, per a Mons. Lluís Martínez Sistach s'han convertit en una època altament agitada. L'atrafegament ha estat una constant abans i després de prendre possessió, el 18 de juliol, com a arquebisbe metropolità de Barcelona, i sembla que vol deixar lligats certs aspectes abans no ens trobem en ple mes d'agost. El nomenament de Mn. Robert Baró com el seu secretari personal ha estat una de les primeres decisions del nou arquebisbe de Barcelona.

Mn. Robert Baró i Cabrera és un jove prevere de la diòcesi de Barcelona especialitzat en història i arqueologia. Actualment era vicari de la parròquia de Sant Vicenç de Sarrià i com a tal col·laborava amb el seu rector, Mn. Manuel Valls. Amb aquesta nova responsabilitat de secretari personal de l'arquebisbe de Barcelona, Mn. Robert Baró serà l'encarregat de canalitzar les visites i de portar l'agenda de les activitats de Mons. Lluís Martínez Sistach.

En declaracions a *Catalunya Cristiana*, el nou secretari personal de l'arquebisbe ha explicat que afronta amb molta il·lusió aquesta nova responsabilitat, sobretot ara que ens trobem en un moment crucial en la història de l'arquebisbat de Barcelona. «És un gran elogi que Mons. Lluís Martínez Sistach hagi volgut dipositar la seva confiança en mi», ha afirmat Mn. Robert Baró, que a partir del mes de setembre viurà amb l'arquebisbe al Palau Episcopal.

Mn. Robert Baró va néixer a Sabadell el 25 de gener del 1971. Té, per tant, 33 anys. És llicenciat en història i va ser ordenat sacerdot a la catedral de Barcelona el 4 de juny de l'any 2000. Ha col·laborat amb les parròquies de Sant Cristòfol de Terrassa i, a Barcelona, amb les parròquies de Sant Cecília, de Santa Eulàlia de Vilapicina i de Sant Vicenç de Sarrià. També és consiliari diocesà del Moviment d'Universitaris i d'Estudiants Cristians (MUEC) i de l'Associació Joventut Alegre, de Sarrià. També és professor de la Fundació Blanquerna, de la Universitat Ramon Llull.

La joventut de Mn. Robert Baró, així com la seva experiència parroquial i de moviments, no hi ha dubte que serà d'una gran ajuda per a Mons. Lluís Martínez Sistach. I la vida parroquial i el contacte amb els infants, els joves i les famílies en general serà el que Mn. Robert trobarà més a faltar en l'exercici d'aquesta nova responsabilitat com a secretari personal de l'arquebisbe.

Reunions amb els preveres i els diaques de l'arquebisbat

Tan bon punt va prendre possessió del càrrec, un dels primers desitjos de l'ar-

quebisbe Lluís Martínez Sistach va ser el de mantenir un primer contacte amb tots els preveres i els diaques de la diòcesi que li ha estat encomanada. Les trobades van tenir lloc els dies 27 i 28 de juliol, i el dijous 29 es va reunir a Sant Andreu de Llavaneres amb els sacerdots i diaques de la demarcació del Maresme, encarregada a Mons. Joan Carrera.

En la primera trobada, que va tenir lloc al Seminari Conciliar de Barcelona, van assistir-hi 150 preveres i diaques. Els encarregats de prendre la paraula van ser Mn. Joan Galtés, vicari episcopal de Barcelona ciutat, i Mons. Pere Tena, bisbe auxiliar emèrit, que va aprofitar l'avinentsa per donar les gràcies als preveres per l'acolliment que li han ofert durant aquests anys i es va posar a la seva disposició en tot el que encara pugui fer al servei de la diòcesi.

De la seva banda, Mons. Martínez Sistach va fer una exposició dividida en dues parts. En primer lloc, va comentar un text de l'Evangeli segons sant Joan en què Crist diu als apòstols que «no els anomena servents, sinó amics», i va remarcar el seu desig de ser el germà, l'amic i el pare de tots els preveres i diaques, els quals sempre tindran oberta casa seva. En aquest sentit, va comunicar que a partir del mes de setembre es proposa mantenir una conversa personal amb cadascun d'ells per conèixer-ne la vida, el treball i la situació personal.

Durant la segona part de la seva exposició, el nou arquebisbe de Barcelona també va informar que durant el mes de setembre començarà el treball per constituir els consells presbiteral i pastoral, que són els que l'han d'aconsejar en la marxa de la diòcesi. En aquest sentit, va manifestar la voluntat que estiguin constituïts durant el mes de novembre.

Finalment, Mons. Lluís Martínez Sistach va demanar que s'estableixi entre tots un clima de confiança i que el seu propòsit és continuar aplicant les resolucions del Concili Vaticà II i del Concili Provincial Tarraconense. La trobada al Seminari Conciliar va acabar amb un diàleg amb els preveres, que van aprofitar per exposar-li les seves opinions sobre la situació actual de la diòcesi i les coses que caldria fer en un futur immediat.

Mn. Salvador Cristau, el divendres 30 de juliol va fer el mateix a Montserrat. Així, l'arquebisbe va arribar al monestir de Montserrat a la tarda i va pregar davant de la imatge de la Moreneta. Després va presidir la pregària de les vespres de la comunitat benedictina i dels fidels presents. Finalment, va compartir el sopar amb els monjos i va mantenir una entrevista amb l'abat, el P. Josep M. Soler, i amb tota la comunitat benedictina.

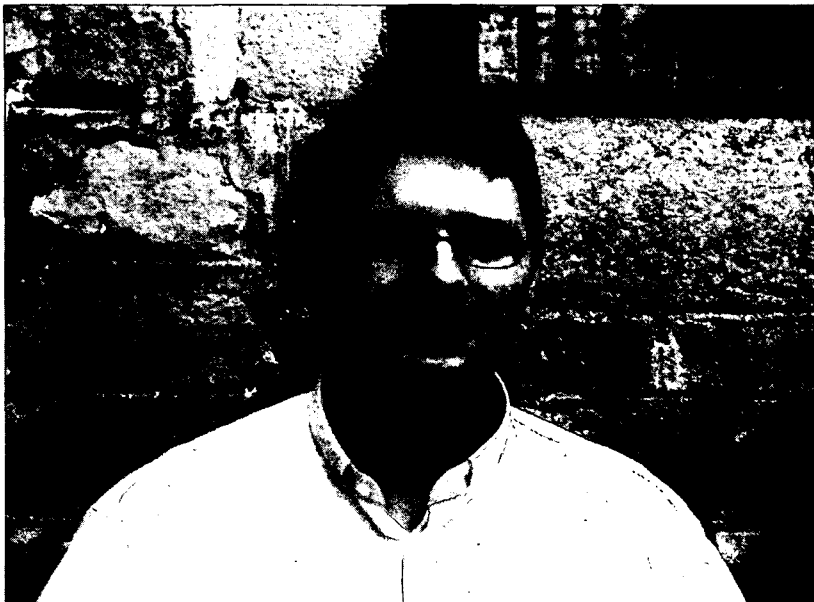
La visita al santuari de la Mare de Déu de Montserrat, que amb la divisió de l'arquebisbat ha quedat inclòs a la nova diòcesi de Sant Feliu de Llobregat, s'emmarca en una tradició segons la qual una de les primeres visites dels arquebisbes de Barcelona és al primer santuari maria de Catalunya.

Entrevista amb les primeres autoritats

Una de les primeres entrevistes que Mons. Lluís Martínez Sistach va mantenir amb les autoritats civils del país va ser amb Ernest Benach, president del Parlament de Catalunya. L'arquebisbe de Barcelona va explicar que s'havia tractat d'una

«visita de cortesia amb una actitud de respecte mutu entre l'Església i les institucions que representen la societat civil, i amb la necessitat de cooperació entre aquestes institucions, perquè estem al servei de la vocació personal i social de les persones».

Els propers dies, a petició seva, l'arquebisbe Lluís serà rebut també pel president de la Generalitat de Catalunya, Pasqual Maragall, i per l'alcalde de Barcelona, Joan Clos. (C.C.)

Mn. Robert Baró és el secretari personal de l'arquebisbe de Barcelona.

Visita al monestir de Montserrat

La visita als santuaris de la Mare de Déu de la Mercè, patrona de l'arquebisbat de Barcelona, i de la Mare de Déu de Montserrat, patrona de les diòcesis catalanes, ha estat una de les cites ineludibles de Mons. Lluís Martínez Sistach en els primers dies de pontificat.

Si el dissabte 24 de juliol va presidir l'Eucaristia al santuari de la Mare de Déu de la Mercè i va conversar amb el rector,

PUBLICITAT A:

CATALUNYA CRISTIANA
(EDICIÓ SETMANAL)

GUIA DE L'ESGLÉSIA DE
L'ARXIDIÒCESI DE BARCELONA
(EDICIÓ ANUAL)

BUTLLETÍ DE L'ARQUEBISBAT
DE BARCELONA
(EDICIÓ MENSUAL)

RÀDIO ESTEL
24 H. AL DIA

Informeu-vos al telèfon: 934 092 810 — Fax: 934 092 820
c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 — 08014 Barcelona — e-mail: publicitat@catcrist.com

Sant Feliu de Llobregat

Es compleixen 50 anys de la visita de Joan XXIII a Montserrat

■ El 28 de juliol del 1954 el cardenal Roncalli va conèixer el monestir i l'hospitalitat benedictina

MONTSERRAT.— El dimecres 28 de juliol es van complir 50 anys de la visita del qui era llavors cardenal i patriarca de Venècia, Angelo Giuseppe Roncalli, a Montserrat. El futur papa Joan XXIII va arribar acompanyat pels sacerdots bascos José Sebastián Laboa i José Ignacio Tellechea, que van realitzar amb ell un pelegrinatge que el va portar a Santiago de Compostel·la —convidat pel cardenal compostel·là Quiroga Palacios amb motiu de l'any Sant Xacobeo del 1954—, amb estades al santuari de la Mare de Déu de Lourdes, al de la Mare de Déu de Fàtima i a Montserrat, entre moltes altres destinacions.

El recorregut del cardenal Roncalli per l'Estat espanyol es va iniciar a Biscaia, passant després per Santander, Astúries, Galícia, Castella, Aragó i Catalunya. Va visitar Javier (Navarra), Comillas, Covadonga, va presenciar l'encensació del popular *botafumeiro* a Santiago, va passar fugaçment pel Pilar de Saragossa i va fer nit a Montserrat, on l'esperava un «espectacular» repic de campanes.

Procedent de Lleida, on va ser rebut pel bisbe de la diòcesi, Mons. Aurelio del Pino, Mons. Roncalli va arribar al vespre del 27 de juliol a Montserrat. Aquí l'esperaven nombrosos excursionistes, que es van unir als monjos benedictins encapçalats per l'abat, el P. Aureli M. Escarré. El

futur papa Joan XXIII va escriure en el seu diari que Montserrat era «un paradís de bellesa i de pau». Després del seu pas pel cambril de la Mare de Déu de Montserrat, el cardenal Roncalli va sopar amb la comunitat i va saludar diversos monjos.

A Mons. Angelo Giuseppe Roncalli el va impressionar Montserrat «tant per la seva magnificència material com pel seu significat espiritual». En el seu diari va escriure: «A Montserrat (...) em vaig poder adonar de l'extraordinària importància d'aquest monestir, *opus mirabile oculis*, lloc d'oració, d'estudi, d'art, glòria d'Espanya. Vaig trobar una cortesia inigualable, digna conclusió de tot el que

Mons. Roncalli, acompanyat per l'abat Aureli M. Escarré.

vaig gaudir en aquest pelegrinatge per Espanya.»

Mons. Roncalli va visitar el monestir benedictí de Montserrat i, en concret, la biblioteca, on es va fer una fotografia que encara es conserva a les seves dependèn-

cies, acompanyat pel pare abat Aureli M. Escarré. El mateix dia 28 va continuar el seu pelegrinatge, que el va dur a Manresa, en concret a la cova de Sant Ignasi, i va prosseguir fins a Barcelona, on l'esperava la família de l'industrial Ignasi Vidal. Posteriorment, el bisbe de Barcelona, Gregori Modrego, que va exercir d'amfitrió, li va mostrar, entre d'altres indrets, la seu episcopal, la catedral i el barri gòtic de la ciutat.

Les referències a la visita de Joan XXIII a Montserrat són extretes del llibre *Estuvo entre nosotros. Mis recuerdos de Juan XXIII en España*, de J. I. Tellechea Idígoras (BAC Popular, núm. 148).

Coincidint amb aquesta celebració, el P. Hilari Ragner, historiador i monjo de Montserrat, va pronunciar una conferència que, sota el títol *Joan XXIII i la pau del món*, va tenir lloc el mateix dimecres 28 de juliol, a la Porteria del monestir. (C.C.)

Celebració de les nocces d'or sacerdotals de Mons. Joan Carrera

El bisbe Carrera va presidir la concelebració eucarística.

MONTSERRAT.— El diumenge 11 de juliol, festivitat de Sant Benet, Montserrat va acollir una solemne concelebració eucarística amb motiu dels cinquanta anys d'ordenació sacerdotal de Mons. Joan Carrera, bisbe auxiliar de Barcelona, del P. Jaume M. Badia, monjo de Montserrat, i de Mn. Joan Benito, delegat d'Economia de l'arquebisbat de Barcelona.

L'11 de juliol de fa cinquanta anys un nombrós grup de monjos i de preveres diocesans de Barcelona van rebre l'ordenació sacerdotal a Montserrat de mans de Mons. Ramon Iglesias Navarri. L'11 de juliol d'aquest 2004 una petita representació de tots ells va voler recordar aquesta efemèride tan especial.

«Avui és la solemnitat de sant Benet»,

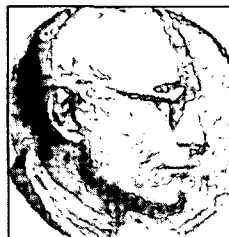
va dir l'abat de Montserrat, el P. Josep M. Soler en començar la missa conventual, «una celebració que ens omple de joia als monjos, que el tenim com a mestre de vida monàstica, als pelegrins de Montserrat pel fet de trobar-vos en una casa benedictina i a tots els cristians europeus que el tenim com un dels nostres patrons i protectors».

I adreçant-se a Mons. Joan Carrera, que presidia la celebració, l'abat de Montserrat li va dir: «Ens unim a la seva acció de gràcies pels cinquanta anys de ministeri sacerdotal. I en aquesta avinentesa, li volem agrair el seu testimoniatge d'amor a Jesucrist i a l'Església, la seva delicadesa per ser agent de comunió, el seu coratge a defensar els valors evangèlics, el seu compromís a favor dels marginats, el seu estil de vida tan proper a la gent senzilla, el seu treball en bé de l'Església catalana, el seu servei a Catalunya amb unes mires ben obertes als altres pobles.»

De la seva banda, Mons. Carrera va recordar la figura de sant Benet en la seva homilia: «La figura de sant Benet, tan llunyana en el temps, se'ns fa propera i cali-

da avui que la recordem aquí, entre monjos benedictins que activen, dia a dia, la vella saviesa de la seva Regla. També nosaltres, els qui avui fa cinquanta anys vam ser ordenats preveres en aquest cenobi, ens agraïm de sentir-nos una mica tocats per l'esperit de sant Benet.»

La celebració també va comptar amb la presència de Mons. Francesc X. Ciu-raneta, bisbe de Lleida, que presidia la romeria de les terres de Lleida. (C.C.)

Recordant...

Dr. Pere Tarrés

Una opinió autoritzada

Explica el Dr. Manresa: «Recordo que després de mort en Tarrés vaig tenir una entrevista amb el Dr. Paco Esquerdo, que fou el gran professor de la Facultat de Medicina. L'entrevista era per parlar dels anys que el Dr. Tarrés havia treballat amb ell i també l'opinió que li mereixia. Em va impressionar que el seu mestre s'emocionés en recordar-lo i parlar d'ell. Sobre la capacitat docent d'en Pere va dir-me que algunes vegades assistia ell a les classes que donaven els seus auxiliars i que havia constatat que l'havia sorprès la creixent maduresa cultural i l'experiència mèdica que manifestava, de tal manera que les seves classes eren exemplars.»

Mn. Francesc Raventós

Vicepostulador de la causa de beatificació del Dr. Pere Tarrés

Barcelona

Presència gitana al Parlament Mundial de les Religions

■ El Secretariat de Pastoral Gitana va abordar «L'experiència religiosa gitana com a pont entre Orient i Occident»

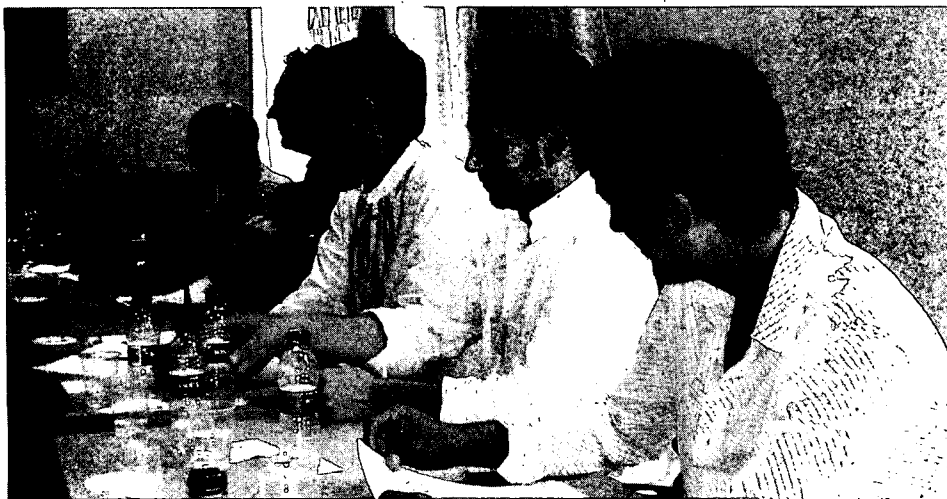
BARCELONA.— Aquesta vegada la cosa no era fàcil. El Secretariat de Pastoral Gitana de Barcelona era una de les entitats convidades a participar en el Parlament Mundial de les Religions, una trobada celebrada a Barcelona

durant el juliol passat, coincidint amb el Fòrum Universal de les Cultures. Era la tercera vegada, en els últims 100 anys, que representants de totes les tradicions religioses es donaven cita per analitzar la seva contribució a la pau mundial.

No era fàcil perquè a la mateixa hora d'aquest mateix dia 10 de juliol conferenciants d'alt nivell pronunciaven també les seves respectives conferències a sales adjacents del Centre de Convencions. Tampoc l'auditori era l'habitual, perquè estava format per persones de titulació universitària, avessades a trobades internacionals, que els mitjans de comunicació han convertit en dirigents religiosos en els seus respectius països.

Però tot plegat no seria inconvenient perquè Manuel Reyes, Sergio Rodríguez, Juan Muñoz, Pere García, Miquel Torres, Rafael Reyes, Luis Vargas, José Porras i Juan Manuel Vargas portessin a terme una de les iniciatives que més es recordaran del mateix Fòrum. Els acompanyaven, des del públic, Elisa Soler i Olga Sánchez, relacionades també al secretariat; des del record, Pere Closa i Jordi García-Díe; i, des del cor, la Majari i el Pelé. «És el millor que he vist en els dos mesos que fa que sóc aquí», va assegurar al final l'encarregat de l'espai.

I és que el secretariat havia volgut posar la religiositat gitana al seu lloc, donar-

Els membres del Secretariat, durant la seva intervenció.

la a conèixer i mostrar-la com a lloc de trobada entre les religions que el poble gitano ha trobat al llarg de la seva història. Ara, quan tant es parla de trobar camins per a la pau, de comunicació intercultural i de diàleg interreligiós, els gitanos representen un paradigma de la coexistència pacífica entre hinduisme, judaisme, cristianisme i islam, religions que professen

gitanos d'arreu del món amb un mateix sentiment religiós.

Sota el títol de *L'experiència religiosa gitana com a pont entre Orient i Occident*, Sergio i Miquel van anar desgranant els elements que conformen la religiositat gitana, com la importància que Déu té en la vida diària, el respecte als difunts i la devoció als sants, la importància de la famí-

lia en la pregària i els sagraments o la concepció gitana de la moral. També van mirar de desxifrar, segons l'antropologia teològica, la seva exaltació de la vida, el respecte dels més grans, el seu amor a la natura, el caràcter no violent o la seva concepció humana de la feina. El relat va ser exemplificat per les cites que Manuel i Juan anaven fent d'alguns dels principals textos sagrats, com la Bíblia, l'Alcorà o les *Upanishads*, juntament amb fragments d'algunes cobles populars o frases de la religiositat popular.

Però el text principal també tenia un complement de luxe amb la interpretació d'alguns dels pals de flamenc que més tenen en comú amb la música carnàtica de l'Índia, amb la qual comparteixen la mateixa escala tonal. Així, Rafael, Luis i José van cantar *martinetes*, *deblas*, *tonás*, *siguirillas*, *soleás*, *tángos*, *fandangos*, *malagueñas* o *bulerías* mentre molts dels assistents tancaven els ulls i movien els caps, sota els acords de Juan Manuel. Molts d'ells portaven túniques vistoses, turbants cridaners o hàbits religiosos multicolor. Al final, alguns d'ells van acabar picant les mans i intentant seguir el compàs.

La trobada va ser un gran èxit, com ho demostrava el ple absolut de la sala. La seva capacitat inicial de 100 persones es va ampliar gairebé amb el doble, amb gent que omplia a vessar els passadissos central i laterals, fins a la tarima. Molts procedien d'altres conferències, d'on havien sortit en sentir els textos i la música de la presentació. Els voluntaris van haver de fer un gran esforç per poder tancar les portes de la sala. Un dia que els presents, inclosos els membres del secretariat, no podran segurament oblidar.

Sergio Rodríguez

testimoni

Joan Roig al Vaticà

La figura i dimensió popular del jove màrtir John per a familiars i amics, i com a servent de Déu Joan Roig i Diggle, en el procés canònic instruït a Barcelona entre el 1999 i el 2001 sobre el seu martiri, ha tingut el privilegi de penetrar en les nobles estances del Vaticà, gràcies a l'informe que Ruiz de Hebrard (president del Consell Federal de la Federació de Joves Cristians de Catalunya durant la guerra civil) va enviar al cardenal Vidal i Barraquer, en l'exili, i l'il·lustre purpurat de Catalunya va remetre al futur Pius XII, llavors cardenal Pacelli, el 17 de juny del 1937, quan encara no feia un any del martiri al servent de Déu. Quan Joan Roig encara era un jove menor d'edat segons la llei en vigor, completament al marge de tota activitat política, encara que defensor a ultrança de la doctrina social de l'Església, cristià heroicament exemplar, fins a les seves últimes conseqüències, com ho va demostrar davant del martiri, la seva mort va causar sensació, no només entre la gent més propera, sinó també entre els qui per altres camins van arribar al coneixement de les seves virtuts i exemplaritat en vida i a l'hora de la mort.

Roig va tenir excel·lents valedors i formadors de relleu que el van ajudar a fer-se el que va arribar a ser, i que ens van llegir documents històrics de valor indiscutible. Uns des d'alts nivells de vida espiritual.

Uns altres des del marge de l'humanisme cristià submergit en la vida social del seu temps. Recordem-ne alguns especialment representatius.

Per dignitat del seu ministeri, i per tractar-se d'un document històric, insubstituïble i de primera-mà, cal esmentar el prevere Pere Llumà. Tremp d'apòstol i incansable lluitador per la causa de Crist. En funcions de consiliari de la Federació de Joves Cristians de Catalunya, a la comarca del Maresme, a la qual pertany el Masnou, on llavors residia la família Roig-Diggle. Mn. Llumà va conèixer el jove Joan Roig, acceptant la missió de dirigir espiritualment aquell jove que era una vigorosa promesa que calia aprofitar. Com a director espiritual, la seva influència va ser decisiva. Va tenir el tacte i el coneixement necessaris per modelar aquella ànima de possibilitats espirituals i apostòliques immenses. I quan la persecució va ser més acarnissada, li va confiar l'Eucaristia perquè el jove pogués rebre ell mateix la comunió en la clandestinitat. Aquella comunió va esdevenir el Sant Viàtic, ja que poques hores després rebia el martiri cruent amb la santa emoció de ser un nou Tarsici. Llumà, arriscant molt, va divulgar mitjançant fulls ciclostilats la ges-

ta de Joan Roig.

Des de les esferes de l'humanisme cristià tenim l'aportació de Ramón Rucabado, amic sincer del servent de Déu i de tota la família. Mostra que una amistat humana d'alçada ajuda també a fer sants. Amistat intel·ligent i cristiana que, des de la secularitat, va sembrar un apòstol i apologeta, que va derivar en màrtir. Per això va poder escriure: «És el màrtir la sang del qual m'ha esquitxat més de prop.» Testimoni excepcional de l'exhumació. Va deixar pàgines que en la seva concisió descriptiva respiren pietat i emoció.

Cal destacar la gestió de Ruiz de Hebrard a l'hora d'enviar la semblança espiritual de Joan Roig com a mostra del vigor i qualitat dels màrtirs del 1936 a Espanya i Catalunya en concret, el text del qual probablement havia redactat el mateix Mn. Llumà, atès que Ruiz de Hebrard era tota una personalitat, i la seva gestió tenia un valor especial socioreligiós oficial. Estava en joc l'alta diplomàcia

vaticana, davant de la qual el Govern intentava normalitzar la situació religiosa. El cardenal Vidal i Barraquer lluitava amb energia per aconseguir-ho, i Ruiz Hebrard hi col·laborava. Però hi havia una guerra cruenta pel mig. En situació tan conflictiva i delicada, Joan Roig i Diggle va ser

presentat com a paradigma de pau, fe, amor i perdó en Crist, protagonitzat per un jove que no havia arribat a la majoria d'edat. Era tot un símbol.

Però el pas decisiu de Roig al Vaticà s'ha esdevingut més recentment, el 18 de maig del 2001, quan el postulator diocesà de la causa va dipositar a la Congregació de les Causes dels Sants el transsumpte públic i autèntic de la inquisició diocesana. Actualment, seguint el curs normal, s'es-

tà construint la necessària *positio* canònica, amb la intervenció del relator de la causa a Roma, del postulator de la mateixa davant del Vaticà i l'aportació del col·laborador des de Barcelona. Es tracta de les últimes i definitives passes de la causa del servent de Déu Joan Roig i Diggle.

Lorenzo Galmés, o.p.

Joan Roig i Diggle.

Mons. Saiz ja rema mar en

La catedral del Sant Esperit, acabada d'estrenar, acull la presa de possessió

TERRASSA.— Dotze segles després, Terrassa torna a acollir una seu episcopal. L'històric esdeveniment es materialitzava oficialment el 25 de juliol passat, quan Mons. Josep Àngel Saiz Meneses, fins ara bisbe auxiliar de Barcelona, rebia de mans del nunci apostòlic a l'Estat espanyol, Mons. Monteiro de Castro, el bàcul que l'acreditava com a nou pastor de la diòcesi egarenca. La majestuosa basílica del Sant Esperit, elevada ja a catedral, va celebrar l'esdeveniment amb gran solemnitat, obrint les portes a un allau de gent com no s'havia vist en molts anys. Davant d'uns fidels totalment lliurats al nou bisbe, Mons. Saiz va iniciar aquesta nova i difícil etapa ministerial amb el desig apressant d'esdevenir servidor de tots i emprendre amb valentia el repte de la nova evangelització.

Malgrat que la nova diòcesi de Terrassa, a diferència de la de Barcelona, no compta amb cap ciutat costanera, el lema episcopal del seu nou bisbe —*duc in altum* (rema mar endins)— continua sent d'una vigència profètica. Al capdavant d'una de les diòcesis més poblades de l'Estat espanyol i amb la difícil missió d'aixecar-la gairebé del no-res, Mons. Saiz continua sent cridat, potser ara més que mai, a «anar mar endins i calar les xarxes en nom del Senyor». Amb aquest sentiment va iniciar el 25 de juliol passat el seu pontificat al capdavant del nou bisbat de Terrassa, «conscient de la pròpia indignitat», tot i que alhora serà i totalment confiat a l'acció de l'Esperit Sant. Com ell mateix assegurava en una de les seves primeres paraules com a pastor de la nova diòcesi, «visc en la

serenor que neix de saber-me estimat per Déu i cridat per ell a aquesta missió».

Les altes temperatures que la tarda del diumenge es van assolir a Terrassa no van ser impediment perquè la majestuosa catedral del Sant Esperit es vestís amb les millors gales i s'omplís a vessar. Ningú no es va voler perdre l'històric esdeveniment: dotze segles després, Terrassa recuperava la seu episcopal. Gent per tot arreu, inclosa la capella del Santíssim, des d'on se seguia la cerimònia a través d'una gran pantalla de televisió. I contra la calor asfixiant, ventalls i més ventalls. Més d'un va estar a punt de patir una lipotímia. Fins i tot el mateix bisbe Josep Àngel, al qual les gotes de suor van mullar el rostre en més d'una ocasió. I com a ell, als nombrosos bisbes que l'acompanyaven al presbiteri, a més de vicaris epis-

Mons. Saiz arriba a la basílica acompanyat del nunci Monteiro i de l'alcalde de Terrassa.

copals i una bona representació de sacerdots. Destacava la presència del nunci Monteiro, del cardenal Carles, de l'arquebisbe Martínez Sistach i de tots els prelatos amb seu a Catalunya.

La mare del bisbe

Tampoc no es van voler perdre un esdeveniment d'aquesta magnitud les màximes autoritats municipals de Terrassa, encapçalades pel mateix alcalde, el socialista Pere Navarro, alguns representants de la Generalitat i dirigents de diferents partits polítics. Destacava, però, la presència en el primer banc d'una petita dona vestida de negre, amb el rostre serè i la mirada fixa en el bisbe. Seguia cada paraula, cada gest, amb atenció, amb delicadesa amorosa... Aquella dona era Concepción Meneses, mare de Josep Àngel Saiz, que contemplava emocionada com el seu fill arribava a un càrrec que «mai» hauria sospitat. «Quan la gent de Terrassa el conegui, l'estimaran molt», assegurava amb senzillesa poc després d'acabar la cerimònia. I això que ella, des que va ser escollit bisbe auxiliar de Barcelona fa dos anys i mig, cada vegada el veu menys. «Tot sigui per a major glòria de Déu», afirmava també sense cap tipus de rancúnia.

Abans d'iniciar-se la cerimònia pròpiament dita, a les portes de la basílica, el nou bisbe va ser presentat pel nunci Monteiro al prior del Sant Esperit, Mn. Josep Pausas. Aquest li va donar a besar una creu i junts van passar, entre una gran multitud, cap a l'interior de la que des d'aquell dia s'ha convertit en la catedral de la nova diòcesi.

Ja al presbiteri, el nunci

Monterio va tornar a prendre la paraula, es va adreçar afectuosament al seu germà en l'episcopat i li va dir: «Arribes a Terrassa per prestar un servei pastoral a imatge de Crist, el Bon Pastor, que dóna la vida per les seves ovelles. Com a bisbe la teva missió és continuar l'obra de Jesucrist, que ens va ensenyar a estimar-nos els uns als altres com Ell ens va estimar. Aquest és l'amor que ens renova, que ens fa ser homes nous, com ha fet amb tants sants que ens han precedit en la fe.» Acte seguit va llegir el document que donava fe del nomenament i es va mostrar als presents. El nunci va lliurar finalment el bàcul a Mons. Saiz i en donar-li l'enhorabona, com una setmana abans ho havia fet amb Mons. Martínez Sistach, li

El nou bisbe va besar el crucifix com a símbol de la seva fidelitat a Crist.

Mn. Francesc Pardo és nomenat vicari general de la diòcesi

En una de les seves primeres decisions importants com a bisbe de Terrassa, Mons. Saiz ha nomenat Mn. Francesc Pardo vicari general de la nova diòcesi egarenca. El vicari general és la mà dreta del bisbe, la seva persona de màxima confiança i el seu col·laborador més proper. Mn. Francesc Pardo va néixer a Torrelles de Foix el 1946. És un sacerdot especialitzat en l'acció pastoral de l'Església i és director del Centre d'Estudis Pastorals de les diòcesis catalanes. Ha ocupat diferents càrrecs a la diòcesi de Barcelona i ha estat un dels principals col·laboradors del cardenal Carles com a vicari episcopal del Vallès Oriental. Va ser durant molts anys rector de Sant Sadurn d'Anoia i des del 1997 és rector a Sant Esteve de Granollers.

Mons. Saiz, amb el bàcul de bisbe.

ndins a Terrassa

essió del nou bisbe com un esdeveniment històric

El nou bisbe es va mostrar proper i va animar tothom a col·laborar amb ell en la construcció de la diòcesi.

La mare de Saiz va rebre la comunió de mans del seu fill.

va assegurar la seva humil pregària en la difícil etapa que ara comença.

A l'enhonorabona del nunci Monteiro se li van sumar tot seguit les del prior del Sant Esperit, Mn. Pausas, la del cardenal Carles i la de l'arquebisbe de Barcelona, Mons. Lluís Martínez Sistach. Tots ells van mostrar la seva comunió amb el nou prelat i el van animar a emprendre amb valor i vitalitat la tasca de crear la nova diòcesi. Especialment emotives van ser les paraules del cardenal Carles, el seu màxim valedor, qui va confessar públicament que «la diòcesi

queda en bones mans, en les teves mans consagrades, i tu també quedas en bones mans, perquè el Poble de Déu t'estimarà i caminarà amb tu en la vida cristiana i en el testimoni de la fe».

Servidor de tots

Ja en el decurs de la celebració eucarística, durant la primera homilia de Mons. Saiz com a bisbe de Terrassa, aquest va traçar a grans trets les que han de ser les línies del seu pontificat. «Tots estem cridats a la missió —va assegurar—. Tots estem cridats a la santedat. Tots estem cridats a la comunió eclesial.» Mons. Saiz va instar a la corresponsabilitat, i va animar tots i cadascun dels seus diocesans a treballar amb vitalitat i en comunió amb la seu metropolitana de Barcelona i amb la diòcesi germana de Sant Feliu. «Avui comencem a escriure una nova etapa en aquesta història de salvació de l'Església que peregrina en aquestes terres», afegia el seu nou prelat.

En aquesta nova pàgina de la història de Terrassa quatre són els pilars sobre els quals Mons. Saiz té previst assentar el seu pontificat: la nova evangelització, els pobres i marginats, el presbiteri i el seminari, i els joves. Aquestes seran les seves prioritats, afrontades des d'una actitud de servei i de lliurament total: «Avui més que mai sento, penso i crec que

la meua vida només té sentit per lliurar-la al servei de Nostre Senyor, de l'Església i del món. Ajudeu-me a fer-ho realitat entre vosaltres dia rere dia. Ajudeu-me amb la vostra pregària, avui i cada dia.»

Mons. Saiz va convidar també a estar molt atents a la Catalunya real, «que té com a fonament la cultura cristiana mil·lenària, en la qual s'han anat integrant les aportaci-

«Visc en la realitat que neix de saber-me estimat per Déu i cridat per ell a aquesta missió»

ons dels pobles i de les immigracions al llarg de la seva història». «Sóc profundament conscient —va afegir— que hauré d'estar al servei de les arrels cristianes de Catalunya, de les seves tradicions i de la seva cultura, amb un cor obert i acollidor

Les properes preses de possessió, el setembre

- Mons. Agustí Cortés prendrà possessió de la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat el proper 12 de setembre, a les 18.00 h, a la catedral de Sant Llorenç de Sant Feliu de Llobregat.
- Dr. Jaume Pujol serà consagrat bisbe i prendrà possessió de l'arxidiòcesi de Tarragona el proper 19 de setembre, a les 17.00 h, a la catedral de Tarragona.

de tots els que vinguin a viure i a treballar en aquestes terres.» Avui més que mai, aquestes terres necessiten una paraula d'alè i esperança. Necessiten recuperar «el sentit de la transcendència de la vida humana, el respecte i l'amor a la persona i a la vida». «L'Església avui —afirmava convençut el bisbe Josep Àngel— ha d'ensenyar a pregar, a viure la relació amb Déu. Ha de recordar la importància de la interioritat. Ha

de formar en la centralitat de l'eucaristia en tota la vida cristiana.»

Trobada personal amb Crist

Per al final de la seva homilia va deixar el nou prelat la síntesi del que ha de ser el seu programa pastoral per als propers anys: «El programa és la trobada personal i comunitària amb Crist, la contemplació del seu rostre, la proclamació de les meravelles que ha obrat en nosaltres, la transformació del món segons la seva voluntat.» I per això, com també va recordar Mons. Saiz, «fem-ho com ho va fer Maria, la creient que estima i sap viure, com a mare i germana nostra (...) Que ella, sota l'advocació de Montserrat, el temple natural de la qual contemplem cada dia des de la nostra terra, sigui per a tots nosaltres l'estrella del matí de la nova evangelització».

Les paraules del bisbe, profundes però alhora senzilles, van ser acollides enmig d'un silenci molt respectuós, tan sols alterat per l'assetjament gairebé constant dels nombrosos fotògrafs convocats. El mateix bisbe es va mostrar estoic davant d'ells, amb la paciència del sant Job, començant ja a posar en pràctica les dots de «bona gent» que el caracteritzen.

Al final de l'eucaristia va arribar el temps de les salutacions i les enhorabones. Es van veure grans abraçades en el presbiteri amb els prelat i sacerdots que l'acompanyaven. També els fidels es van mostrar molt afectuosos, alguns encara sense acabar de creure's que Terrassa tornés a recuperar el bisbat perdut en el segle VIII. Llavors era bisbe Ireneu, del qual ara, dotze segles després, Mons. Josep Àngel Saiz ha esdevingut successor.

Samuel Gutiérrez

El Sant Esperit va vestir les seves millors gales.

Urgell

El bisbat disposarà d'un sacerdot ucraïnès

■ Es dedicarà a l'atenció dels fidels grecocatòlics ucraïnesos presents a les diòcesis de Lleida, Solsona i Urgell

LA SEU D'URGELL.— La diòcesi d'Urgell, juntament amb les diòcesis germanes de Lleida i de Solsona, podrà gaudir dels serveis ministerials d'un sacerdot grecocatòlic ucraïnès per als fidels que viuen a la comarca de la Segarra, sobretot, i també a les altres comarques lleidatanes on es troben establerts.

Aquest és un intent de proporcionar als ciutadans immigrants una atenció pastoral i no simplement d'assistència, tal com ja feia la diòcesi de Lleida per als fidels romanesos. En aquest sentit, el bisbe d'Urgell, Mons. Joan Enric Vives, ha destacat que «és una manera joiosa i cristiana d'ajudar-los a mantenir vives les seves arrels i tradicions religioses, mentre també se'ls demana que ells i sobretot els seus fills es vagin adaptant a les nostres tradicions i vivències. En el futur segur que s'aniran trobant camins de més forta intercomunió, mentre els uns valorem els ritus i les tradicions cristianes dels altres».

També s'esdevé que aquestes persones d'origen ucraïnès, d'edats compreses

Les celebracions de ritu catòlic es combinaran amb les de ritu grecocatòlic. Una celebració a Guissona.

entre els 20 i els 40 anys, donen rejuveniment a la comunitat catòlica, que està més envellida. D'altra banda, els fidels de ritu

llatí han mostrat el seu aprecí per la fórmula i l'enriquiment que suposa per a tots.

3.000 fidels

A l'actualitat hi ha uns 3.000 fidels cristians de ritu grecocatòlic que viuen a la província de Lleida. El nou sacerdot viurà a la ciutat de Lleida i des d'allí es traslladarà quan convingui i de forma periòdica a les altres ciutats d'Urgell i de Solsona, per tal de donar servei i suport a les comunitats que ho desitgin.

La comunitat ucraïnesa valora molt la litúrgia i la missa dominical, tal com ha mostrat una representació en una carta dirigida al bisbe de Lleida, en la qual demanava tenir un sacerdot de la seva llengua i del seu país. A través d'un acord signat recentment entre els tres bisbats de Lleida, Solsona i Urgell, s'ha convingut que aquesta ajuda començarà el proper curs.

M. C. Orduña

Balanç positiu de la participació a «Christus splendor in charitate»

LA SEU D'URGELL.— El bisbat d'Urgell ha fet una valoració positiva de la seva participació en l'exposició *Christus splendor in charitate*, que es va poder visitar a la Pia Almoina, a la ciutat de Barcelona. Tres obres d'art del fons del bisbat d'Urgell van estar presents fins al 25 de juliol passat en aquesta mostra sobre art religiós. Es tracta d'un fragment de pintura mural de les pintures de l'església de Sorpe, al Pallars Sobirà, datat al segle XII; i de dues peces d'orfebreria sacra: un calze modelat en coure daurat i una patena que hi fa joc, amb una rica decoració, procedents totes dues del santuari de Núria i datades al segle XIII. L'aportació de les tres peces a la mostra ha tingut especial relleu perquè ha estat la primera exposició d'un ampli programa d'activitats aprovat per la Conferència Episcopal per donar a conèixer el patrimoni artístic que han aplegat les diòcesis espanyoles al llarg de la història. (M.C.O.)

TORTOSA

Nomenaments al bisbat

TORTOSA.— El bisbe de Tortosa, Mons. Xavier Salinas i Viñals, va signar el 27 de juliol els següents nomenaments:

• Cristóbal Zurita Esteller, rector de la parròquia de Santa Magdalena, de Vinaròs. Cessa en aquest càrrec Mn. Miquel Romero Navarro.

• Antonio Borrás Giné, rector de la parròquia del Sagrat Cor, d'Ampostà. Cessa en aquest càrrec Mn. Cristóbal Zurita Esteller.

• Juan José Roca Cardona, rector de les parròquies de Santa Bàrbara, de Santa Bàrbara, i de Sant Marc Evangelista, de Mas de Barberans. Cessa en aquests càrrecs Mn. Antonio Borrás Giné.

• José María Roda Caballer, rector de la parròquia de l'Assumpció de Maria, del Perelló. Cessa en aquest càrrec Mn. Julià Escudé Casadó.

• Julià Escudé Casadó, rector de les

parròquies de l'Assumpció de Maria, de Traiguera, i de Sant Rafael, de Sant Rafael del Riu. Cessa en aquests càrrecs Mn. Juan José Roca Cardona.

• Jordi-Germà Tomàs Ferrando, rector de les parròquies de l'Assumpció de Maria, de Xert, i de Sant Miquel Arcàngel, de Canet de Roig. Cessa en aquests càrrecs Mn. Tomàs Pallarés Carceller.

• Xavier Margalef Jornet, rector de les parròquies de la Nativitat de Maria, de Capçanes, de l'Assumpció de Maria, de Marçà, i de Sant Llorenç, de Colldejou. Cessa en aquests càrrecs Mn. Jordi-Germà Tomàs Ferrando.

• Víctor-Manuel Cardona Eixarch, rector de la parròquia de Sant Joan Baptista, de Campredó, i vicari de la parròquia Mare de Déu del Roser, de Tortosa. Cessa en el càrrec d'administrador parroquial de Campredó Mn. Manuel Querol Querol.

• Ramon Laberní Castell, rector de les parròquies de la Transfiguració, de Godall, i de Sant Llorenç, de la Galera. Cessa en aquests càrrecs Mn. José María Roda Caballer.

• Anastasi Soriano Pradas, rector de les parròquies de la Nativitat de Maria, de Garcia, i de Sant Martí, de la Figuera. Cessa en aquests càrrecs Mn. Juan Manuel Bajo Llauredó.

• Juan Manuel Bajo Llauredó, rector de les parròquies de Sant Joan Baptista, de Rasquera, i de Sant Martí, Bisbe, de Ginestar. Cessa com a administrador parroquial d'aquestes parròquies Mn. Anastasi Soriano Pradas.

• Miquel García Bailach, rector de la parròquia de Sant Joan Baptista, de l'Ampolla. Cessa en aquest càrrec Mn. José Sales Cabañes.

• José Sales Cabañes, adscrit a la par-

ròquia de la Santíssima Trinitat, de Sant Carles de la Ràpita.

• Federico Domingo Fibla, adscrit a la parròquia de Sant Bartomeu, de Benicarló.

• Tomás Pallarés Carceller, adscrit a la parròquia de l'Assumpció de Maria, de Morella.

• Salvador Portolés Navarro, adscrit a la parròquia de l'Assumpció de Maria, de Catí.

• David Arasa Burjalés, vicari de les parròquies de Sant Lluc, d'Ulldecona, de la Transfiguració, de Godall, de Sant Llorenç, de la Galera, i de Sant Joan Baptista, de Sant Joan del Pas.

• Milton Iván Gómez Núñez, vicari de les parròquies de Sant Joan Baptista, de Móra d'Ebre, de la Nativitat, de Garcia, i de Sant Martí, de la Figuera.

• Joan Guerola Arrastrària, vicari de la parròquia de Sant Miquel, d'Alcanar.

testimoni

Pere Tarrés: avets i vesc

Quan el dia 5 de setembre Joan Pau II proclamarà la teva virtut, els pirinencs també ens sentirem enaltits perquè ets de casa. Faç austera, colrada pel sol, esguard tendre que corona un cos corvat pel treball i el dolor.

Reclutat en la maltempada, vas entrar al Pirineu per la Trobada. Al Bala-dredo t'esperaven els soldats republicans amb els cors ferits i els cossos nafrats per la metralla. Molts només haurien jugat amb fusells de canya i ja mane-javen armes d'acer. Acribillats pels morters queien abatuts sota els pins ge-gants. Tu amorosies les seves ferides amb oli i vi. T'esforçaves a guarir-los com ho haurien fet les seves mares. T'en-comanaves a la Marona i escrives el teu diari de guerra. Els caps ja t'han beatifi-cat a l'altar erigit a l'obaga.

El teu pelegrinatge —més d'amor que de guerra— continuà: el Cantó, Santsebastià, els Castells de Taús, Tor-rent Ballart. Una malaltia t'obligà a so-jornar quinze dies a España, que a la plaça ha immortalitzat la teva estada. Les aigües de les fonts i del rierol de Castellàs van guarir el teu ventre i vas retornar a Torrent Ballart. Aviat vas emprendre la retirada per Noves de Segre.

El sant crisma va consagrar les teves mans amoroses i l'Esperit et donà ales d'apòstol. Núria, Balaguer, la Seu d'Urgell... Enardits per la teva paraula, els feiocistes t'enarboraven. La malaltia segà l'espiga curulla de gra.

Sovint vinc a Sant Vicenç de Sarrià a omplir la gerra. A Roma la teva copa vessarà vi amb flaires d'avet i aromes de vesc.

Antoni Mirabet
Isona

Lleida

«A Francesc Castelló només li interessava fer el bé»

■ Francesca Agustí és l'autora d'una tesina dedicada al beat i al seu sentit de la vida eterna

LLEIDA.— Nascuda a la ciutat de Lleida en el si d'una família molt arrelada a la capital de la Terra Ferma, Francesca Agustí, amb estudis mercantils i sanitaris i ara també teològics, ha estat una de les primeres llicenciades en Ciències Religioses de l'Irel que acaba de presentar la seva tesina de llicenciatura.

Davant del tribunal i d'una nombrosa concurrència que omplia una de les aules de l'Institut Superior de Ciències Religioses de Lleida, Francesca Agustí va defensar amb notable èxit la tesina que portava com a títol *El sentit de la vida eterna en Francesc Castelló*. Agustí se sent una dona d'Església, activista en la militància pel Regne de Déu. Esposa i mare, sempre ha tingut un «moment» per al proïsme, tot i que ara ha fet l'opció de tenir cura de la seva mare —ja gran— estant tothora al seu costat.

—Què ha representat per a Francesca Agustí aquesta tesina dedicada al beat Francesc Castelló?

—Tot un autèntic plaer perquè he gaudit, dia a dia, del que anava trobant i del que anava escrivint. Francesc Castelló va ser un noi molt íntegre, madur per la seva edat i amb tanta entrega als altres, començant pels de casa seva, que en cada esdeveniment, contrarietat o bé senzillament en les coses seves de cada dia, hi posava

tot l'amor. A la força m'he emmirallat d'ell i amb ell.

—Quin va ser el motiu pel qual va triar aquest jove màrtir per dedicar-li la seva tesina?

—Per la proximitat amb ell en molts aspectes. És lleidatà com jo, les nostres famílies ens coneixem —ja sabeu que encara viuen les seves dues germanes—, pel fet que he anat seguint i vivint, com tants altres lleidatans, el procés de la seva

Francesca Agustí mostra el seu treball.

beatificació i fins i tot vaig poder assistir a Roma a la cerimònia celebrada a la plaça de Sant Pere del Vaticà, on el papa Joan Pau II el va proclamar beat l'11 de març

del 2001. Però per damunt de tot, perquè voldria contribuir al fet que el seu testimoni fos molt més conegut entre els joves de casa nostra, mancats d'ideals i de models que els puguin omplir la vida, prou difícil d'altra banda. El jove Francesc és un bon model proper i actual d'una vida coherent amb la qual poden emmirallar-se.

—Què aporta la seva tesina a la figura del beat Francesc?

—Quant a la biografia ha estat un recull de les dues ja existents, encara que he gaudit de tenir durant tot aquest temps la *positio* que li dona aquest caire d'autenticitat, al mateix temps de trobar-hi tot el que fa referència a la seva vida, perquè es van succeint els diversos testimonis amb les seves declaracions. D'altra banda he tractat, des de la teologia, el sentit transcendent de la seva vida, la seva mort i el sentit escatològic de la vida eterna.

—Quins aspectes de la seva tesina destacaria com a més interessants?

—Sense dubte que han estat aquells elements nous a la seva biografia, extrets de la *positio* i que són desconeguts. També les converses amb companys i amics seus que m'han permès contrastar impressions i converses interessants, que li donen un tractament novedós. La part teològica del final té les opinions i les reflexions de bons teòlegs i estudiosos de tema.

—A partir d'aquest treball, ha descobert un altre Francesc Castelló?

—Sí, sens dubte. M'he trobat un Francesc jove, un noi del seu temps, que era tan normal i alhora tan transcendent. Que amb la seva crisi com els altres sabia sortir-se'n més enfortit. Que només li interessava fer el bé i que l'amor era la seva bandera.

—Què farà ara amb aquest treball?

—Difondre'l tant a nivell particular, perquè són diverses les persones que me l'han demanat, com a nivell d'institucions, ja que un dels primers exemplars l'he lliurat a la Comissió Diocesana del Beat Francesc Castelló, perquè formi part de la mostra permanent que li té dedicada a l'església de Sant Pere de Lleida, que en vida va ser la seva parròquia. Aquesta entrevista servirà així mateix per a aquesta necessària difusió i per donar a conèixer el nostre Francesc, model per als joves del segle XXI.

Jordi Curcó

TARRAGONA

Mn. Enric Domènech compleix 100 anys

TARRAGONA.— Mn. Enric Domènech Baiges va complir el dia 16 de juliol un segle de vida. Per aquest motiu va rebre un càlid homenatge a les Germanetes dels Pobres de Tarragona, lloc on resideix actualment.

L'acte va consistir en una celebració eucarística a la capella del centre, l'endemà de la data de l'aniversari. La concelebració va ser presidida per Mn. Domènech Cubí, capellà de les Germanetes, acompanyat de sacerdots amics de l'homenatge: els preveres Jaume Ciurana, Pau Mercadé, Manuel Ferran, Antoni Virgili, Pere Llagostera i Àngel Bergadà.

Mn. Enric Domènech ja no parla, però és ben conscient de tot el que passa al seu voltant. Per aquest motiu, es va emocionar molt quan en acabar la cerimònia les antigues cantores de la coral Isabel Besora, de la qual Mn. Domènech va ser el fundador, li van interpretar diferents peces de cant coral.

Mn. Enric Domènech és nascut a Riudoms l'any 1904 i va ser ordenat el 1928 a Barcelona. Posteriorment va ser capellà del col·legi de les Carmelites Tereses de Sant Josep de Reus, ciutat amb la qual sempre ha estat vinculat i on també va ser consiliari d'Acció Catòlica, a més de professor dels instituts Salvador Vilaseca i Gaudí, de la capital del Baix Camp.

La celebració va tenir lloc a les Germanetes dels Pobres.

L'any 1964, l'arquebisbe de Tarragona, el cardenal Benjamín de Arriba y Castro, li va encarregar la fundació i la direcció de Ràdio Popular també a Reus.

La música ha estat un dels camps que Mn. Enric Domènech ha conreat al llarg de la seva vida, com a gran pianista i

Mn. Enric Domènech.

organista, a més de fundar la formació coral esmentada. (J.B.)

Bon dia!

Compren materials d'enderroc (teules, radiadors, fàbriques en desús, reixes, portals, etc.) i material antic (llibres, biblioteques, botigues velles, etc.).

Truqueu a en Raimon o en Pau al
972 645 262

ESTAMPES - ROSARIS - PESSEBRES -
OLIS - TRÍPTICS - RETAULES - IMATGES
RELIGIOSES - MEDALLES - RESTAURACIONS
- MIRALLS - ICONES - ORFEBRERIA.

Boters 7 i 9
08002 Barcelona

Tel. 933 175 685
Fax 934 127 523

e-mail: sugerencias@articulosreligiosos.com
www.articulosreligiosos.com

RESIDÈNCIA GERIÀTRICA BON VIURE

Som a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, ascensor, sala d'estar, seguiment mèdic i sanitari, animació, caliu humà. Estadets temporals i indefinides. Poques places. Campoamor, 56 - Barcelona.

Tel. 934 274 453

Girona

Ecosol: un repte fet realitat

■ Càritas diocesana du a terme un gran programa d'inserció sociolaboral

VILABLAREIX.— Càritas diocesana de Girona va convocar el divendres 16 de juliol passat una trobada amb la premsa catalana. El lloc de reunió: els tallers d'Ecosol a Vilablareix. L'objectiu: donar a conèixer el programa d'economia solidària que es desenvolupa a la nostra diòcesi.

A les deu del matí es va celebrar la roda de premsa amb unes paraules de salutació i de benvinguda als convocats per part de Mn. Esteva Sureda, delegat diocesà de Càritas del bisbat de Girona.

Va destacar que el motiu de la reunió era presentar el programa Ecosol, que va qualificar com de molt volgut per part del bisbat. Així mateix, va afegir que hi ha moltes realitats interessants dins de

Càritas diocesana que queden amagades, per la qual cosa cal donar-ne informació.

Dani Puig, coordinador dels programes d'Ecosol, va explicar que les empreses d'inserció són aquelles que porten a terme qual-sevol activitat econòmica de producció de béns o de prestació de serveis i el seu objectiu social té com a finalitat primordial la integració sociolaboral de persones en situació o risc greu d'exclusió social. Les tres empreses d'inserció laboral que formen part del programa d'Ecosol són el Grup de Neteja, la Unitat de Muntatge Industrial en cadena de bicicletes a Girona i el Taller de Confecció Industrial «Tres-Fils» a Calella.

Aquestes empreses tenen un cost afegit de prop de 4.000 euros per treballador en comparació

El programa de Càritas ajuda a la inserció laboral.

amb les empreses convencionals. Això es deu a la formació activa, a l'acompanyament, a la inserció o a la

Un moment de la roda de premsa.

Dani Puig és coordinador del programa Ecosol

—Què és Ecosol?

—És un programa d'inserció sociolaboral de Càritas diocesana, un programa d'economia solidària per a les comarques gironines. Està destinat a experimentar iniciatives, dins de la dinàmica de mercat que permet valorar la viabilitat i la rendibilitat social i econòmica de les empreses d'inserció.

—Aquests programes d'inserció laboral es donen a la resta de l'Estat?

—Sí, formem part d'Economia Solidària. Calculo que hi deu haver més o menys 150 programes que es desenvolupen a l'Estat, dels quals un 30% a Catalunya.

—Quines són les iniciatives a Girona?

—Actualment funcionen tres iniciatives d'economia solidària: Grup de Neteja, Taller de Muntatge Industrial en cadena de bicicletes a Girona i Taller de Confecció Industrial «Tres-Fils» a Calella. S'ofereixen productes de qualitat a preus de mercat.

—Quants llocs de treball s'han consolidat?

—Al 2003 aquestes iniciatives han consolidat 70 llocs de treball, i han ocupat 140 persones.

—Podríem dir que sou empreses pont cap al mercat laboral normal?

—El nostre objectiu és que les persones que participen en aquests treballs es puguin incorporar al treball laboral, que tinguin una inserció laboral i que al mateix temps es mobilitzin en la recerca activa d'aquesta feina. Una vegada que ho han aconseguit també oferim un seguiment de suport a possibles incidències.

—Com està l'aspecte legal d'aquestes ini-

ciatives?

—El marc legal existent, la Llei 27/2002 del 20 de desembre, ho proporciona tot i que encara falta per concretar el suport públic.

—Quins valors es deriven del treball tutelat?

—El Consell Econòmic Social de Girona, que engloba l'Ajuntament de Girona, la Cambra de Comerç, la Comissió Obrera Nacional de Catalunya, la Federació d'Organitzacions Empresariales de Girona, la UGT i Pimec-sefes van acordar que els valors que estan vinculats a les diferents modalitats de feina tutelada de les empreses d'inserció són els següents: generar riquesa, estalvi social, s'intervé en l'exclusió laboral, es complementa el mercat laboral, es treballa en un marc real de treball on s'insisteix en aspectes com el ritme, la constància, la disciplina, l'ordre, el treball en equip, la productivitat. Hi ha una implicació des del primer moment, de manera que el participant té un paper actiu en el seu propi itinerari d'inserció, no és un usuari, i per últim permet unir esforços en diferents camps com la justícia, la sanitat, la vivenda i l'estructuració sociofamiliar. S'ha de pensar que l'exclusió es caracteritza per diversos problemes simultanis, i això demana una intervenció multilateral que supera l'àmbit estrictament laboral.

—Parla'ns dels protagonistes d'aquesta experiència.

—Per una part hi som els qui la dirigim. Som un equip multidisciplinari, hi ha economistes, psicòlegs, advocats, educadors socials de 14 professions implicats i compromesos amb el programa d'Ecosol. També hi ha 8 consultors col·laboradors amb expe-

riència en el món social i empresarial. La nostra feina es complementa amb professionals de serveis socials i altres entitats que col·laboren en el desenvolupament de la inserció laboral.

Els participants són ciutadans en situació o risc d'exclusió laboral i social. Aquestes persones pateixen diversos factors d'exclusió com poden ser la inexperiència i manca de formació, l'aïllament i la distància cultural, la marginalitat i la pobresa, malalties i discapacitats, desestructuració familiar o monoparentalitat, privació de llibertat, indocumentació, desmotivació, problemes d'habitatge o ser a l'atur.

La problemàtica de l'exclusió social ve determinada per l'acumulació i la intensitat de diferents factors en l'individu. L'any 2003 hi va haver 24 participants en què es van acumular 7 factors i 23 en què ho van fer 8 factors d'exclusió.

—Què demanaries als polítics?

—Que hi hagi una implicació política clara per desenvolupar estratègies de concertació entre els diferents agents socials implicats.

—La coordinadora del Taller «Tres Fils» no ha pogut assistir a la reunió per problemes de salut. Podries explicar en què consisteix aquest projecte?

—És un projecte que funciona com una empresa de confecció especialitzada en l'elaboració de roba de treball i escolar. L'any 2003 va generar 12 llocs de treball amb un pressupost de 27.000 euros, i cobreix un 48% de l'activitat mercantil que es fa. El seu itinerari d'inserció és personal i progressiu, de manera que els participants s'hi estan entre 1 i 3 anys.

producció menor que es deriva del canvi dels treballadors. Dani Puig va insistir en la importància que el govern desenvolupi la llei del 20 de desembre del 2002. A data d'avui ni s'ha desplegat ni s'ha concretat el suport públic.

Albert Rosa és el responsable del Taller de Muntatge de Bicicletes, que es troba al polígon industrial de Vilablareix (Girona). És un projecte que funciona com una empresa dedicada al muntatge de bicicletes, on es fan itineraris individualitzats d'inserció laboral.

La feina està dividida en dues cadenes de muntatge industrial. A la primera es munten bicicletes més senzilles i es reprenen hàbits laborals. I a la segona el muntatge fa referència a bicicletes més complexes, es consoliden hàbits i habilitats. Els treballadors passen per les dues cadenes de muntatge.

La finalitat d'aquests tallers és trobar l'equilibri entre l'acció social i l'empresarial. L'any 2003 es van generar 27 llocs de treball que van ocupar 45 usuaris. El pressupost va ser de 265.000 euros, coberts en un 83% per l'activitat mercantil que es fa.

La responsable del Grup de Neteja és

El Taller de Muntatge de Bicicletes es troba al polígon industrial de Vilablareix.

Anna Güell. Aquest grup és un projecte que funciona com una empresa de serveis de neteja, industrial i domèstica, de qualitat. L'any 2003 es van fer 20.552 hores de servei i es van crear 30 llocs de treball. Va recalcar la importància de l'itinerari d'inserció personalitzada i progressiva per als que participen al projecte, que dura de 6 mesos a 2 anys.

Un cop acabada la presentació dels programes es va obrir un torn de preguntes i una visita per les instal·lacions del taller de bicicletes.

Merche Ginés

Anna Güell és coordinadora del Grup de Neteja

—Quantes persones s'han beneficiat de la creació de treball des d'aquest grup?

—Dels 30 llocs de treball directes creats el 2003 se n'han beneficiat 65 persones i se n'han capacitat 41 que han trobat feina al mercat laboral ordinari. I 10 continuen el programa.

—Com s'aconsegueix la capacitat individual i grupal?

—Partim d'un procés de selecció, igual que al Taller de Bicis o al Taller «Tres Fils», sota la derivació dels agents socials. Consolidem l'assimilació de les diverses habilitats necessàries per a la realització i el manteniment del treball; fem servir un sistema de rotació de tasques.

—Quant de temps s'estan les persones en aquesta feina?

—La durada és flexible, més o menys entre 6 mesos i 2 anys. Cadascú té un projecte educatiu individualitzat amb una evolució contínua.

—La majoria de persones que hi participen són dones. Teniu en compte la seva responsabilitat familiar?

—Intentem conciliar la vida laboral i la familiar de les persones que treballen en aquest taller.

—Desenvolueu cap altre programa?

—Sí, el programa Fem dissabte aví, amb l'objectiu de mantenir la llar de les persones grans amb problemes de salut.

—Quina formació tècnica reben en aquest programa?

—Destacaria el taller de tècniques de neteja industrial i domèstica, el taller de reparació de roba i planxat i en darrer lloc la formació d'adults des de l'escola d'adults de Girona.

Albert Rosa és coordinador del Taller de Muntatge de Bicicletes

—Es cobreixen les necessitats de qualitat i de producció?

—Cobrim satisfactòriament les necessitats de qualitat i de producció dels nostres clients amb treballadors inclosos. L'any 2003 vam produir un total de 35.000 bicis i vam rebre la certificació de qualitat ISO9001/00.

—Com descriuriu la vostra activitat econòmica?

—Fem una activitat econòmica socialment responsable amb l'entorn i les persones. Facturem 220.937 euros, creem 23 llocs de treball directes dels quals s'han beneficiat 45 persones durant l'any 2003. 14 d'elles treballen actualment al mercat laboral i 21 continuen el programa.

—Quin origen tenen les persones que treballen en aquest taller?

—El seu origen és variat. Alguns són d'aquí, altres vénen d'Ucraïna, de Rússia, de Ghana, de Gàmbia, de Colòmbia. També les edats són diferents, des de joves fins a grans.

—Per a quines empreses trebal·leu?

—Tenim encàrrecs d'empreses com El Corte Inglés, Alcampo, Carrefour. També per a empreses estrangeres.

—Esteu en contacte amb els agents socials?

—El procés de selecció es fa en unió amb els agents socials, tant la presentació del candidat i l'entrevista com la prova pràctica i l'inici de l'activitat. Ens esforcem per unir les necessitats de les persones, dels agents socials i de les empreses.

—On radica l'èxit d'aquestes iniciatives?

—L'èxit rau a intentar harmonitzar la lògica empresarial i el benefici social. En l'intent de despertar el compromís de les persones que formen part del grup de treball, marcant com a objectiu la inserció laboral ordinària de les persones que participen en aquest programa.

CERABELLA

zona industrial, A

ES 08181 SENTMENAT (BARCELONA)

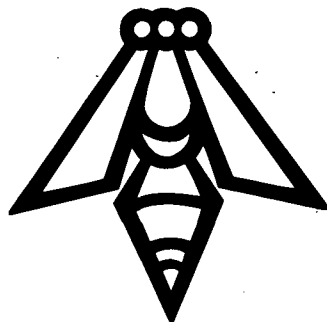
Tel. +34.93.715.31.02 Fax +34.93.715.02.51

CERERIA ABELLA,

Sant Antoni Abat, 9

08001 BCN

t. 934 41 09 07 / fax. 934 41 70 47

CERERIA ABELLA,

Boters, 5 (Portaferrissa)

08002 BCN

t./fax. 933 18 08 41

NOC,

Comte Borrell, 41

08015 BCN

t. 934 42 93 28 / fax. 934 41 90 47

cerers
des de
1862

Joves

Estiu escolta per a més de 35.000 infants i joves

■ Catalunya lidera la participació en campaments d'estiu

Els campaments d'estiu són el colofó a les activitats que durant l'any es fan als agrupaments escoltes. És un moment molt esperat pels infants i els joves, ja que, plegats, emprenen l'«aventura més divertida de l'any». Aquest estiu, més de 500 agrupaments que formen part del Moviment Escolta Catòlic, la federació d'associacions escoltes més gran de l'Estat espanyol, participen en els múltiples campaments i activitats estiuenques que omplen de color la península. Camises i mocadors cridaners solen ser les senyes d'identitat d'un moviment que continua acaparant l'interès de milers de joves.

Més de 35.000 escoltes han participat aquest estiu en els gairebé 500 campaments organitzats pel Moviment Escolta Catòlic. Celebrats la majoria la segona quinzena de juliol —si bé n'hi ha que s'allarguen durant els mesos d'agost i fins i tot de setembre—, els campaments d'estiu constitueixen el plat fort d'un any carregat d'activitats i d'iniciatives que descansen en els tres pilars del moviment escolta catòlic: transcendència, país i persona.

No existeix un patró d'actuació en les activitats d'estiu dels agrupaments escoltes. Mentre que n'hi ha que es queden a la seva comunitat autònoma, són molts els que es desplacen a altres regions de l'Es-

tat i fins i tot a l'estranger. Com que aquest estiu és Any Xacobeu han estat un bon nombre d'agrupaments els que han optat per participar, d'una manera o d'altra, en el Camí de Santiago. En alguns casos, la seva implicació va més enllà del pur pelegrinatge, fins al punt que enguany joves escoltes procedents de València i de Castella i Lleó han exercit com a hospitalers als albergs de pelegrins.

Iniciatives de tota mena

També han estat molts els campaments d'estiu dedicats a projectes d'integració social. Així, per exemple, en

A través d'activitats lúdiques s'educa en valors.

Els joves escoltes continuen sent avui fàcils de reconèixer.

participants se solen organitzar en petits grups, on es reparteixen responsabilitats i es convida a l'acció.

A més, en estar sense els pares i en contacte permanent amb els animadors i altres infants de la seva edat, el campament és un moment privilegiat per fomentar en ells el sentit de la responsabilitat i el valor de l'autonomia personal i la companyonia.

Durant el període estiuenc, des del Moviment Escolta Catòlic no únicament s'organitzen camps d'estiu, sinó que també s'afavoreix la formació i la reflexió dels monitors a través de trobades i de jornades orientades en aquest sentit.

Fundat el 1961, el Moviment Escolta Catòlic és la federació d'associacions escoltes més gran de l'Estat espanyol. Les seves 17 associacions, entre ells els Minyons Escoltes i Guies Sant Jordi de Catalunya, reuneixen 40.000 infants

i joves. Es defineix com un moviment d'educació integral que es proposa «formar homes i dones lliures, crítics, compromesos amb la seva fe i en el moment històric que els ha tocat viure, oberts als altres, capaços d'estimar i de viure en grup». Amb independència de tot partit polític o d'ideologia, educa els joves desenvolupant la seva manera d'entendre la vida, arrelant-los més al seu poble i atorgant-los un esperit crític enfront de la realitat social. La meta final és la consecució d'una societat millor i més justa.

Actualment el moviment està implantat a totes les comunitats autònomes i a la majoria de les diòcesis. En l'àmbit estatal, forma part de la Federació d'Escoltisme a Espanya (FEE) i és membre fundador del Consell de la Joventut d'Espanya (CJE). (C.C.)

diversos campaments organitzats pels escoltes catòlics de Múrcia participa una gran quantitat de població immigrant, fet que contribueix a fomentar la convivència entre joves de diferents països. Els més atrevits s'han sumat a iniciatives de cooperació internacional. És el cas de grups dels Minyons Escoltes i Guies Sant Jordi de Catalunya, que participen en un projecte de solidaritat amb el moviment dels Sense Terra del Brasil.

A més del projecte brasiler, els Minyons Escoltes i Guies Sant Jordi de Catalunya, que és el màxim exponent a Espanya dels escoltes catòlics, ha reunit enguany als seus campaments d'estiu més de 10.000 nens i nenes. Uns 150 agrupaments han preparat un total de 600 campaments i rutes. En aquestes activitats han participat 2.600 caps, que són els responsables del bon funcionament dels campaments.

Educació en valors

Les activitats que es duen a terme als campaments d'estiu escoltes són molt diverses, tot i que sempre orientades a l'educació en valors com el compromís o el respecte a la natura. Això s'aconsegueix a través de jocs, de cançons o de dinàmiques que intenten ser atractives per als infants i els joves. També hi ha lloc per a competicions esportives, vetllades nocturnes, excursions o visites culturals. Els

Entorn de la beatificació de Pere Tarrés

Pere Tarrés va néixer a Manresa el 1905. Vicepresident de la Federació de Joves Cristians de Catalunya va ser perseguit per la seva fe, el 1936. Abnegat metge, el 1938 no va voler desertar de la guerra per poder atendre mèdicament els pobres soldats i parlarlos de Déu secretament, i oferia la seva vida en desgreuge de les blasfèmies que sentia i l'odi a Déu i a l'Església. El 1942, en la pau, s'ordenà sacerdot i es va lliurar en cos i ànima a l'apostolat de malalts i dels obrers, fins a la mort el 1950.

Presentem l'obra de teatre titulada

**Crist de nou crucificat o
Entre l'angoixa i l'esperança,**
original de Francesc A. Picas

L'acció passa en un pis de Barcelona durant la persecució religiosa del 1936, on es refugien uns religiosos. Un pare missioner explica haver conegut Pere Tarrés en diverses trobades clandestines religioses i afirma: «Pere Tarrés és un sant. Catalunya en el futur el veurà als altars.»

Oferim aquesta obra de teatre als lectors i amics de Pere Tarrés. Podeu escriure o enviar una fotocòpia d'aquest anunci a PIVESA - apartat 21 - 17700 La Jonquera i rebreu gratuïtament un exemplar juntament amb una còpia del Diari de Guerra de Pere Tarrés del 25 i 26 de gener del 1939, dia que la ciutat fou alliberada i recuperà la llibertat religiosa, segons una entusiàstica frase de Pere Tarrés.

MOVIMENT ESCOLTA CATÒLIC

Gran Via de les Corts
Catalanes, 416, 1r 4a
08015 Barcelona

Tel. 932 925 377
Fax 932 925 378

A/e: msc@gsphoenix.com

10e **ràdio estel**

*Aniversari
1994 - 2004*

10 anys fent ràdio...
...10 anys fent Església

■ Barcelona 106.6
■ Tarragona 100.6
■ Catalunya Central 93.7

■ Girona 103.4
■ Tortosa 90.1
■ Garraf 96.8
■ Vic 91.3

■ Lleida 91.5
■ Cerdanya 104.4
■ Seu d'Urgell 105.0
■ Andorra 107.5

Pel·lícules que capten l'invisible

■ Barcelona acollirà del 8 al 14 de novembre la I Setmana de Cinema Espiritual

BARCELONA.— El cinema és, en l'actualitat, un dels llenguatges que amb més força parlen a l'home d'avui. En una cultura marcada per l'hegemonia de l'audiovisual el cinema exerceix una influència decisiva sobre la manera de pensar i actuar de la gent. A

aquesta influència, però, no sempre se li treu el millor rendiment. Obcecats molts cops en el cinema eminentment comercial, centrat en el simple entreteniment, ens oblidem que hi ha una considerable producció cinematogràfica que va més enllà, que intenta filmar

l'invisible per despertar la dimensió transcendent de la persona. Amb l'objectiu de fer arribar aquest altre cinema als espectadors se celebrarà el proper mes de novembre a la Ciutat Comtal la I Setmana de Cinema Espiritual.

Com una resposta més a la necessitat d'impulsar des de l'Església el diàleg entre fe i cultura, el proper mes de novembre se celebrarà a Barcelona la I Setmana de Cinema Espiritual. Organitzada des de la Delegació de Mitjans de Comunicació Social de l'arquebisbat de Barcelona, en estreta col·laboració amb un grup de persones vinculades al seminari permanent Teologia i Cinema, la iniciativa pretén posar a l'abast de l'espectador una sèrie de pel·lícules de valors humans i espirituals que normalment són difícils de trobar en els circuits comercials. «Són pel·lícules—explica Peio Sánchez, un dels responsables del certamen— que han intentat filmar l'invisible, explicar històries que presenten la profunditat de l'ànima i obren a la dimensió transcendent de l'home.»

La iniciativa, en la qual es treballa des de fa ja alguns mesos, parteix de la convicció que tota pel·lícula pugui ser interpretada teològicament i que, a més, hi ha un tipus de cinema que arriba a la interioritat de les persones, alhora que planteja els grans interrogants sobre el sentit de la vida. En aquest sentit, com també reconeix Peio Sánchez, «s'enllaça directament amb la reflexió que neix de la fe i mira de donar respostes a les grans qüestions de l'home sobre la llibertat, el destí, la solidaritat, la justícia, el patiment, l'amor, les relacions personals o l'esperança».

El tema del perdó

El tema escollit per a aquesta primera

edició de la Setmana de Cinema Espiritual de Barcelona ha estat el perdó. Sota el lema *Els camins de la reconciliació. El misteri del perdó*, les pel·lícules que han estat seleccionades aborden, des de la pluralitat de contextos i de cultures, la possibilitat del perdó enmig dels conflictes que es produeixen a nivells tant personals com familiars, ètnics, d'injustícia econòmica, polítics o culturals. «D'una manera o d'una altra—assegura Peio Sánchez, que també és professor a Martí Codolar— totes les pel·lícules que s'oferiran ens presenten històries de reconciliació que ens fan reconèixer la dinàmica d'allò espiritual en la vida de l'home.» «Des d'aquestes històries humanes—afegeix— se'ns ofereixen pistes per reconèixer la perspectiva del misteri que travessa el cor de l'home.»

A l'hora de seleccionar les pel·lícules, també s'ha buscat que fos un cinema actual, relativament recent, però que proba-

blement ha passat per la cartellera massa desapercebut o ràpidament. «El cinema de consum—sosté Sánchez—, condicionat pel negoci, abusa dels temes amb impacte comercial però oblida allò que veritablement afecta les persones.» Malgrat tot, el professor de Martí Codolar, habituat al tracte amb els joves, està convençut que a aquests «els agraden les pel·lícules que expliquen històries de veritat, que han estat fetes des de la recerca de la bellesa i que suggereixen o interroguen personalment. El que passa és que a l'hora de triar moltes vegades veiem el menys valuós perquè està menys anunciat o perquè ningú no ens va convidar a fer-ho.»

El certamen intenta, precisament, proposar al públic aquest «altre cinema» que escapa als circuits comercials, i alhora ofereix una nova forma de veure'l, amb l'assistència d'especialistes que guiaran el descobriment d'allò que moltes vegades roman amagat. Es tracta d'ensenyar, especialment als joves, a «mirar» el cinema, perquè aquests puguin «aprendre a descobrir i a valorar críticament». Per a això, en el decurs de la Setmana de Cinema Espiritual, un grup de professors presentaran i comentaran les pel·lícules en diàleg amb els assistents.

Sessions «escolars»

Tot i que en principi està pensat per a tots els públics el certamen ha fixat sobretot l'atenció en el públic escolar, més concretament en alumnes de 3r i 4t d'ESO i de 1r i 2n de Batxillerat. Des de l'organització de la Setmana de Cinema Espiritual ja s'ha fet arribar la iniciativa a les escoles, per a les quals s'oferiran diferents sessions diàries en horari escolar. També s'han elaborat unes guies i punts de reflexió, com a suport didàctic als responsables de pastoral i professors dels centres educatius. L'objectiu és que les pel·lícules puguin oferir un complement tant per a les classes de religió com per a altres tipus de crèdits afins, i que després del visionat es pugui prosseguir l'anàlisi i el comentari a les aules.

La projecció de les deu pel·lícules previstes a la I Setmana de Cinema Espiritual de Barcelona tindrà lloc del 8 al 14 de novembre als Lluïsos d'Horta (Feliu i Codina, 7-9), a una sala àmplia i ben condicionada, on es podrà gaudir del bon cinema sense haver de recórrer a altres formats alternatius no tan eficaços i atractius.

Samuel Gutiérrez

Algunes de les pel·lícules que es podran veure al certamen.

Una oferta «selecta» entorn del tema del perdó

La I Setmana de Cinema Espiritual de Barcelona comptarà amb una molt variada i selecta oferta cinematogràfica sobre la temàtica de la reconciliació. Durant set dies es podran veure films com *Ararat* (2002), *En el nombre del Padre* (1993), *Un lugar en el mundo* (1992), *Secretos y mentiras* (1996), *La historia verdadera* (1999), *El camino a casa* (1999), *El abuelo* (1998), *El hombre sin pasado* (2002), *Sacrificio* (1986) o *Lamerica* (1994). Pel·lícules que potser no són gaire conegudes en els circuits comercials, però que compten amb una qualitat més que contrastada. Algunes són de directors de prestigi molt reconegut com David Lynch o Zhang Yimou. Altres són directors premiats per festivals i valorats per la crítica com Bertrand Tavernier o Etom Egoym. És cert que no hi ha entre aquests títols grans èxits comercials, tot i que veient la llista de les més taquilleres això no vol dir avui gairebé res. El millor cinema des del punt de vista espiritual és silencià davant de les grans pel·lícules de promoció milionària, amb actors de tirada mediàtica que sovint amaguen històries buides l'única finalitat de les quals és captar públic i fer diners.

La recomanació de Mn. Peio Sánchez per a aquest certamen és una pel·lícula iraniana titulada *El color del paraíso* (1999), de Majid Majidi. «És la història d'un nen cec que no és acceptat pel seu pare i que cerca en les seves mans i oïdes la presència de Déu. És una pel·lícula per contemplar i un indicador que el cinema de les perifèries ofereix més que el cinema comercial», afirma el qui és també col·laborador de *Catalunya Cristiana* en temes cinematogràfics.

CASA GAY

SERVEI DE LLOGUER
Des del 1860

C/ Puigcerdà, 100-102
08019 Barcelona

Tel. 933 080 104 - Fax 933 087 193

Lloguer de: cadires, taules, tarimes, passarel·les, tanques metàl·liques, parament de taula, estovalles, peanyes per a protocol, penja-robes...

Muntatge de: festes, concerts, reunions, exàmens, congressos, conferències, desfilades de modes, banquets i tota classe d'actes a petita o gran escala.

CASA GAY Vendes Hostaleria: c/ Roger de Llúria, 12-14 - 08010 Barcelona - Tel. 933 181 495
Servei de lloguer: c/ Puigcerdà, 100-102 - 08019 Barcelona - Tel. 933 080 104

«La implicació social de l'Església del Brasil és molt activa»

■ Chico Whitaker, escriptor i exsecretari de Justícia i Pau del Brasil

Organitzada per Càritas, Justícia i Pau, Mans Unides, el Centre Cristià d'Universitaris i el Servei a l'Atenció dels Immigrants, la Casa de la Cultura de Girona va acollir recentment una conferència pronun-

ciada per l'escriptor Chico Whitaker, exsecretari de Justícia i Pau del Brasil. Assessor en temes de fe i de política, és un dels ideòlegs del Fòrum Social Mundial, que es va celebrar a Porto Alegre els anys 2001, 2002 i 2003.

—Què és el Fòrum Social Mundial (FSM)?

—El FSM és un espai de debat, de trobada d'idees, d'aprofundiment, de reflexió, de formulació de propostes i d'intercanvi d'experiències que s'oposa al sistema econòmic actual, al capitalisme, a la globalització i al neoliberalisme. Crec que el capitalisme pot ser vàlid com a sistema per gestionar l'economia dels països, però és criticable sobre la base que la llei de l'oferta i la demanda no ho resol tot i provoca diferències importants entre les persones. La democràcia no és vàlida sense llibertat d'idees o amb idees corruptes. El vot en un sistema democràtic no té preu, no es pot comprar; el vot té conseqüències.

—Quines són les activitats del FSM?

—S'organitza anualment una gran trobada mundial que transcorre de manera alternativa entre el Brasil i altres països que ofereixin condicions estructurals i polítiques necessàries per dur-la a terme. Ha de coincidir en la mateixa data que el Fòrum Econòmic Mundial. També es promouen fòrums socials regionals i temàtics de caràcter internacional amb l'objectiu d'aprofundir en els debats i de discutir qüestions específiques. Aquestes trobades serveixen per sensibilitzar sobre els problemes reals que afecten les persones.

—Finalitzat el Fòrum, es promouen accions, campanyes o s'edita un comunicat?

—Mai el FSM no promou campanyes o accions, ni produeix comunicats o declaracions. El FSM no és una entitat ni una associació. Com he dit, és un espai d'intercanvi d'idees i d'experiències que enriqueix les persones que hi participen.

Acabada la trobada, queda en la consciència de cadascú el fet de dur a la pràctica allò que consideri millor o més adient per al seu lloc d'origen. Insisteixo en el fet que no comparteixo la idea que els fòrums socials només serveixen per debatre amb més o menys voluntat; amb el temps, els debats es materialitzen en accions i canvis concrets. Hi ha una nova mentalització i sensibilització sobre els problemes reals que afecten les persones.

—Qui hi ha en aquestes cites?

—Poden participar-hi com a delegats i proposar activitats en les trobades mundials anuals del FSM totes les associacions, moviments i entitats de la societat civil que és declarin d'acord amb la *Carta de principis*, principal document del FSM.

El seu tarannà no confessional, no governamental i no partidari l'avalen per desenvolupar accions concretes en l'àmbit local i internacional per a la construcció d'un altre món millor. També hi ha activistes o persones interessades que poden participar-hi com a oients.

—El FSM ha organitzat ja quatre trobades: tres a Porto Alegre i enguany a Nova Delhi. Què ens en pot explicar?

—Totes les trobades es basen en la reflexió sobre la desigualtat que crea la pobresa i la misèria que hi ha al món. En totes hi ha un intent clar i ferm de solucionar aquests problemes. Insis-

«El Fòrum Social Mundial és un espai d'intercanvi d'idees i d'experiències que enriqueix les persones que hi participen»

teixo que la pobresa és enorme. Destaco la valentia de la dona hindú, la seva fortalesa i el seu lideratge, ja que és una cosa que impressiona, així com l'enorme presència dels «intocables» a la trobada de Nova Delhi.

—La lluita per defensar els drets humans és permanent. És possible un altre món? I com seria?

—La defensa dels drets humans és contínua i permanent perquè tots els països del món ofereixin condicions de vida dignes als éssers humans. Un altre món és possible, però no com una fantasia, sinó com una realitat. És una afirmació.

—Fins a quin punt el FSM pot ser escoltat?, com actuen els mitjans de comunicació?, caldria una difusió més gran?

—Els mitjans de comunicació solen treballar al servei dels poders constituïts. Hi ha censura i manipulació a l'hora d'editar certes notícies. El FSM posa en qüestió mètodes polítics molt acceptats.

—Quin paper té l'Església al Brasil?

—L'Església es fa molt present en allò temporal. La implicació social de la Conferència Nacional de Bisbes del Brasil és molt activa des del Concili Vaticà II. La misèria és la realitat llatinoamericana

Chico Whitaker.

que ha fet que l'Església adopti una posició activa per combatre-la. Es posicionen davant de les persones que pateixen l'increment de la diferència de riqueses. Segons la meua opinió, hi ha un interès més clar pels temes socials que pels continguts teològics. Vull destacar la figura del bisbe català Pere Casaldàliga, una persona molt propera al seu poble, recentment amenaçat de mort per defensar el dret a la terra dels indígenes.

—I l'actuació dels laics?

—L'actuació dels laics és molt important i activa. El partit del govern (PT) està format per persones catòliques o que mantenen una relació molt fluida amb la jerarquia eclesial i amb moviments de base de l'Església.

—Com veu la situació política actual al Brasil?

—La situació política és difícil i complicada. Respecto el treball del president

Perfil biogràfic

Nascut a Sao Carlos (Sao Paulo, Brasil) el 19 de novembre del 1931, Chico Whitaker és arquitecte. Entre el 1965 i el 1966 va ser assessor del primer projecte de Pastoral de la Conferència Nacional de Bisbes del Brasil. Va ser consultor de la Unesco i responsable del Servei de projectes del Comitè Catòlic contra la Fam i per al Desenvolupament. Del 1974 al 1981 va coordinar les Jornades internacionals per a una societat superant les dominacions, patrocinades per la Conferència Nacional de Bisbes del Brasil i cinc conferències episcopals més. Del 1982 al 1988 va ser assessor per a afers polítics i socials del cardenal Paulo Evaristo Arns.

Actualment Chico Whitaker coordina l'elaboració anual del *Recull sobre Dignitat Humana i la Pau al Brasil*, publicat des del 2002 pel Consell Nacional de les Esglésies cristianes del Brasil. Treballa en el grup Fe i Política, de l'arxidiòcesi de Sao Paulo. És soci fundador de l'associació Transparència Brasil.

Lula. Crec que ha tingut dificultats per ser creïble entre els ciutadans i en l'àmbit mundial. Hi ha un endarreriment en programes d'educació i de sanitat. Hi ha molta feina a fer.

Merche Ginés

Beneït siguis, Dr. Pere Tarrés

Hola, amics! De tot cor us dic que quan vaig llegir l'anunci, ja oficial, de la beatificació del Dr. Pere Tarrés els meus ulls es van omplir de llàgrimes de joia i d'emoció. Déu ha escoltat les nostres oracions i ens ha omplert de gran felicitat. Donem gràcies al Senyor i tots plegats, com una pinya, juntament amb el papa Joan Pau II, ensalcem les virtuts del nou beat de la nostra terra catalana. Malalts, metges, capellans, religiosos, escriptors, estudiants, homes i dones de bé... tenim en ell un gran model a seguir en qualsevol de les seves facetes.

Recordeu que el 5 de setembre vinent hem de trobar-nos tots, físicament o espiritualment, a Loreto, amb el Sant Pare i tots els qui han fet possible aquest esdeveniment. Va dir Jesús: «El qui s'humilia serà ensalçat.» Dr. Tarrés, en tu s'han complert les seves paraules. Protegeix-nos, si us plau. En nom de tots els qui et vam conèixer en aquesta vida i, en particular, de les joves d'Acció Catòlica de Sarrià, et diem: «Beneït siguis, Dr. Pere Tarrés.» I cantem al Pare aquell preciós himne, donant-li gràcies per haver-nos permès gaudir de la teva presència a la terra: «Glòria, glòria, al-leluia! Lloem el Senyor!»

Cecília Aranés Mallof

Coses de la vida

Coses de la vida

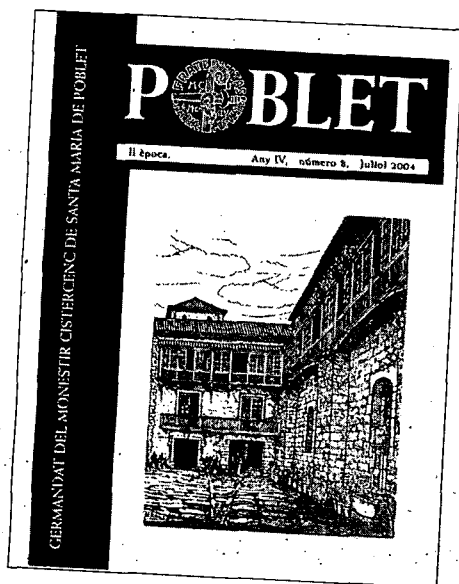
cultura

Editat el vuitè número de la revista «Poblet»

POBLET.— Ha sortit a la llum el primer volum d'enguany i vuitè número de la revista *Poblet*, editat per la Germania del monestir cistercenc de Santa Maria de Poblet. Aquesta publicació, corresponent al mes de juliol, insereix temes força rellevants, alguns d'ells estretament relacionats amb esdeveniments mundials de diferent signe, tal com es comenta a l'editorial.

A la secció «El pòrtic de l'abat», sota el títol de *Crispació*, el P. Josep Alegre analitza l'ambient de crispació que es viu en els sectors de la societat, en la creença que «l'home ja no necessita Déu i pot viure en el desert dels seus propis recursos. L'home es posa a ell mateix al centre». L'abat recorda paraules de sant Pau que poden ajudar a combatre aquesta crispació.

Tanmateix es parla, per part d'Antoni M. Andreu, membre de la Germania, de la constitució de la Fundació Monestir de Poblet. A la secció «Escola de pregària», la monja benedictina Montserrat Salvat fa una reflexió al voltant de la

Portada de la revista.

lectura espiritual. Sobre l'origen i el sentit de la *Salve Regina*, com a pregària musical a Maria, en parla el P. Jordi M. Bou, monjo de Poblet; la germana Roser Estrada, del monestir de Sant Benet

(Montserrat) ho completa amb una referència al Salm 95.

En un altre capítol, el P. Alexandre Masoliver, de Poblet, fa més entenedora la regla de sant Benet pel que fa a la mesura en el menjar. Interessant és també l'experiència d'una estada a Poblet relatada per Ferran Urgell, un jove sociòleg. A l'apartat «A fons» es tracta el cant gregorià, els estudis de sismologia a Poblet, la relació amb la comunitat Senus Dei i una visió del monestir cistercenc femení de Santa Maria de Valldonzella.

El volum inclou també el primer capítol d'una interessant entrevista al P. Edmon Maria Garreta, antic abat de Poblet, realitzada per Xavier Guinovart i Octavi Vilà. Altres temes, com ara la crònica de la comunitat, ressenyes i les necrològiques del P. Agustí Altisent i de l'arquebisbe emèrit de Tarragona Mons. Ramon Torrella, tanquen la publicació.

Joan Boronat

Xerrades sobre la Passió de Crist

EL MASNOU.— Des de fa tres anys la parròquia de la Mare de Déu del Pilar del Masnou organitza unes xerrades de caire cultural en el mes d'agost. El primer any van girar entorn de la figura de l'arquitecte Antoni Gaudí, amb un gran èxit d'assistència. El tema tractat l'any passat van ser el Concili Vaticà II. Més de cent persones hi van assistir. Mons. Joan Carrera, bisbe auxiliar de Barcelona, va participar en totes dues xerrades. Enguany tindrà lloc la tercera xerrada d'estiu sota el títol *La Passió de Crist: mite o realitat*.

El proper 20 d'agost es farà un col·loqui sobre la pel·lícula *La Passió de Crist*, de Mel Gibson, a càrrec de Juan Carlos Luque, periodista i crític de cinema. Jorge Manuel Rodríguez, vicepresident del Centre Espanyol de Sindonologia (CES) i professor de la Facultat de Dret de València, impartirà el 28 d'agost la conferència *La Passió des del punt de vista científic: la santa sindone de Torí*. Els dos actes tindran lloc a les 21.00, al jardí de la rectoria de la parròquia de la Mare de Déu del Pilar, av. Verge del Pilar, 51 - El Masnou. (C.C.)

Mans Unides promou la cultura de la pau amb un espectacle teatral

TÀRREGA.— Mans Unides organitza des del 2002 l'acció de sensibilització *Actuem! Un altre món és possible*, que consisteix a muntar un espai escènic. En aquest escenari es representen obres que tenen com a eix temàtic les injustes relacions econòmiques entre el Nord i el Sud, així com la divulgació de diferents realitats: el comerç just, el consum responsable, el deute extern... En definitiva, es tracta d'aprofitar el teatre com a eina per arribar a un públic massiu i promoure mitjançant aquesta activitat la cultura de la solidaritat i de la pau. D'aquesta manera, es poden fomentar valors com ara la justícia, la tolerància i el respecte a la diversitat.

A la 24a edició de la Fira de Teatre de Tàrraga, el festival se situarà al Museu Comarcal de Tàrraga. En una sala d'aquest espai hi haurà una exposició dedicada a les edicions anteriors amb imatges que

tindrà com a objectiu explicar a tots els visitants què és i què pretén aquesta festa de l'espectacle solidari. Al costat mateix, en una altra sala, es presentaran diferents espectacles per a tots els públics i també es faran animacions al carrer.

Entre el 10 i el 12 de setembre, Mans Unides i Lapsus Espectacles oferiran al Museu Comarcal d'Urgell un total de dotze espectacles (*El gegant egoista*, *Pepeta*, *una bala perduda*, *Mandarina clown*, *Jo... ja sóc famós!*...). A més, hi haurà animacions de sensibilització molt senzilles fetes per actors que buscaran la implicació del públic més jove.

Actuem! un altre món és possible és una proposta que Mans Unides ofereix als municipis amb la intenció de fer arribar al públic un missatge solidari i de denúncia d'una manera diferent a la quina sovint està acostumat. (C.C.)

X Cicle Internacional de Música Sacra d'Orgue a Torreciudad

TORRECIUDAD.— Javier Mora-Figueroa, rector del santuari de Torreciudad, ha explicat que el X Cicle Internacional de Música Sacra d'Orgue —que es desenvoluparà els quatre divendres d'agost, a les 19.00, amb entrada lliure— té un doble component: «La potenciació i la difusió del turisme religiosocultural que aprofita la gran riquesa organística d'Aragó i un objectiu evangelitzador de portar la gent, a través de la música sacra, a Déu.» El 6 d'agost s'inaugura el festival amb un concert d'orgue i flauta de Pan a càrrec d'Ignace Michiels i Matthias Schlubeck. En el segon recital, previst per al 13 d'agost, hi intervé l'organista ucraïnà Volodymyr Koshuva. Oferirà un repertori amb diferents peces com la *Fantasia en Sol Major*, de Bach; i l'*Hora serena*, de Martorell. El 20 d'agost tindrà lloc l'actuació de Jordi Figueras, organista titular de Sant Pere de Terrassa des del 1995. La cloenda del cicle anirà a càrrec de Juan de la Rubia, premi nacional el 2002 del Concurs Permanent de Joves Intèrprets de Joventuts Musicals d'Espanya en l'especialitat d'orgue. (C.C.)

LES RECEPTES DE

JOAN Villaró

Cuina mexicana

De fons, les alegres cançons mexicanes es deixaven sentir darrere meu. Les parets estaven carregades de múltiples motius ornamentals d'aquell país. Omplien l'espai taules i cadires importades d'origen, bellament tallades amb centre de mosaic. Una font, de pur estil, deixava caure constantment un rajolí d'aigua que feia que la nostra estada en aquell lloc ens transportés al Mèxic més genuí.

Una carta plena de plats típics mexicans va acabar de delectar els nostres paladars. La cuinera, mexicana, propietària i casada amb un espanyol, feia destacar la seva simpatia. A tots dos els preocupava una mica si Granollers sabia apreciar una nova modalitat de cuina, que se serviria no gaire lluny del pavelló olímpic.

De ben segur, també, que la Verge de la petita capella que hi ha al menjador els haurà donat un bon cop de mà. Se'l mereixen, per damunt de tot, per la seva noblesa.

ESCOLA DE CUINA JOAN VILLARÓ

c/ Emili Botey, 5, local 2 - 08400 Granollers

Tots els interessats a adquirir el seu llibre *Aprèn amb mi* truqueu al tel. 938 793 402.

Colònia acull el 32è Congrés Internacional de Pueri Cantores

■ Hi van participar sis mil cantaires d'uns 250 cors d'arreu del món

COLÒNIA.— El 18 de juliol passat es va clausurar a Colònia (Alemanya) el 32è Congrés Internacional de Pueri Cantores, on es van reunir sis mil cantaires d'uns 250 cors d'arreu del món. Pueri Cantores és un moviment d'Església de cors infantils i juvenils que canten la litúrgia de la seva comunitat.

Aquest esdeveniment va ser espectacular pel que fa als mitjans i al format. Els alemanys van sorprendre tothom amb una nova visió del Congrés, atès que el van dividir en dues parts: d'una banda, van distribuir els cantaires per totes les diòcesis d'Alemanya, i, d'altra, els van aplegar a la immensa catedral de Colònia per participar als diversos actes que s'hi van dur a terme durant quatre dies.

La Federació Catalana de Pueri Cantores hi va estar representada per les corals de Sant Esteve de la Garriga, les corals Albada i Sol Ixer de Granollers i la coral de la mateixa Federació (formada per la unió de les corals Sant Agustí de Sabadell, la Sagrada Família de Barcelona i les de Cervelló i Castellbisbal). La coral de la Garriga va representar Europa a l'anomenat *Concert de les nacions*, com a cloenda de la festa, que es va fer a la plaça de la catedral davant d'una gran multitud, entre cantaires i espectadors.

Un dels plats forts va ser l'actuació a l'aire lliure que els cantaires van oferir tot just després d'acabar el *Concert de les*

El Congrés va ser un èxit de participació.

nacions. Tots els joves intèrprets van entrar en processó dins de la catedral de Colònia. Es van quedar meravellats davant de la il·luminació, amb diferents dibuixos en moviment, de l'interior de la seu, la qual va despertar grans ovacions entre el públic assistent. Els cantaires van interpretar el *Magnificat*. La clausura del 32è Congrés Internacional de Pueri Cantores va tenir lloc el diumenge 18 de juliol amb una missa, també a l'exterior, presidida per l'arquebisbe de Colònia, el cardenal Joachim Meisner. El prelat va animar tots els assistents a cantar Déu, cadascú en la seva llengua, i formar així un sol cor.

Mn. Manuel Amado

Publicat el núm.30 de la revista «Ars Sacra»

MADRID.— La revista cultural *Ars Sacra* acaba de publicar el segon número de l'any, dedicat al lliurament dels Premis Unió Europea de Patrimoni Cultural Europa Nostra dels anys 2001,

2002 i 2003. Entre tots els guardons concedits per l'Associació Hispania Nostra, la publicació en destaca quatre: l'Associació d'Amics de Serrablo, per la seva tasca en la difusió i conservació de les esglésies de la zona de Serrablo, a Aragó; la restauració del monestir de Santa Maria de Rueda; l'*Enciclopedia del románico en Castilla y León* i la restauració integral de la catedral de Santa Maria de Vitòria.

El núm. 30 d'*Ars Sacra* també inclou diferents articles sobre arts plàstiques i un ampli reportatge sobre l'exposició *Christus Splendor in Charitate*, que es pot visitar a l'edifici de la Pia Almoina, seu del Museu Diocesà de Barcelona. La mostra aplega seixanta obres d'art de trenta diòcesis espanyoles. (C.C.)

Portada del núm. 30 de la revista.

Edició de luxe del CD «Coloquio de Amor»

MADRID.— La Conferència Episcopal Espanyola acaba d'editar un volum de luxe del disc compacte *Coloquio de Amor*, disc de poemes cantats de santa Teresa de Jesús, sant Joan de la Creu i la beata Anna de Sant Bartolomé sobre música popular espanyola del segle XVI. El CD ha estat gravat per RTVE-Música amb el patrocini del Centre Internacional Teresianosantjoanista, la corporació Albatros, l'Ajuntament d'Àvila i l'Orde del Carmel Descalc.

La nova edició del *Coloquio de Amor* és exclusiva per a la CEE i les congregacions dels cinc religiosos canonitzats el 4 de maig a Madrid. La novetat respecte al disc compacte original és un llibret inèdit amb una gran tasca de recerca històrica portada a terme per l'especialista en estu-

Les impulsores del projecte amb el Sant Pare.

dis teresians Belén Yuste. Ella i la mezzosoprano Sònnia Laura Rivas-Caballero són les autores d'aquest projecte. El llibret conté, a més dels poemes dels místics espanyols, la síntesi de la recerca musical realitzada i els perfils històrics dels autors dels poemes. (C.C.)

Presentat el llibre «Joan Pau II entre les muntanyes»

LES COMBES.— El Papa i les muntanyes han mantingut sempre una relació especial. Un llibre ho documenta ara amb textos i fotografies. En total són 120 pàgines que engloben vint-i-cinc anys de pontificat i d'admiració per la natura. El llibre, escrit per Nadia Milliery Ognibene i Raffaele Poletti, va ser presentat pel bisbe d'Aosta, Giuseppe Anfossi, i per l'alcalde d'Introd, Osvaldo Naudin, aprofitant que el Papa era a prop de la zona, precisament descansant a la muntanya. Segons les autores, Joan Pau II ha tingut sempre una mena de «febre de la muntanya» que no l'ha abandonat mai. «Li agrada aquest ambient perquè se'n sent part», afirmen les escriptores. (Miriam Díez Bosch)

Api amb filets de lluç

INGREDIENTS:

1 ceba
oli d'oliva
api
3 grans d'all
pebre vermell
vi blanc
aigua
pa ratllat

PREPARACIÓ:

Sofregiu una ceba tallada en forma de lluna amb oli d'oliva. Després afegiu-hi la meitat d'api que de ceba, però només el tronc, i tres grans d'all picat. Quan tot plegat estigui sofregit, tireu-hi una cullerada de pebre vermell i un got de vi blanc.

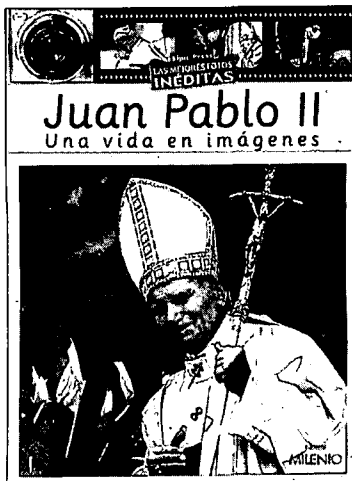
Poseu a sobre els filets de lluç ja salpebrats però crus. Cobriu-ho tot amb una mica d'aigua per, després, escampar-hi una mica de pa ratllat i poseu-ho al forn uns quatre minuts.

LLIBRES

El papat de Joan Pau II en fotografies

Les imatges d'aquest llibre són obra de desenes de reporters que, coordinats per la prestigiosa agència francesa Sipa Press, han recorregut el món acompanyant el papa Joan Pau II en els seus diferents viatges apostòlics arreu dels cinc continents. El volum està estructurat en vuit capítols: «Des de la infància fins al papat», «Al Vaticà», «A Europa», «A Terra Santa», «A l'Àfrica», «A Àsia i Oceania», «A Amèrica» i «Les millors imatges». Entre les extraordinàries fotografies publicades, moltes d'elles inèdites, cal destacar aquella en què el Sant Pare es troba al costat de la mare Teresa de Calcuta durant un viatge que va fer a l'Índia el 1986,

la imatge d'un Joan Pau II agenollat i en actitud de pregària durant la celebració del Jubileu del 1999 o aquella altra en què el Pontífex oficia una missa multitudinària durant la seva visita al Canadà el 1984. També s'inclouen fotografies del Papa amb grans personalitats del món de la política (Mikhaïl Gorbtxov, Lech Walesa, Iàsser Arafat o Fidel Castro), de la religió (el Dalai Lama o el patriarca ortodox Ilia II), de la reialesa (els reis d'Espanya, Grace de Mònaco, Isabel d'Anglaterra o l'emperador Hirohito) o de la societat (el tennista Boris Becker o el futbolista Ronaldo). (C.C.)

▶ **Joan Pau II. Una vida en imágenes.** Editorial Milenio-Sipa Press, Lleida 2004, 141 pàg.

El compromís, una exigència ètica

Viure és comprometre's perquè, de fet, ja estem tots compromesos. El que passa al nostre voltant —a l'escola, a la feina, a la família, a la societat...— no és simplement una cosa que «passa», sinó que és una cosa que «ens passa». Una altra cosa és que vulguem donar una resposta a la crida del que ens passa o preferim passar de llarg i acomodar-nos al sofà. Per tant, la qüestió no es tracta de comprometre's o no, de respondre o no a aquestes crides. Es tracta de si som responsables allí on hem de respondre. Aquest llibre, *Razones para el compromiso*, justifica dues experiències. D'una banda, que la resposta

adiant a allò que ens passa i a allò que ens crida és la resposta compromesa. De l'altra, que l'experiència de com aquesta resposta no únicament no empobreix la persona, sinó que és el camí més adient per al creixement personal. En suma, el compromís és una exigència ètica i antropològica. Viure és comprometre's i comprometre's és viure. «Aquesta proposta de vida és la proposta del tipus de vida més ple i més joïós i alegre que es pugui experimentar, que no significa que no sigui sense cansaments, incomprendiments i dolors», explica l'autor, Xosé M. Domínguez Prieto, a la introducció. (C.C.)

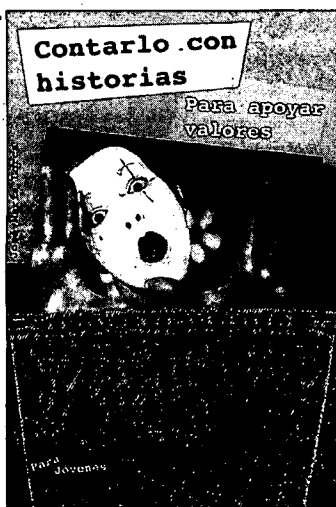

▶ **Xosé M. Domínguez Prieto, Razones para el compromiso.** Editorial CCS-ICCE, Col·lecció Cuadernos de Educación para la Acción Social, Madrid 2004, 74 pàg.

La vigència de la predicació cristiana

Si una imatge val més que mil paraules, una paraula imaginativa val per mil conceptes abstractes. Relats llegendaris, apòlegs, notícies i anècdotes es posen en relació en aquest volum amb textos bíblics molt significatius per despertar interrogants i constituir un mosaic colorista, instructiu i amè. Aquestes pàgines poden llegir-se com a meditació espiritual, però també per aprofitar-ne la utilitat pedagògica i pastoral. L'autor, José María Lorca, és escriptor i educador. Llicenciat en Ciències de la Informació, al llarg de la seva trajectòria literària ha canalitzat el seu interès en la recerca de formes expressives que redimeixin el discurs cristià d'una expressió merament conceptual. «Aquest llibre ha nascut justament de la meua necessitat de ser escoltat en un marc d'atenció dispersa. Les catequesis amb adolescents i amb adults poc habituats a les reunions en sales parroquials m'han portat a treure la pols d'una col·lecció de relats que dormien en la meua memòria, i a posar-los per escrit», escriu Lorca a la introducció. Ell està convençut que la predicació cristiana no perd vigència ja que «sempre és indispensable la predicació, és a dir, la proclamació del missatge» (*Evangelii nuntiandi*, 42). (C.C.)

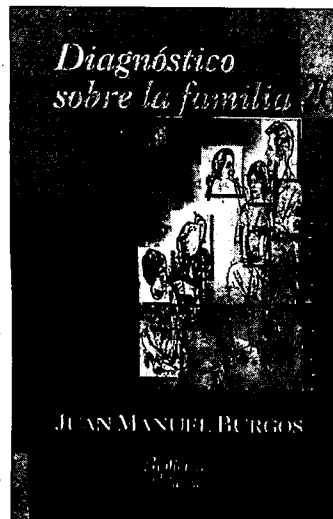
▶ **José María Lorca, Contarlo con historias. Para apoyar valores.** Editorial San Pablo, Col·lecció Para Jóvenes, Madrid 2004, 230 pàg.

La situació actual de la família

Cap a on va la família? Està immersa en una crisi imparable o està simplement evolucionant? Què són les «formes familiars»? Continua tenint sentit el terme de família tradicional? Aquest llibre respon a aquestes i altres preguntes fent una anàlisi històrica i cultural que permet identificar diferents models de família, defensant el concepte de formes familiars i distingint dos processos: l'evolució vers una nova mena de família i la crisi de la família. El resultat és una visió clarificada i orientadora de la situació actual de la família. Com indica Eduardo Hertfelder, president de l'Institut de Política Familiar, al pròleg, «si bé per la seva exposició amena, tot i la complexitat del tema, està destinat a un públic ampli, resulta especialment indicat per a membres d'associacions familiars i, fins i tot, per a responsables de les administracions i dels partits polítics». L'autor de *Diagnóstico sobre la familia* és Juan Manuel Burgos, doctor en Ciències Físiques i en Filosofia, i president de l'Associació Espanyola de Personalisme. Segons Burgos, «hi ha crisi de la família però també hi ha un resorgiment. I totes dues forces semblen poderoses i oposades». (C.C.)

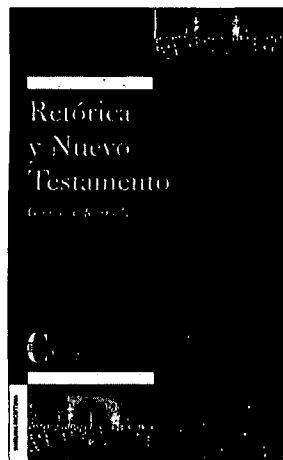
▶ **Juan Manuel Burgos, Diagnóstico sobre la familia.** Editorial Palabra, Col·lecció Biblioteca Palabra, Madrid 2004, 205 pàg.

La retòrica al Nou Testament

George A. Kennedy és un destacat especialista en la història de la retòrica antiga i l'anàlisi dels procediments de construcció del discurs retòric. Valent-se de tots dos coneixements, ha analitzat diferents obres de la literatura grega. En el present llibre aplica la seva perícia als textos neotestamentaris, identificant l'ús que fan de la tècnica retòrica i dels recursos argumentals en general. En opinió de Kennedy, com que la retòrica és un fenomen universal, les categories aristotèliques, degudament acomodades, poden utilitzar-se en l'anàlisi dels discursos, sigui quin sigui el seu origen cultural. Els autors del Nou Testament les van fer servir, no per demostrar el seu ensenyament, sinó per proposar una doctrina autoritzada per Déu mateix. Això es troba a les antípodes de la retòrica clàssica, que busca l'argumentació persuasiva, però no de la retòrica general, que pretén el discurs eficaç. Com diu l'autor, «l'objectiu d'aquest llibre és oferir als lectors del Nou Testament un instrument complementari d'interpretació que serveixi per completar la crítica de les formes, la crítica de la redacció, la crítica històrica i literària i altres aproximacions crítiques que han estat practicades durant el segle-xx». (C.C.)

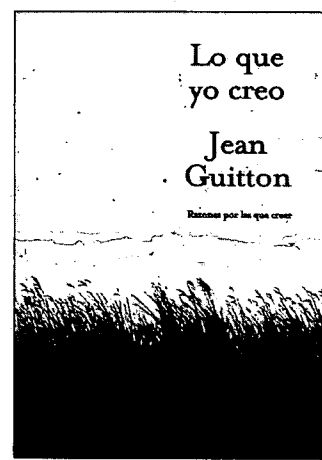
▶ **George A. Kennedy, Retórica y Nuevo Testamento.** Ediciones Cristiandad, Col·lecció Sagrada Escritura, Madrid 2003, 317 pàg.

Raons per les quals creure

Trenta anys després que fos escrita, l'editorial Belacqua acaba de reeditar una obra que ha esdevingut, per mèrits propis, un clàssic del pensament catòlic modern: *Lo que yo creo*, de Jean Guitton. El llibre constitueix avui un d'aquests llegats que mai no passen de moda. Tan actual com fa trenta anys, el qui va ser el primer laic de participar al Concili Vaticà II analitza amb rigor i valentia els motius més secrets de la seva fe. En un moment en què el cristianisme passava una crisi d'incertesa —semblant a la que travessa actualment—, amb una societat marcada per la pèrdua de valors i de creences, Guitton ens sorprèn amb un llibre original i ple de lucidesa, adreçat a catòlics, cristians, agnòstics i incrèduls, en què es percep un equilibri profund entre fe, experiència i compromís. El filòsof francès confessa sense embuts que ell creu en Déu, en Jesucrist i en l'Església, convertint-se en un dels primers ponts de diàleg entre fe i cultura. *Lo que yo creo* constitueix un valuós compendi de la fe catòlica, en què un dels màxims exponents del pensament modern s'atreveix a proclamar als quatre vents les seves raons per creure. (C.C.)

▶ **Jean Guitton, Lo que yo creo.** Editorial Belacqua, Col·lecció Pensamiento, Barcelona 2004, 159 pàg.

La crítica literària d'aquesta setmana

Una nina xinesa?

Una noia d'un poble perdut de la Xina profunda; us ho imagineu? En la immensitat de les tundres, gairebé com si es tractés de travessar aquells paratges interminables de les pel·lícules d'Akiro Kurosawa. I un jeep amb periodistes francesos que busquen alguna cosa d'interès per als seus reportatges. El viatge, llarg i costós, exigeix escriure la crònica de successos, que cridin l'atenció; o trobar un personatge que valgui la pena per la seva originalitat, o per la seva aventura personal...

Pierre Haski no troba res en aquell poblet esmús, aixafat per la calor d'un sol que gairebé no deixa ni respirar. I de sobte, d'un casot, una dona envoltada de tres infants els lliura un grapat de quaderns lligats amb una corda. Un gest estrany que els sorprèn, i no saben què fer amb aquells fulls plens de caràcters xinesos, escrits per una mà infantil. Els conserven? Els llancen per algun racó del camí? Decideixen guardar-los perquè la interpret els doni un cop d'ull i descobreixi què hi ha en aquells fulls.

Va valer la pena: tenien a les mans el diari breu d'una noia, en el qual van

descobrir les ànsies de saber d'una noia de poble, sorgida de l'abandonament i de la marginació.

Aquest diari curt no té res d'original. Solament que, per la simplicitat ingènua, i la manifestació dels sentiments d'una noia ignorada, va commoure França a través de les pàgines d'un diari, *Libération*.

Els diaris personals sempre són curiosos, sobretot si darrere de les seves línies podem descobrir alguna cosa més que els somnis o les inquietuds, les desgràcies o la fortuna de les persones. En tindríem prou de refrescar la memòria per enumerar-ne uns quants, des dels que van ser el reflex d'una campanya guerrera en l'antiguitat, fins al d'Oscar Wilde a la presó de Reading. I si aquest diari és d'una noia, que ens explica el dia a dia del

Pierre HASKI,
El diario de Ma Yan.
- Maeva, Madrid 2002, 199 pàg.

dolor al ghetto, com el d'Anna Frank, sembla que atreu molt més. Aquest és el cas de les pàgines ingènues que va escriure, balba de fred, o cansada de les llargues caminades, la nina xinesa Ma Yan.

Les històries de les dones xineses sempre interessen, i fa poc s'han acumulat a les editorials diferents obres que ja hem comentat en aquesta mateixa pàgina, des de *Cisnes salvajes*, fins a *La jugadora de go*, passant per l'original anècdota de la petita costurera i el violinista desterrat, o les novel·les d'Amy Tan. És una manera d'aproximar-nos al risc de ser dona en un país on els costums estan, en aquest aspecte, a una distància gairebé galàctica de les nostres coordenades socials, i que encara hi continuen, tot i l'aproximació aparent a molts dels hàbits occidentals.

Per això interessa la història de Ma Yan, encara que sigui intranscendent. Ens demostra l'ansia d'alliberament de la dona xinesa, condemnada a ser ignorada, transformada en esclava domèstica, o conside-

rada un destorb en una llar. Aquí només ens arribaven les llegendes dels peus petits, o de les nenes abandonades, sacrificades, o venudes al millor postor. Ma Yan ha despertat les consciències dels lectors de *Libération*.

Al cap i a la fi podria ser com una narració missional, com les de tota la vida. I, en aquest cas, ha servit perquè la nena pugui complir el seu desig d'estudiar, i de ser alguna cosa més que un objecte d'un sol ús.

Cristóbal Sàrrias

Catalunya
Cristiana
Una xarxa per a
l'evangelització

Subscribiu-vos-hi ara
només per 80,60€ l'any

Desitjo subscriure'm al
setmanari CATALUNYA CRISTIANA
durant un any (52 números)

Edició en català ☐ Edició en castellà ☐

Nom Cognoms

Adreça Població

D.P. Tel. N.I.F.

FORMA DE PAGAMENT

- ☐ Amb un únic pagament de 80,60€ per any
- ☐ Amb dos pagament semestral de 40,30€
- ☐ Domiciliació bancària (Ompliu l'ordre de domiciliació)
- ☐ Xec nominatiu que adjunto

Senyors,
Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Títular Data

Entitat Oficina DC Compte

Signatura del titular del compte

Envieu aquesta butlleta a nom de:
CATALUNYA CRISTIANA
(Departament de Subscripcions).
Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona
Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

La sardana i la dansa

Federació Sardanista de Catalunya
web: <http://fed.sardanista.com>

La música, eix d'una vida

Lluís Lloansí va néixer a Sant Feliu de Guíxols el 25 d'agost de l'any 1914, per tant aquest agost fa 90 anys. Tot i que comptable de professió, la música ha tingut una posició de predomini en la seva vida fins a convertir-se en un director i compositor de referència. Les primeres nocions musicals les va adoptar al cor parroquial, i posteriorment Josep M. Vilà va guiar la seva formació acadèmica. L'any 1940 es va traslladar a Barcelona, on va exercir de pianista i va dirigir l'orquestra Barcino, que tenia la seva seu a l'Orfeó de Sants. Aquest fet li va permetre conèixer el mestre Pérez Moya, de qui va rebre les primeres indicacions de la instrumentació per a cobla que van cristal·litzar el 1947 amb la presentació de la seva primera sardana. La seva afició per la música el va convertir en un habitual del Liceu i del Palau de la Música, on va consolidar els seus coneixements musicals. Aquests components van afavorir una cultura musical que el va dur a dirigir la cobla Barcelona i la Ciutat de Terrassa.

Juntament amb Domènec Moner, Josep

Gravalosa, Pere Masats i altres, Lluís Lloansí va desenvolupar una gran tasca de difusió a les audicions del Pla de la Seu de Barcelona. En la seva joventut va escriure música religiosa per a conjunt de cambra i veus blanques de la qual se'n conserven només 12 títols a causa de la guerra.

La seva primera sardana, *Sol de maig*, data de l'any 1947. En conjunt, les composicions del mestre són especialment remarcables per la senzillesa del seu missatge, la humilitat del seu caràcter i la majestuositat de la seva expressió. El seu estil destaca per ser clàssic i entenedor, amb melodies delicades carregades de lirisme i harmonitzacions sòbries i elegants.

Entre les seves obres més conegudes figuren: *Flordeneu*, *Gentil*, *Albada a Lloret*, *Dues roses i un clavell*, *Visca la pau!*

L'Agrupació Amics de la Sardana de Sant Feliu de Guíxols i la cobla Ciutat de Terrassa han unit esforços per oferir-li una festa d'aniversari amb connotacions d'homenatge que tindrà lloc l'últim cap de setmana a Sant Feliu de Guíxols. (C.C.)

Quan comença l'ús del foc pels humans?

És clar que el dia que l'home primitiu aprengué a fer ús del foc per a coure els aliments hi hagué una gran inflexió en la cultura humana. Els problemes de quan començà a fer-se no està pas resolt i és un punt que es veu difícil d'aclarir. L'opinió més generalitzada fins ara era que no es podia dir pas que s'hagués fet abans de fa uns 250.000 anys. I no tothom creu que es pugui posar tan endarrere. Hi ha molt poques evidències que ho suggereixin.

La notícia, però, és que en un jaciment de la vall d'Hula, prop de la Mar Morta, a Israel, al lloc anomenat Benot Ya'aqov, es diu que s'han trobat mostres d'una primera utilització del foc, i el jaciment és de fa 790.000 anys. La directora de les excavacions és la professora Naama Goren-Inbar, cap de l'Institut d'Arqueologia de la Universitat Hebrea de Jerusalem, i considera segur que les restes trobades són una demostració que els homínids, antecessors de l'*Homo sapiens*, que habitaven aquell indret dominaven el foc per coure aliments. Com que s'hi troben concentracions de

pedrenyal (pedra foguera) els investigadors creuen que podia fer-se servir per encendre fogueres. Les restes de branques d'olivera i de vinya cremades, juntament amb les de fruites i cereals, corroboren la hipòtesi.

La cosa no ha estat vista inqüestionable per tothom. La notícia es publicà a la revista Science, però al mateix número s'hi afegí un comentari escrit per Michael Balter exposant els punts febles de la recerca feta per l'equip israelià. La cosa no es veu pas segura. I, per una altra banda, l'ús intel·ligent del foc demana una intel·ligència que no es pot pas postular per als homínids de fa 790.000 anys, anteriors a l'*Homo sapiens*.

Nosaltres no som qui per dir-hi l'última paraula. Però també creiem que aquesta notícia no deu tenir prou base científica. Com que el salt ontològic de l'irracional a l'home és negat pels que no admeten el Creador, es busquen amb insistència proves d'una evolució purament gradual de la intel·ligència i això pot fer veure el que no hi ha. En fi, qui més hi sàpiga que més hi digui.

Per Francesc Nicolau, professor de la Facultat Ecclesiàstica de Filosofia de Catalunya

Actualitats científiques

El progrés de la medicina

36 Els raigs X obren noves perspectives

Per al progrés de la medicina també va ser important el descobriment d'una radiació desconeguda fet a finals del segle XIX per un físic. Tant és així que Meyer Friedman i Gerald W. Friedland en el seu llibre *Medicine's 10 Greatest Discoveries* (Londres, 1998) —traduït per l'editorial Paidós, Barcelona 1999, amb el títol *Los diez mayores descubrimientos de la medicina*— posen que una d'aquestes deu troballes més importants de la ciència mèdica va ser la dels raigs X. I creiem que no és desencaminat el seu judici si ens adonem de la quantitat de diagnòstics que ha facilitat d'ençà que els metges han incorporat aquest invent als seus consultoris. Fer-se «mirar per la pantalla» ha esdevingut una rutina en qualsevol revisió mèdica.

William Conrad von Röntgen (1845-1923)

Era alemany, nascut a Lennep (Renània) el 27 de març de 1845, però passà la infantesa i adolescència a Holanda. Hi ha una anècdota de la seva joventut que determinà l'orientació de la seva vida. Era el 1862, al final dels seus estudis de batxillerat. Un company seu s'havia burlat d'un professor amb una caricatura mordaça. El director va pressionar el jove Röntgen perquè revelés el nom de l'alumne que ho havia fet, però ell callà i no volgué trair el company. Aleshores el director li negà el diploma de graduat. No tenint-lo no es pogué matricular a la universitat. Què fer? Se'n anà a Suïssa al Politècnic de Zuric. Allí podia entrar encara que no tingués el graduat. I es posà a cursar Enginyeria industrial.

El professor de física teòrica August Kundt s'adonà de la destresa de l'alumne Röntgen en els experiments de laboratori, i com que també era professor a la universitat de la mateixa ciutat, el convidà a anar-hi per fer d'ajudant seu. El jove acceptà i, a més, pel favor de Kundt pogué matricular-se a la universitat sense que li posessin cap trava. Es doctorà en Física el

1869, però seguí d'ajudant de Kundt, fins i tot quan aquest es traslladà el 1870 a Würzburg i el 1872 a Estrasburg. A aquesta universitat el 1874 fou nomenat instructor i dos anys després professor adjunt. Finalment el 1879 se li concedí una càtedra de professor numerari a la universitat de Giessen i el 1888 la càtedra de Física Teòrica a Würzburg.

Mentrestant s'havia casat el 1872 amb Bertha Ludwig, sis anys més gran que ell, però això no fou obstacle per a un matrimoni ben avingut, encara que no van tenir fills.

Quan es traslladà a Würzburg Röntgen ja tenia fama de bon físic. Havia fet una pila de descobertes que per al que estem explicant no fan al cas però que no eren pas desdenyables: sobre la calor específica dels gasos, el fenomen de l'elasticitat, la compressibilitat, la capilaritat, la conductabilitat de la calor pels cristalls... Però la descoberta que el féu cèlebre de debò va ser quan ja s'havia instal·lat a Würzburg.

Una radiació inesperada

No va ser per casualitat. Sinó fruit d'observacions molt meticuloses. La cosa va anar així: hi havia una qüestió pendent en l'estudi dels raigs catòdics. Ja se sabia, com havia demostrat Crookes el 1878, que eren corrents elèctrics (o sigui un flux d'electrons) que dins del tub de Crookes anaven del càtode (pol negatiu) a l'ànode (pol positiu). Un tub de Crookes és un recipient de vidre amb un buit bastant elevat i els pols d'un corrent elèctric als seus extrems de manera que fent-hi passar el corrent elèctric es pugui veure la coloració que pren la resta de gas que contingui. El físic Philip Lenard havia observat que quan

produïa raigs catòdics unes tires de paper del laboratori cobertes de sals de platinocianur feien fluorescència. Era un fenomen nou i no s'hi trobava explicació.

Röntgen va voler aclarir-ho. El 1895 repetí l'experiència de Lenard. Confirmats els resultats d'aquest físic, va voler escatir si eren els mateixos raigs catòdics que escapant-se fora del tub produïen l'efecte. Va tapar, ben tapat, amb cartolina opaca i aïllant elèctrica, el tub de Crookes, va posar a les fosques el laboratori i donà pas al corrent. El paper cobert de platinocianur era a gairebé un metre i es posà a brillar encara d'un color groc verdós. Obrint i tancant el circuit es repetia el fenomen. Era clar. No podien ser les partícules d'electricitat (ara diem electrons) les que podien sortir del tub i arribar fins a produir la fluorescència. L'única resposta era: del tub sortia una radiació desconeguda.

Era el 8 de novembre de 1895. Posà un munt de targetes, després un llibre de cinc centímetres de gruix, i la llum groc verdosa persistia. Convençut que es produïa una radiació desconeguda en digué raigs X, perquè X designa una incògnita. I seguí fent provatures. Els metalls ja obstruïen la marxa dels raigs més o menys segons el gruix i la densitat. El plom els absorbia del tot. Una caixa de fusta tancada amb pesos a dins feia aparèixer els pesos a la pantalla. En un moment que posà la mà veié la silueta dels ossos dels seus dits. Això l'impressionà. Continua fent observacions. Ara ha vist que unes plaques fotogràfiques ben tapades han quedat velades i conclou que és per aquella nova radiació. I ho comprova.

La seva esposa està intrigada. Fa dies que el veu capficat. I és que ell vol estar ben segur del que està observant abans de fer-

ho públic. Un dia de primers de desembre, havent sopat, diu a la Bertha que l'acompanyi al pis de sota. Li fa posar la mà estesa entre el tub de Crookes i una placa fotogràfica recoberta encara pel seu embolcall, connecta el corrent durant sis minuts i se'n va a revelar la placa. Quan torna ensenya a l'esposa la foto dels ossos de la seva mà amb l'anell i tot. Aleshores li explica el que ha descobert. Aquesta fotografia és històrica. S'ha reproduït centenars de vegades.

Després de dir a la Bertha que no digui res encara del que ara ja sap, es posa a redactar un informe de la descoberta, anunciant-ne una conferència. L'acaba el 28 de desembre i va ràpid a la Societat Físico-Mèdica de Würzburg. Suplicant, aconsegueix que li publiquin al número de desembre. Es titula *Eine neue Art von Strahlen* (Una nova classe de raigs). Conté la foto de la mà de Bertha. Röntgen n'envia separates als físics més importants d'Europa.

La difusió de la notícia va ser ràpida. Quan anà el 23 de gener següent a fer la conferència a la Societat Físico-Mèdica tots els assistents ja n'estaven al cas. Acabada l'exposició teòrica Röntgen féu pujar el metge anatomista Albert von Kolliker a posar la mà per fer-ne aparèixer els ossos a la pantalla de platinocianur. En veure-ho l'assemblea esclatà en un aplaudiment eixordador.

El 1896 ja començà la seva utilització mèdica. Per a veure fractures d'ossos, per a escatir on és la bala d'un ferit de guerra... I no cal que diguem de l'ús que se'n seguí, que és prou conegut. Què eren aquells raigs? Ja no n'hauríem de dir raigs X, perquè ja s'ha trobat «el valor de la incògnita»: són ones electromagnètiques, com les de la ràdio o la llum, però d'ona més curta, i per això més energètiques.

Röntgen va ser el primer a rebre el premi Nobel de Física el 1901, però ell llegà l'import a la universitat de Würzburg. També rebé medalles i condecoracions. Bertha es va morir el 1919. Això l'afectà molt. Ja poc més va fer a partir d'aquest any. Moria el 10 de febrer del 1923.

Pensadors cristians del segle XX (110)

Thomas Ohm: entre el monestir i les missions

Vida monàstica, docent i missional

Neix el 18 d'octubre del 1892 a Westerholt-Westfalia (Alemanya). De molt jove ingressa als benedictins de St. Ottilien.

El 1924 es doctora amb Martin Grabmann a Munic. La seva tesi doctoral va tractar sobre la posició dels pagans segons sant Tomàs d'Aquino. Gràcies a aquest estudi, poc temps després li va obrir les portes de la docència universitària. Ja va començar a caracteritzar-se per ser un pensador capaç de penetrar i de jutjar els problemes de la praxi cristiana al segle XX sense veure's frenat en la seva tasca per escrúpols europeistes. Els seus amics irreligiosos reconeixien en ell un pensador coherent, crític i autocrític amb les bases dels problemes de la fe cristiana.

El 1927 és habilitat per a la càtedra a Salzburg i ensenya allí Teologia fonamental. El 1932 va ser designat professor de Ciència de les missions a Würzburg, fins que el 1941 el règim nazi li va imposar la prohibició de donar classes.

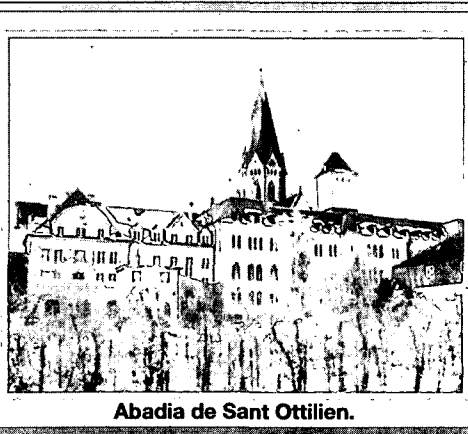
El 1946 és nomenat professor titular de Ciència de les missions a Münster. Fa diversos viatges a Àfrica i Àsia. En el terreny de les missions mai no va donar valor a les estadístiques, notícies d'èxits, col·lectes i propaganda, sinó que va centrar els seus esforços en una pastoral cristiana coherent amb l'Evangeli, a aprofundir en l'espiritualitat missional i a aconseguir una veritable teologia de les missions.

A més, recopilava en els seus viatges diversos materials culturals sobre les religions i la missió en països africans, Índia, Xina, Corea i Austràlia. També va arribar a arxivar innumerable cartes de missioners corresponents als anys 1929 al 1949.

El 1960 va ser cridat a la comissió preparatòria del Concili per a les Missions. Mor el 25 de setembre del 1962 a l'abadia de Königsmünster de Meschede a Sichtein-Nordrhein (Alemanya). Quan va morir, poques setmanes abans de complir els 70 anys, la missionologia catòlica alemanya i internacional van perdre una figura clau.

D'entre les seves obres destaquem les següents: *La posición de los paganos según santo Tomás de Aquino. Un estudio misionero-*

«Hi ha cap inconvenient a destacar que Thomas Ohm, en molts aspectes, ocupa la prioritat i porta la raó fins al dia d'avui? Més sentit tindria adonar-se del testimoni que va donar amb la seva obra i amb la seva vida i seguir les empremtes dels problemes que li van sobrevenir i que encara cal resoldre» (H. R. Schlette).

Abadía de Sant Ottilien.

lógico teórico (1924); *Las formas de oración de los pueblos y el cristianismo* (1948); *El amor a Dios en las religiones no cristianas* (1950); *Los hechos de la historia de las religiones y la teología cristiana* (1951); *La crítica del Asia al cristianismo occidental* (1948); *Ex contemplationi loqui* (1961).

El seu pensament teològic

Thomas Ohm va viure amb una veritable convicció la seva vida monàstica a l'orde de Sant Benet. No va ser altiu enfront d'allò profà, sinó un autèntic *homo religiosus*, capaç de portar la seva fe als indrets més insospitats. El lema del pensament teològic i cristià d'Ohm coincideix plenament amb el lema de Teilhard de Chardin, aficionat com ell a les exploracions: *Nihil intentandum* (no deixar per intentar res per amor al missatge de Crist).

Lluita intel·lectualment contra la letargia del pensament cristià i la supèrbia del mateix enfront d'altres cultures mundials. El seu influx teològic va ser internacional. Els llibres d'Ohm contenen un dens material ple de problemes teològics i recerca de solucions.

En el camp de l'exegesi i de la dogmàtica considerava molt natural que el cristià visqués de la Bíblia i medités constantment sobre ella, precisament un dels pilars de l'espiritualitat benedictina. Enfront de les interpretacions modernes de la Sagrada Escripura, Ohm afirma que Déu es revela en la història i en les cultures. És més, considera

que l'amor de Déu es basa en les profunditats de la naturalesa humana. El nostre pensador alemany no acceptava la interpretació de l'amor diví en sentit immanent o horitzontalista.

En el camp de l'humanisme cristià, Ohm va arribar a reflexionar sobre el problema de si el cristianisme planteja o no exigències oposades a la naturalesa humana. Concepció la fe, la confiança, la caritat i el compromís evangèlic com a dons de l'Esperit Sant. Precisament un tema predilecte d'Ohm era *L'Esperit Sant i la missió*. Era conscient que l'èxit de les missions cristianes es basava en l'acció de l'Esperit Sant i no en el poder, els diners o l'activisme. Això demostra en ell una profunda espiritualitat missional enfront dels pensadors activistes o immanents.

Sobre les missions

Ohm va dedicar tota la seva activitat a les missions cristianes i a les religions paganes. Col·leccionava materials sobre missionologia, reflexionava i meditava, i ensenyava en la càtedra els seus darrers descobriments i investigacions teològiques i filosòfiques. Va ser considerat pels seus contemporanis un savi investigador sobre les missions.

El nostre pensador alemany, professor a les universitats alemanyes més importants de Munic, Salzburg, Würzburg o Münster, va assumir a l'inici de la seva carrera docent el repte de succeir el gran teòleg Schindlins. Va impulsar definitivament el prestigi de l'Institut de Missionologia i de l'Institut In-

ternacional de Recerques Missionals.

Reflexionant sobre les missions, Ohm es pregunta quin és el sentit i el fi de la missió, quin és l'estatus teològic dels no cristians i les seves respectives religions, com podem categoritzar les formes de pietat no cristianes i quin concepte tenen els no cristians del cristianisme. En fi, aquestes qüestions i moltes altres són les bases de l'estudi i de les successives publicacions del nostre teòleg benedictí.

En la seva obra titulada *La crítica del Asia al cristianismo occidental*, Ohm enumera importants problemes sobre l'evangelització i la relació amb els pobles no cristians. Problemes que també arriben a solucions concretes, exposades magistralment per Ohm i que, posteriorment, el Concili Vaticà II va reafirmar en les seves sessions i documents sobre l'evangelització dels pobles: la formació científica i espiritual dels missioners, la relació entre la responsabilitat social i l'obligació de predicar l'Evangeli, la missió en països mancats d'una organització missional corrent, etc.

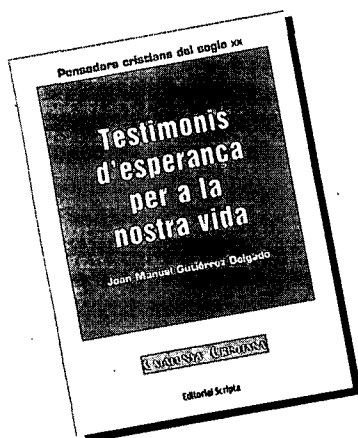
Els seus escrits com *El amor a Dios en las religiones no cristianas* o com *Los hechos de la historia de las religiones y la teología cristiana* van afavorir a donar solucions pràctiques a la problemàtica missional. Els treballs d'Ohm, cada cop més apreciats internacionalment, van trobar un enorme ressò tant en el terreny catòlic com en el protestant, i es van traduir a nombrosos idiomes. Aquí cal recordar la seva obra pòstuma: *Enseñad a todas las gentes*. El títol, extret literalment del Nou Testament, en concret de l'Evangeli de sant Mateu (cap. 28, vers. 19), inicia un ampli treball de 900 pàgines sobre la teoria de la Missió.

Finalment, tot i que va ser nomenat membre de la comissió papal preparatòria del Concili Vaticà II en el terreny de les missions, Ohm ja no hi va poder col·laborar. Això no obstant, hi contemplem els influxos de la seva obra i de la seva docència. En els textos del Vaticà II i en tota la teologia conciliar sobre les missions hi ha un distanciament clar de l'Església catòlica de l'europeisme (creença basada en el fet que la civilització i la cultura europea és superior a la resta de civilitzacions i de cultures) i del colonialisme (pensament contrari a la idea que l'Església no ha d'imposar la fe, sinó proposar-la); la reforma litúrgica clau també en les missions per aconseguir la proximitat de les cultures africanes, asiàtiques... a l'Evangeli; els principis de llibertat religiosa; l'esquema sobre les religions no cristianes, fomentant el diàleg amb els no cristians, deixant de contemplar-los com a enemics espirituals.

Joan Manuel Gutiérrez Delgado

Escriptor i humanista (stein@mixmail.com)

Si t'han agradat els
«Pensadors cristians del segle XX»,

**NO US
PERDEU EL
LLIBRE**

Regala't el llibre i ajudaràs el setmanari

Desitjo rebre el/els llibre/s: Testimonis d'esperança per a la nostra vida
Testimonios de esperanza para nuestra vida

català: _____ castellà: _____ total llibres: _____ a 9,62 € = _____ €
(com a donatiu, despeses d'enviament incloses)

Nom: _____

Adreça: _____

C.P.: _____ Població: _____

Forma de pagament:

☐ gir postal ☐ enviament xec ☐ es pot presentar un càrrec a:

☐ Entitat ☐ Oficina ☐ DC ☐ Compte

ENVIA LA BUTLLETA A:

Catalunya Cristiana, Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014-Barcelona

VACANCES

Misses a llocs d'estiueig de l'interior

✓ ALELLA

Parròquia de Sant Feliu
V.: 20.00 h, D.: 10.00h, 12.00 h,
20.00 h.

✓ ALMACELLES

Parròquia de la Mare de Déu
de la Mercè
V.: 21.00 h, D.: 10.00 h, 11.15 h,
18.00 h.
Suchs
D.: 8.30 h, 12.30 h.

✓ BAGÀ

Parròquia de Sant Esteve
V.: 20.0 h, D.: 11.00 h.
Santuari de Paller
D.: 10.00 h.
Residència
D.: 9.00 h.

✓ BANYOLES

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h, D.: 10.00 h, 12.00 h,
20.00 h.
Monestir
V.: 18.00 h, D.: 9.00 h.
Sant Pere
V.: 19.00 h, D.: 11.00 h.

✓ BERGA

Parròquia de Santa Eulàlia
D.: 12.00 h,
Església de Sant Joan
V.: 20.30 h, D.: 10.00 h., 19.00 h.
Convent dels Franciscans
V.: 20.00 h, D.: 8.30 h, 11.30 h,
20.00 h.
Sagramentàries
V.: 19.30 h, D.: 11.00 h.
Santuari de Queralt
D.: 11.00 h, 12.00 h.

✓ BISBAL d'EMPORDÀ, LA

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h, D.: 9.00 h., 20.00 h.
Convent dels Franciscans
V.: 19. h, D.: 11.00 h.

✓ BESALÚ

Parròquia de Sant Vicenç
V.: 20.00 h, D.: 9.00 h, 12.00 h.

✓ BORGES DEL CAMP, LES

Parròquia de l'Assumpció
V.: 20.30 h, D.: 12.00 h.
Capella del Carme, D.: 19.30 h.

✓ CABRILS

Parròquia de Santa Creu
V.: 19.30 h, D.: 9.00 h, 12.00 h,
19.30 h.

✓ CALDES DE

MALAVELLA
Parròquia de Sant Esteve
V.: 20.00 h, D.: 11.00 h.

✓ CAMPRODON

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h, D.: 8.00 h, 12.00 h,
20.00 h.
Capella del Carme D.: 10.00

✓ CASTELLAR DE N'HUG

Parròquia de Santa Maria
D.: 12.00 h.

✓ CASTELLFOLLIT DE

LA ROCA
Parròquia del Santíssim Salvador
V.: 19.45 D.: 11.30 h.

✓ CASTELLÓ d'EMPÚRIES

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.30. h., D.: 9.00 h., 10.00
h., 12.00 h., 20.30 h.
Empúriabrava: Centre Cívic
V.: 19.00 h.

✓ CERDANYA, LA

Alp
Parròquia de Sant Pere
V.: 20.00 h, D.: 11.00 h.
Bellver
Parròquia de Sant Jaume
V.: 20.00 h. (Santuari de Talló)
D.: 12.00 h.
Bor
D.: 13.00 h.
Das
D.: 10.00 h.
Prats
V.: 18.00 h.
Prullans
D.: 10.30 h.
Urús V.: 18.30 h

✓ FIGUERES

Parròquia de Sant Pere
V.: 18.00 h, 20.00 h, D.: 9.00 h,
10.30 h, 12.00 h, 20.00 h.
Parròquia de La Immaculada
i St. Pau
V.: 20.30 h, D.: 11.30 h, 20.30 h.
Parròquia del Bon Pastor
V.: 20.00 h, D.: 9.00 h, 11.30 h.
Parròquia de la Sgda. Família
V.: 20.15 h, D.: 11.00 h.
Capella dels Desemparats
V.: 19.00 h, D.: 8.30 h, 10.00 h,
11.30 h, 19.00 h.
Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h, D.: 10.30 h.

✓ GARRIGA, LA

Parròquia de Sant Esteve
V.: 20.30 h.
D.: 9.30 h, 11.30 h, 20.30 h.

✓ GUALBA

Parròquia de Sant Vicenç
V.: 19.30 h, D.: 12.00 h.

✓ GUARDIOLA DE BERGUEDA

Parròquia de Sant Llorenç
V.: 20.00 h, D.: 12.00 h, 20.00 h.

✓ LA JONQUERA

Parròquia de Santa Maria
D.: 12.00 h.

✓ LLANARS

Parròquia de Sant Esteve
V.: 19.00 h, D.: 10.30 h, 20.30 h.

✓ LLÍVIA

Parròquia de la Mare de Déu
dels Àngels
V.: 19.00 h, D.: 12.00 h, 19.00 h.

✓ MARTINET

Parròquia de Sant Eloi
V.: 20.00 h, D.: 12.00 h.

✓ MORELLA

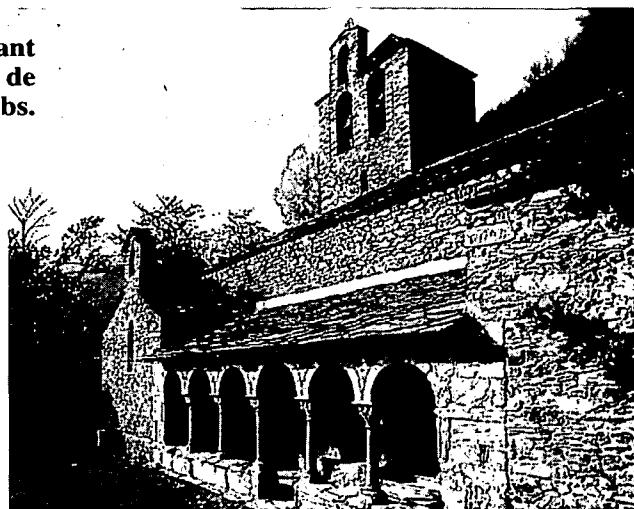
Parròquia de l'Assumpció de
Maria (Basílica)
V.: 20.15 h, D.: 12.00 h, 18.30 h.
Parròquia de Sant Joan
Baptista
D.: 10.00 h.

✓ OLOT

Parròquia de Sant Esteve

V.: 20.00 h, D.: 11.00 h, 12.00 h,
20.00 h. (vespres)
Temple del Carme
V.: 20.30 h, D.: 7.30 h, 9.30 h,
11.30 h, 20.30 h. (vespres)
Santuari del Tura
D.: 9.00 h. (Ràdio) 11.00 h.
Divina Providència
V.: 18.30 h, D.: 18.30 h. (vespres)
El Cor de Maria
V.: 19.00 h, D.: 13.00 h.
Residència del Tura
V.: 18.00 h, D.: 11.00 h, 18.00 h.
(vespres)
Parròquia de Sant Cristòfol
(Les Fonts)
D.: 10.45 h.
Sagrat Cor (Caputxins)
V.: 19.00 h, D.: 9.30 h,
Parròquia de Santa Maria
(Batet)

Sant
Jaume de
Queralbs.

D.: 12.15 h.
Parròquia de Sant Pere Màrtir
V.: 20.00 h, D.: 10.00 h.
Maria Reina, D.: 12.00 h.

Les Planotes

V.: 18.00 h.
Parròquia de Sant Roc
V.: 19.00 h, D.: 11.00 h.

✓ PALS

Parròquia de Sant Pere
V.: 20.00 h, D.: 12.00 h, 20.00 h.

✓ PERALADA

Parròquia de Sant Martí
V.: 21.00 h, D.: 12.00 h.

✓ POBLA DE LILLET, LA

Parròquia de Santa Maria
V.: 19.00 h, D.: 11.30 h, 20.00 h.
Santuari de Falgars
D.: 13.00 h.

✓ PONT DE SUERT, EL

Parròquia de l'Assumpció
V.: 20.00 h, D.: 12.30 h, 20.00 h.

✓ PRADES

Parròquia de Santa Maria
V.: 19.15 h, D.: 13.00 h.

✓ PREMIÀ DE DALT

Parròquia de Sant Pere
V.: 20.30 h, D.: 9.00 h, 11.30 h,
20.00 h.
La Cisa
V.: 18.30 h.

✓ PUIGCERDÀ

Parròquia de Santa Maria

V.: 20.00 h, D.: 8.00 h, 10.00 h,
11.00 h, 12.00 h, 13.00 h, 20.00 h.

✓ QUERALBS

Parròquia de Sant Jaume
V.: 20.00 h, D.: 11.00 h.
Santuari de la Mare de Déu de
Núria
V.: 19.00 h, D.: 12.30 h.

✓ RIBES DE FRESER

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h, D.: 9.45 (Residència
Geriàtrica) 12.30 h, 20.00 h.

✓ RIPOLL

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h.
D.: 8.00 h, 11.00 h,
Parròquia de Sant Josep Obrer
V.: 19.00 h, D.: 12.00 h.

✓ VALL D'ARAN

Vielha - Parròquia de Sant
Miquel V.: 19.30 h, D.: 11.00 h,
19.30 h.
Baquèira - Parròquia Mare de
Déu de les Neus V.: 19.30 h.
Bossòst - Parròquia de la
Purificació de N. S. V.: 20.00 h,
D.: 12.00 h.
Salardú - Parròquia de Sant
Andreu D.: 11.00 h.
Les - Parròquia de Sant Joan
Baptista D.: 11.00 h, 19.30 h.
Arties - Parròquia de Santa
Maria D.: 12.30 h.
Betren - Parròquia de Sant
Serni D.: 9.00 h.

✓ VALLS D'ANDORRA

Canillo
D.: 11.30 h.
Soldeu.
D.: 10.00 h.
Santuari de Meritxell
V.: 18.00 h, D.: 12.30 h.
Encamp
Parròquia de Santa Eulàlia
V.: 19.30 h, D.: 12.00 h.
Parròquia de Sant Miquel
D.: 10.30 h.
Pas de la Casa, El
V.: 19.30 h, D.: 19.30 h.
Ordino
V.: 19.30 h, D.: 11.00 h, 19.30 h.
La Massana
V.: 20.15 h, D.: 10.00 h, 12.00 h.
Arinsal V.: 19.00 h.
Santa Coloma
D.: 10.30 h.
Sant Julià de Lòria
V.: 19.30 h, D.: 8.30 h, 11.30 h,
19.30 h.
Escaldes, Les
V.: 19.30 h, D.: 8.00 h, 11.00 h,
13.00 h, 19.30 h.

✓ ANDORRA LA VELLA

Parròquia de Sant Esteve
V.: 19.30 h, D.: 8.00 h, 10.30 h,
12.00 h, 19.30 h.
Parròquia de Santa Maria Fener
V.: 20.30 h, D.: 9.00 h, 17.00 h.

✓ VALLS D'ÀNEU

Sort
V.: 20.00 h, D.: 12.30 h, 20.00 h.
Rialb
V.: 19.00 h, D.: 12.00 h.
Llavorsí
D.: 12.00 h.
Ribera de Cardós
V.: 20.00 h, D.: 12.00 h.
Esterrí d'Àneu
V.: 20.30 h, D.: 12.30 h.
Gerri de la Sal
V.: 20.00 h, D.: 13.00 h.
València d'Àneu
D.: 11.00 h.

✓ VILADRAU

Parròquia de Sant Martí
V.: 20.00 h, D.: 8.30 h, 12.00 h,
20.00 h.

✓ VILASSAR DE DALT

Parròquia de Sant Genís
V.: 20.00 h, D.: 8.30 h, 11.30 h,
20.00 h.
Hospital de Sant Pere, D.: 10.00

LA 2, A LES 10.30, SANTA MISSA

amb la participació de la coral Vol d'Oreneta de Cruïlles i Sant Sadurní de l'Heura (Baix Empordà), sota la direcció de Josep M. Follia. (Director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Víctor Subirana.)

NOTES

V.: Vigílies. D.: Diumenges i dies festius.

AGOST ÉS EL MES CONSAGRAT AL PURÍSSIM COR DE MARIA

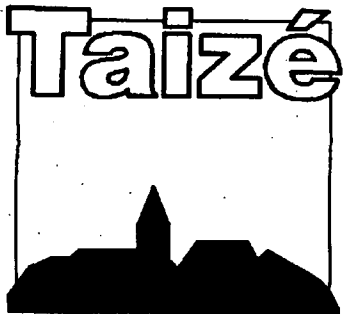
Internet

• **SANT PERE APOSTOL.**— A la pàgina www.iglesiaendaimiel.com de la parròquia de Sant Pere Apòstol a Daimiel trobareu recursos per a animadors i catequistes.

Altres bisbats

• **MISSIONERS CLARETIANES.**— Organitzen uns exercicis espirituals per a sacerdots, del 29 d'agost al 3 de setembre, dirigits per Antonio Bravo Cisner (sacerdot del Prado), a la casa d'exercicis de Santa Maria de Valdelamora (Lleó). Més informació: tel. 987 224 854.

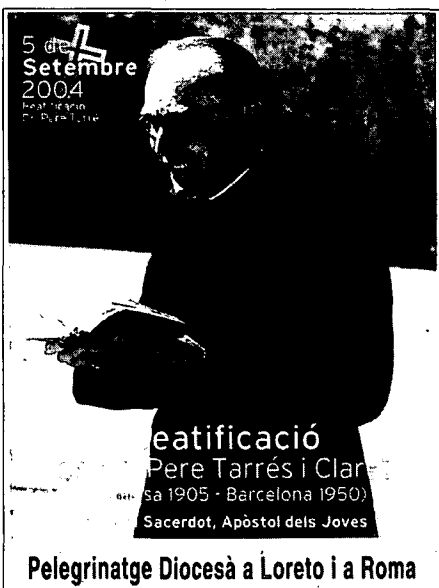
• **EXERCICIS ESPIRITUALS PER A SACERDOTS.**— Del 29 d'agost al 3 de setembre, dirigits per Àngel Moreno, al Seminari de Sant Josep (Burgos). Més informació: tel. 947 207 646.

• **TAIZÉ.**— Trobades de joves a Taizé durant els mesos d'agost i setembre. Condicions per participar: fins als 14 anys, només poden anar acompanyats amb la família; de 15 o 16 anys han

d'anar acompanyats per un responsable major de 20 anys i del mateix sexe; de 17 a 29 anys, només cal apuntar-se (grups de reflexió, treball, silenci o cor); de 30 o més anys, només poden anar-hi una setmana l'any. Més informació: Equip d'Acol·lida, dilluns, dimecres i divendres, de 19.30 a 21.00, tel. 934 873 994 o Delegació de Pastoral de Joventut, tel. 933 011 277, a/e: djoventut@infonegocio.com

• **DOMINICS.**— Exercicis espirituals sobre *Exigencias del Sermón de la Montaña*, de l'1 al 8 de setembre, dirigits per Fernando García, o.p., a la casa d'espiritualitat Mare de Déu del Camí (Lleó). Més informació: tel. 987 302 049 i 650 552 201, a/e: vcaminod@dominicos.org.

• **BEATIFICACIÓ DEL DR. PERE TARRÉS.**— El 5 de setembre serà beatificat el Dr. Pere Tarrés, per la qual cosa s'ha organitzat una peregrinació diocesana a Loreto i a Roma. Hi ha tres modalitats: del 2 al 9 (autobús o vaixell) i del 4 al 7 (avió). La data límit d'inscripció és el 16 d'agost. Més

informació: parròquia Sant Vicenç de Sarrià, tel. 932 030 907 i 647 722 206, a/e: beatificacion@solius-ovd.com, web: www.parroquiasarria.net

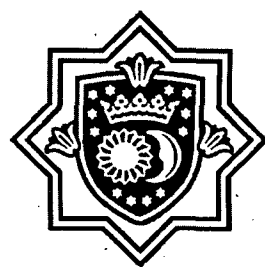
• **SANT JOAN DE LA CREU.**— Del 6 al 12 de setembre curs sobre *San Juan de la Cruz: Cántico Espiritual*, dirigit per Federico Ruiz, o.c.d., al centre Sant Joan de la Creu (Segòvia). Més informació: Antonio González, tel. 921 431 961 i 646 156 507, a/e: centrosjc@ocdcastilla.org

• **COMISSIÓ EPISCOPAL DE SEMINARIS I UNIVERSITATS.**— Organitza la XXXIII Trobada de Rectors i Formadors de Seminaries Majors, del 9 al 12 de setembre, sobre *La educación en la afectividad, para el celibato ministerial*. Serà a Santiago de Compostel·la. Més informació: tel. 913 439 669, fax 913 439 727.

• **«EXPERIENCIA DE DIOS».**— El fundador dels Tallers d'Oració i Vida, el P. Ignacio Larrañaga, organitza i dirigeix la trobada «Experiencia de Dios» del 3 al 8 d'octubre a Loiola. Més informació: Mercedes Leis, tel. 976 216 389.

Barcelona

• **FESTA MAJOR DE SANTA ELENA A CABRILS.**— El programa d'activitats inclou el 13 d'agost: a les 19.00, al recinte de l'escola l'Olivera, inauguració de la XVII mostra gastronòmica de Cabrils; a les 22.00, a l'església parroquial, concert del festival internacional de música amb l'orquestra de cambra de París; el 14: de 10.00 a 14.00, a l'esplanada de Can Botella, pista de karts i quads; de 17.00 a 21.00, als Horts de la Santa Creu, parcs inflables; a les 20.15, a la rectoria, inauguració del pou de santa Elena; a les 23.00, a l'escola l'Olivera, desfilada de models i ball; el 15: a les 7.00, pels carrers del poble, Timbalers de Cabrils i La Colla del Basilisc de Mataró; a les 11.00, a la plaça de l'Església, animació infantil amb el grup XIP-XAP; a les 12.30, cercavila dels gegants de Cabrils; a les 20.00, al recinte de la mostra, sardanes amb la cobla Sabadell; a les 23.00, ball.

• **FESTA DE L'ASSUMPCIÓ.**— La parròquia de la Puríssima Concepció (c/ Aragó, 299 - Barcelona) celebra el 15 d'agost l'Assumpció de Maria, la seva segona festa major. La vigília de l'Assumpció és col·locada enmig del temple la imatge de talla de la Mare de Déu adormida en un artístic llit, bellament adornat amb imatges d'àngels i flors. El dia 15, l'ofici parroquial se celebra a les 11.30, amb la predicació de fra Valentí Serra, caputxí. A les 19.00, vespres solemnes cantades.

• **CONCERT.**— El 20 d'agost, a les 21.30, a la parròquia de Sant Sadurní de Montornès del Vallès, tindrà lloc un concert gratuït de cant coral a càrrec de Les Petits Chanteurs du Mistral (Marsella), organitzat per la parròquia amb la col·laboració de l'Ajuntament de Montornès.

• **CASA D'ESPIRITUALITAT M. ANTÒNIA PARÍS.**— Del 3 al 12 de setembre, exercicis espirituals dirigits pel P. Juan Costa, s.j. Més informació: c/ Major de Sarrià, 169 - Barcelona, tel. 932 037 212 i fax 932 055 366.

• **VI CURS D'ORGUE DEL MARESME.**— Del 27 de setembre al 2 d'octubre, amb Montserrat Torrent (catedràtica emèrita d'orgue), Martin Strohacker (professor de la Hochschule für Kirchenmusik de Dresden) i Guido Iotti (professor de l'Escola Superior de Música de Catalunya). Més informació: parròquia

LLAR D'ANCIANS P. MIRALLES

Amb el vostre ajut, anem endavant
(2100 0681 01 0200194299)

Trafalgar, 39, 5è - 08010 Barcelona

NIF: G-08862781. Els donatius desgraven un 20% del total a l'IRPF (Llei 30/94)
www.residenciapmiralles.org e-mail: residenciapmiralles@telefonica.net

MISSES en favor de l'Església de l'Europa de l'Est i del Tercer Món

¿Sabeu que milers de sacerdots de l'Església Missionera i de l'Europa de l'Est subsisteixen gràcies als estipendis de les Santes Misses que «Ajuda a l'Església Necessitada» fa arribar a aquests veritables deixebles de Crist d'avui dia?

Ajuda a l'Església Necessitada

Associació Pública Universal dependent de la Santa Seu
Filial: c/ Lluís Antúnez, 24, 2n 2a - 08006 Barcelona - Tel. 932 373 763
BSCH - CCC: 0049-1806-91-2110636317
E-mail: ain@ain-es.org / www.ain-es.org

«Podeu ajudar-los encarregant-los misses amb el mateix estipendi que a la seva diòcesi. Ells les celebraran amb molt de gust per les SEVES INTENCIONS»

* Vull que se celebrin..... MISSES per les intencions següents:.....

* Envio..... € com a DONATIU
Nom i Cognoms:.....

Carrer i número:.....
C. Postal i Ciutat:.....

Els donatius a aquesta Associació són deduïbles a la Declaració de la Renda. CIF núm. Q-2800175 - H.

NECESSITEN UN PADRÍ! VOLS SER-HO TU?

DIRECTAMENT I A TRAVÉS DE MISSIONERS CATÒLICS DE MÉS DE 40 ORDES RELIGIOSOS, EN 1.100 PROJECTES DE 26 PAÏSOS DEL TERCER MÓN.

QUÈ SIGNIFICA UN APADRINAMENT?

Per a un nen: aliment cada dia, atenció sanitària dental, roba, l'oportunitat d'anar cada dia a l'escola, i sentir-se estimat per vostè.

Per a la família del nen: instrucció sobre nutrició, higiene, alfabetització, educació en la cura del nen, i formació professional.

Per als missioners/es: rebre amb alegria la vostra col·laboració en la tasca humanitària que porten a terme a favor dels pobres, dels humils, dels malalts i necessitats. Per amor, lliurament i servei a l'Evangelí.

18.03 euros mensuals ho poden fer possible

DELEGACIÓ DE LA FUNDACIÓ CRISTIANA PER A NENS I GENT GRAN

C/ Arrabal, 13, bajo A - 47140 Laguna de Duero (Valladolid)
Tel. 983 544 750 - 983 545 206 - Fax 983 544 750 e-mail: fcna@fcnaes.org

Joan Carrera Planas

Bisbe auxiliar de Barcelona

El doctor Tarrés, a prop (1)

Un metge vocacional

D'aquí a un mes Pere Tarrés i Claret serà declarat beat. Quina alegria més gran per a tants i tants que havien anhelat aquest dia: els qui el coneixen bé i —alguns— fins i tot el van tractar i en van ser amics... els qui n'han llegit els escrits i les biografies... els qui han invocat la seva protecció en hores difícils...

Però, i els altres? En el context actual, les canonitzacions i tot allò que les envolta no tenen tant de prestigi social com abans. I en té menys encara el qualificatiu de beat precedint el nom. Ens caldrà fer un esforç perquè ni les formes solemnes, ni els discursos, ni els possibles reduccionismes pietosos... ens deslocalitzin la figura propera i entranyable d'aquest home sant, capaç de dir moltes coses a la gent d'avui. Apunten, modestament, cap a aquesta direcció els articles que ara iniciem.

Sembla que l'opció del jove Tarrés pels estudis de medicina (1921) ja va ser una derivació del desig primer de ser sacerdot: també el metge exerceix un sacerdoci, li hauria dit l'extraordinari doctor Ferrer i Solervicens. En tot cas, com diria després el doctor Manresa, «Tarrés va fer de la medicina un sacerdoci i del sacerdoci una medicina». S'hi preparà a consciència, seguint els cursos de l'Hospital Clínic de Barcelona. El seu gust precoç per l'experimentació científica es reflecteix en alguna anècdota de la seva vida d'estudiant: la seva dispesera estava esparverada per la calavera i una part d'esquelet que Tarrés manipulava a la seva cambra. El seu esglai va arribar a l'extrem el dia que el jove estudiant es presentà amb un paquet

que contenia un cor... El doctor Esquerdo deia que Tarrés havia assolit la categoria d'un gran clínic. «Estava convençut —afirmava també el doctor Manresa— que la medicina moderna és la més humana de les activitats tècniques.»

Des d'aquesta base científica el metge Tarrés projectava la seva humanitat. Tothom coincideix a dir que estimava el malalt, se'l mirava sempre com a persona. És el que escriuria el 1938, quan exercia al front de guerra, entre els seus companys soldats: «Aquests malalts són joves germans meus i els estimo. Em plau tractar-los com a amics. Deu fer temps que no han sentit una paraula dolça! Els homes són com infants: quan estem malalts i, particularment, quan estem lluny dels nostres, ens plau tant que ens facin una moixaina, que ens diguin una paraula amable...» El seu amic doctor Alfred Rubio de Casterlenas deia d'ell: «Era metge. Viví intensament el seu treball. Quines hores més plenes les que passava al costat dels malalts, a l'Hospital de Sant Pau.»

Aleshores, no cal dir-ho, no hi havia seguretat social. Moltes vegades el metge Tarrés completava la seva dedicació amb el do de la gratuïtat, com en el cas d'aquell jove que vivia sota un pont: ell el visitava, travessant una riera, i el va salvar d'un atac d'urèmia. O els nombrosos malalts pobres per tots els quals el pare Subirà, de l'Oratori de Gràcia, donava al doctor Tarrés la quantitat global de cinc pessetes al mes perquè no es digués que els atenia de franc...

Així van transcórrer els onze anys d'exercici de la medicina dels quaranta-cinc de vida del doctor Tarrés.

Cristianisme i progrés

En la història hi ha hagut casos de civilitzacions que han tingut per costum l'eliminació sistemàtica de persones, sobretot nens, vells o malalts. Les raons per fer-ho podien ser demogràfiques, i fonamentalment econòmiques. Llavors es recorria a l'infanticidi per controlar un creixement de la població desmesurat; o simplement responia a la necessitat de desfer-se del que era considerat com una càrrega per a la societat. Aquestes cultures, però, tan preocupades per la seva supervivència, han desaparegut.

El cristianisme des del principi va ser per naturalesa contrari a aquests hàbits, que es trobaven implantats en les societats paganes. I així que aquestes cultures adoptaven el cristianisme abandonaven els costums que atemptaven contra la vida humana. I són precisament aquestes societats que accepten el cristianisme i es fan càrrec dels indefensos les que més han prosperat en tots els aspectes, fins i tot en l'econòmic. És justament el profund respecte cap a la vida humana el que ha fet al llarg dels segles que l'Església hagi tingut una acceptació tan àmplia, i que es trobi en expansió a moltes parts del món. La valoració de la vida humana com un do i no com una càrrega determina en darrer terme la bona salut de la societat i li assegura la pervivència.

Eduard Brufau

Ara mateix

Rauxa

**¿QUIERE DESCANSAR
Y LEVANTARSE
COMO NUEVO?**

Llame al

93 757 82 98

**Grandes ofertas
agosto y septiembre:**

**No lo dude: aproveche esta oportunidad,
la mejor inversión para su salud:**

Colchón Eliocel 40

**DESDE
260 €**

**TENEMOS TODAS
LAS MEDIDAS DE
MATRIMONIO E INDIVIDUALES**

**Y además les ofrecemos
SOMIERES ARTICULADOS
MANUALES Y ELÉCTRICOS**

**(precios
excepcionales)**

FINANCIAMOS HASTA 36 MESES

CONCIERTE SU ENTREVISTA SIN COMPROMISO